

കാവന കാളമുടി

42

നവംബർ 2008 ജനുവരി 2009

ആദരാഞ്ജലികൾ

എൻവി സ്മാരകടയ്യിൽ സഹാപകയും,
എൻവി കൃഷ്ണവാരിയരുടെ സഹയർമ്മിണിയുമായിരുന്ന
ശൈമതി:പി.വി.ലക്ഷ്മികുട്ടി വാരസ്യാർ 2009 ജനുവരി 23
ശനിയാഴച നിര്യാതയായി.

കൊച്ചിക്കോട്ട്

(എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുഖ്യത്തം)

പുസ്തകം 11

ലകം 2

വില 15 രൂപ

മിൻ ഏഡിറ്റർ	ഡോ.എം.ആർ. രാജവിജയൻ
ബാനജിങ് ഏഡിറ്റർ	പ്രൊഫ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ
എക്സിക്യൂട്ടീവ് ഏഡിറ്റർ (ഉണ്ടാവി)	എം.എം.സചീനൻ
എഡിറ്റർമാർ	കെ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ കെ.പി.ശക്രൻ കെ.പി.മോഹൻ
ബുക്ക് ഡിസൈൻ	ലാലി പ്രശാന്ത്
കവർ ടൈറ്റിൽ	പ്രസാദ്

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റ്

(റജി.440/92)

കോട്ടേജ് - 676 503

കൊവില്ലേൻ

രാത്രേഷാസിക

അറപ്പതി - 15.00
വാർഷിക വരീസംഖ്യ - 60.00
(വിഭ്രംഗന്ത് - 15 ഡോളർ)

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയൻ സ്നാരക ട്രസ്റ്റ്
(രജി.440/92)
കോട്ടയ്ക്കര - 676 503

ഉള്ളടക്കം

ലേവനം

നവോത്തരാനത്തിന്റെ വീണ്ടും 7	ഡോ.എം.ആർ.രാജവാരിയർ വിചാരം
ഹരൃത്ത്.വെളിച്ചും, ഇടിമിനൽ 13	കെ.പി.ശക്രൻ
പ്രതീക്ഷിക്കാനൊന്നുമില്ല, ഒന്നും 51	കെ.അരവിന്ദാക്ഷൻ
കേരളീയനവോത്തരം: ചില 59	സുനിൽ പി. ഇളയിടം
വീണ്ടുംവിചാരങ്ങൾ	
നാഗില 78	ഡോ. സിലിപ്പകുമാർ, കെ.വി
ശാന്ത - ഒരു രാഷ്ട്രീയ 90	ഡോ. ഉള്ളി ആചഥാറയ്ക്കൽ മഹാകാവ്യം

കവിത

കനൽ 6	ശ്രീധരനുള്ളി
മഴ 49	എൽ.തോമസ്‌കുട്ടി
നാട്യവലയങ്ങൾ 50	പുരുഷുറ ടി. മുഹമ്മദ്
പിരവിക്കുമുന്പ് 58	മേലത്ത് ചന്ദ്രഭേദൻ
വനം 76	അണ്ണാക് കുമാർ, പെരുവ

വായനമുറി 97 രാധാകൃഷ്ണൻ കാക്കളേരി

കനൽ

ശ്രീയരനുഭാവി

കനലുരുക്കിയുരുക്കി വരുന്നു
 വഴിയെറാരുക്കി ഞാൻ കാത്തിരിക്കുന്നു.
 നിശ്ചലുകൾക്കു നിരം കൊടുക്കാണോ
 കനവുകൾക്കു വള്ളയണിയാണോ
 കതിരുകൾക്കു പാലുറുന്നതും കാ-
 തിവിടെ ഞാനെന്തെ നാളുകൾ നീക്കി?
 ഇലപൊഴിയാൻ ആത്മകാളിയാക്കി
 ഇപ്പരങ്ങാളെ സാക്ഷി നിറുത്തി
 രമച്ചുരുളും വഴികളിലെല്ലാം
 കാനചിത്രങ്ങൾ സാക്ഷി നിരത്തി
 ചലച്ചുകളിലുംയുണ്ടനും
 ചറുകരയിലറുതിയുണ്ടനും
 വെറുതെനെയകിലുചുള്ളിന്റെയുള്ളിൽ
 നിനവുണർത്തുന്ന നാമ്യവളർത്തി
 കമകളെല്ലാം ചരവിയിൽ തള്ളി
 വ്യമകളൊക്കയും ചാരാപ്പിലാക്കി
 ഇവിടെ ഞാനിതാ കാത്തിരിക്കുന്നു
 കനലുരുക്കിയുരുക്കിവരുന്നു
 പിതൃവനങ്ങളിൽ സാത്താൻ്റെ നൃത്തം
 പ്രദയംകരകകലിയുടെ നൃത്തം
 ശവച്ചുകിയുയരുന്ന നാറം
 പുകയിൽ ഒങ്ങിക്കുന്നു ദേഹം
 ഇവിടെ ഞാൻ വെറും കാവലാളത്രെ
 വരിക നീ കനൽക്കുംബാരമായി.
 എരിയുവാനിനിയിലുരുചാത്രം
 വരിക, വീണ്ടും വിശ്വിക്കാഘുരകെ.

നവോത്തരാന്തത്തിന്റെ വീണ്ടുവിചാരം*

ഡോ. എം. ആർ. രാഖവവാരിയൻ

ചില ആദ്യങ്ങളാണ്, സതവേ അധ്യഷ്ടങ്ങളായിട്ട്. മുമ്പൊരു കാലം സത്യർമ്മങ്ങൾക്ക് ഇങ്ങനെയാരു പദ്ധതിയുണ്ടായിരുന്നു. പുതിയ കാലത്ത് ആ പദവി കൈവന്ന ഒരേ രാശിയിൽ പെടുന്ന ചില ആദ്യങ്ങളാണ് - നവോത്തരാനം, പുരോഗതി, പരിഷ്കാരം, ആധുനികത. ഒരു തരം തിലുള്ള ചോദ്യം ചെയ്യലിനേയും അവ പൊറുക്കുകയില്ല. സന്ദേഹങ്ങൾക്കെതിരെ വാങ്ങിവെച്ചുകൊള്ളുകയല്ലാതെ മുഖം തിരികുന്നതു മുഖ്യതയായേ കണക്കിൽപ്പെടു. സർവ്വവ്യാപികളായ ഇപ്പറമ്പിത്ത ആദ്യങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധാത്മകിനും പ്രചാരത്തിനും ആധാരമായ പഠനത്തോം താരതമ്യമാകുന്നു. അറിവിന്റെ ആദാനത്തിനും പ്രദാനത്തിനും താരതമ്യം പര്യാപ്തമായെന്നുപാഠിത്തെന്ന്, സംശയമില്ല. താരതമ്യം, താരതമ്യവിവേകമാവുമോഞ്ചേ അതു യമാർത്ഥജ്ഞനാന്തത്തിന് ഉതകു എന്നോർക്കണം. താരതമ്യത്തിനു പിയേയമാവുന്ന ഘടകങ്ങൾ ഓരോനും അതാതിന്റെ സ്വാഭാവികമായ സവിശേഷതകളോടെ നിലവിൽ വന്നവയാണും. ആ സവിശേഷതകളാണവയുടെ ജീവൻ. ആ ജീവനില്ലെങ്കിൽ അവ കൈവലം മുത്രപായങ്ങളായിരിക്കും. താരതമ്യവിവേകം എന്നു പറയുമോൾ ഈ സവിശേഷതയോടെ ഗണനീയമാകുന്ന ഘടകം എന്നാണ് യർക്കേണ്ടത്. അറിവിന്റെ ഈ ആന്തരികതയോം പ്രമാണമാക്കിനോക്കിയാൽ, അധ്യഷ്ടയോടെ നാണിയപ്പെട്ടുപോന്ന മുൻചോന്ന നവോത്തരാനാണി ആദ്യങ്ങൾ തൊലിപ്പുറമയുള്ള താരതമ്യപരതീതിയല്ലാതെ താരതമ്യവിവേകം കൊണ്ടു കൈവന്ന യമാർത്ഥമായ ജ്ഞാനമുലം ഏർപ്പെട്ടവയല്ലെന്നു പറയേണ്ടിവരും. സാഹിത്യം, സംസ്കാരം, സവർജ്ജവസ്തു, സാമൂഹ്യപദ്ധതി എന്നിങ്ങനെ ജീവിതത്തിന്റെ നാനാമേഖലകൾ പരിശോധിച്ചുനോക്കിക്കൊള്ളുക: തെങ്ങിനും കഴുങ്ങിനുമെല്ലാം ഒരോറുത്തളപ്പ്.

* 2008-ലെ 'എൻവി അനുസ്ഥിതി' സമ്മേളനങ്ങളോടനുബന്ധിച്ച്, എൻവി കൂഷ്ഠംവാരിയർ സ്ഥാരകട്ടയ്ക്ക്, "നവോത്തരാനത്തിലെ ചത്രക്കുഴികൾ" എന്ന വിഷയം അധികരിച്ച്, സംഘടിപ്പിച്ച സെമിനാറിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്.

നവോത്തമാനാം ആശയങ്ങൾ നാട്ടുവൃവഹാരങ്ങളിലേയ്ക്കെത്തുന്നത് പാശ്ചാത്യമേധാവിതുതോടെ ആബന്നനാം വെയ്പ്. ആ ഉല്പത്തിച്ചിന്തയിൽത്തന്നെ ഒപകടമുണ്ട്. സാധം പാകപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഓനിലും മാറ്റം ചിരസ്ഥായിയാവില്ല. സാധം പാകപ്പെടുക എന്നതിന് ഘടനയിൽ കാരണം വശാൽ വന്നുപെടുന്ന മാറ്റം എന്നാണെത്തമം. കേരളീയസമൂഹം പരിവർത്തന്ത്വത്തിനു പാകമാണെങ്കിൽ മാത്രമേ പാശ്ചാത്യരക്കു പരിവർത്തനിപ്പിക്കാൻ കഴിയും. നവോത്തമാനം, പരിഷ്കാരം, പുരോഗതി, ആധുനികത എന്നിവ ഉല്പിട നടപ്പിലാവണമെങ്കിൽ സമൂഹം അതിനു തയ്യാറായിക്കഴിഞ്ഞിരക്കണം. നവോത്തമാനത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് എന്നുവെച്ചിട്ടുള്ള യുറോപ്പൻ സമൂഹത്തിൽത്തന്നെയും ആ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വികാസപരിണാമങ്ങൾ വെള്ളേറെ തോതില്ലെന്നു തരത്തില്ലെന്നു അടിയിൽ ഇതേ പരിവർത്തനത്തവാണ് മിടിക്കുന്നത് എന്ന് ചരിത്രം പരിശോധിച്ചാലോരിയാവുന്നതേ ഉള്ളൂ.

ഉപരിപ്പുവമായ ഒരു താരതമ്യപ്രതീതിയാണ് അധിനിവേശകാലത്തെ പരിഷ്കരണയത്താണെങ്കു മുന്നനടന്നത്. ആദർശസ്ഥാനത്ത് പാശ്ചാത്യസമൂഹം. നവോത്തമാനത്തിന്റെ, പുരോഗതിയുടെ, പരിഷ്കാരത്തിന്റെ, ആധുനികതയുടെ സത്ഫലങ്ങൾ അനുഭവിച്ചിരുന്നതാണാസമൂഹം. ആ സത്ഫലങ്ങൾ ഇതരസമൂഹങ്ങൾക്കുകൂടി അനുഭവിയ്ക്കുമാണാക്കുക - ഇതായിരുന്നു വെള്ളക്കാരൻ്റെ ഭാരം, whiteman's burden. വൻകരകളായ വൻകരകളിലെവക്കെ കടന്നുകയറി കാട്ടിക്കുട്ടിയ സാഹസങ്ങൾക്കെങ്കയും ഒറ്റയടിയ്ക്ക് നീതീകരണം കല്പിച്ചുകൂട്ടുന്ന ഒരു വിശദീകരണമാണെന്ന്.

വിശദീകരണം എന്നുമാവെട്ട്, നവോത്തമാനത്തത്തുടർന്ന് അറിവിന്റെ നവോദയത്തോടെ മുഖ്യമായില്ലാത്ത സ്വത്പ്രാഭാണ്യത്തോടെ ലോകമെങ്ങും അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട ചില മൂല്യങ്ങളുണ്ട്. ശാസ്ത്രം, യുക്തി, ജനാധിപത്യം, ഭൗതികത തുടങ്ങിയവയോരോന്നും ഉണ്ടായത് വ്യത്യസ്തമായ സാമൂഹ്യപരിവർത്തനരൂപങ്ങളെ ആസ്പദിച്ചായിരുന്നു. അവയിൽത്തന്നെ, പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രത്തിനു ഏകവന മേൽക്കൈയ്ക്ക് കാരണം, യുറോപ്പിലെ സാമൂഹ്യസാമ്പത്തികഘടനകളിലുണ്ടായ മഹാപരിവർത്തനങ്ങളാണ്. ആ പരിവർത്തനത്തിന്റെ അന്തശ്വോദനകളെ അപഗ്രാമിച്ചുപറിച്ചതിന്റെ താരതമ്യവിവേകത്തോടെയാവുന്നോൾ മാത്രമേ പാശ്ചാത്യപരിവർത്തനത്തെ ആദർശമാക്കി മറ്റാരു സമൂഹത്തിൽ അതേ പരിവർത്തനത്തിന് വഴിമരുന്നിട്ടുന്നത് ന്യായീകരിക്കാനാവു. കൂഷി, വ്യവസായം തുടങ്ങിയ വ്യവഹാരങ്ങളോരോന്നില്ലെന്ന് പട്ടണത്താറൻനാടുകളിലുണ്ടായ മാറ്റങ്ങളെ ഇഴപേരത്തു പരിശോധിച്ചുശേഷം ലക്ഷ്യസമൂഹത്തിൽ ആ മാറ്റങ്ങൾ അതേ തോതില്ലെന്നു തരത്തില്ലെന്നു കാണുന്നുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ പാശ്ചാത്യരീതികൾ കല്ലും പുട്ടി പാശ്ചാത്യത്തരസമൂഹങ്ങളിൽ പ്രയോഗിക്കാവും എന്നാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നത്.

മധ്യയുഗങ്ങളോട് ലോകസമൂഹങ്ങളിലെങ്ങും നിരപ്പ് നടപ്പിലായ നാടുവാഴിന്തവുപസ്ഥിതം രൂപദേശം തന്നെയാണ് ഇന്ത്യയിലും ആ രാജ്യ തത്തിന്റെ ഭാഗമായ കേരളത്തിലും നിലവിലിരുന്നത്. ‘പ്രധാനിസം’ എന്ന് പടിഞ്ഞാറൻ നാടുകാർ വ്യവഹാരിക്കുന്ന ആ വ്യവസ്ഥിതി അതിന്റെ തന്നെ ആന്തരബൈരുല്യങ്ങൾ മുൻചീഴ്ച തകർന്നടിനേതടത്താണ് പാശ്ചാത്യനാടുകളിൽ വ്യവസായയുഗങ്ങൾഉൾ്ളെങ്കിലും ആരംഭം ഹ്യൂഡൻ സിന്ധവായങ്ങൾ പലതും പക്ഷുംവെയ്ക്കുന്ന കേരളീയസമൂഹത്തിൽ, ആ വ്യവസ്ഥ ജീർണ്ണിച്ചത് പടിഞ്ഞാറൻ മാതൃകയനുസരിച്ചല്ല, ഇവിടത്തെ പ്രത്യേകതകളോടൊന്നാണ് എന്ന് എടുത്തുപറയേണ്ടതില്ല. അടിമന്ത്രം പോലുള്ള ചില ഏർപ്പാടുകൾ നില്ക്കു പ്പോറുതിയില്ലാതെ നിലംപരിശായ പാശ്ചാത്യസമൂഹങ്ങളിൽ പഴയ തോതിൽ കാർഷികവൃത്തി അസാധ്യമായ സാഹചര്യത്തിൽ അവിടെ വ്യവസായവും അതിനെ താഴീപ്പിക്കാൻ യാത്രവല്ലക്കരണവും അതിനാസ്പദമായി ശാഖ്യത സാങ്കേതികരീതികളും നടപ്പായി. എന്നാൽ, കാർഷികവൃത്തിയിൽത്തന്നെ തുടർന്ന, ഭാരതത്തിന്റെയും കേരളത്തിന്റെയും പുരോഗതിയ്ക്ക് ഉപരിപ്പുവ താരതമ്യത്തിന്റെ അറിവുവെച്ച്, വ്യവസായവല്ലക്കരണമാണ് ഏകമാന്ത്രിം എന്ന് എങ്ങനെന്നേയോ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുകയും, പുരോഗതിയോടൊപ്പം വെച്ചു നീട്ടിയതാകയാൽ അംഗീകരിക്കാതെ തരമില്ലാതാവുകയും ചെയ്തു. അങ്ങെന്നൊണ്ട് കേരളത്തിലെ വ്യവസായസംരംഭങ്ങളുടെ തുടക്കം.

വ്യവസായമെന്നാൽ ഘടനവ്യവസായം എന്നാരു സമവാക്യം എങ്ങെന്നേയാണ് ഇക്കാലത്ത് വേരുറുച്ചു. പരമ്പരാഗതമായ കാർഷികസംസ്കാര തത്തിന്തന്നെന്ന ആരോഗ്യകരമായ ഒരു വ്യവസായരീതിയും നാട്ടിൽ നടപ്പിലിരുന്ന കാര്യം മറക്കരുത്, മറയ്ക്കുകയുമരുത്. ഒരുപക്ഷേ, കൂഷിക്കു സമാനരഹമായി വ്യാപിച്ച ഏറ്റവും പഴയ വ്യവസായം ഉപ്പുകുറക്കാലവണം, ഒപ്പം ഉരുക്കുവുവ്യവസായവും. ഇതുരംഭം ഘടനവ്യവസായങ്ങളുടെ രീതിയില്ലെല്ലാം, കൂടുംബവ്യുത്തികളെന്ന നിലയ്ക്കാണ് നാടകങ്ങളും നിലനിന്നത്. ഉപ്പുവ്യവസായത്തിന് ഏറ്റവും ഇണങ്ങുന്ന രണ്ടു ഘടകങ്ങൾ കേരളത്തിന് പ്രകൃതിദത്തമായിരുന്നു - നീംബ കടൽത്തരിവും, നീംജൈച്ചല്ലുന്ന പേരെല്ലാം. മുടക്കുമുതലില്ലാതെ കിട്ടുന്ന രണ്ട് അസംസ്കൃതവർഗ്ഗങ്ങളാണ് ഈ വ്യവസായത്തിന് വേണ്ടത് - സമുദ്രേജലവും വെയിലും. ഇതുരംഭം സുലഭമായ കേരളത്തിൽ തെക്കുതൊട്ടു വടക്കോളം കടലോരം നീംജൈ ഉപ്പുക്കളികളായിരുന്നു. വെഞ്ചേരികയാത്രക്കുറിപ്പുകളിൽ കേരളത്തിലെ കടലോരങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന ഉപ്പുക്കളികളപ്പറ്റി നീംബ വിവരങ്ങങ്ങളുണ്ട്. അതിനുമുമ്പുതന്നെ നാടൻലിവിതങ്ങളിലും അതാടിനെന്ന ഉപ്പുവാണിയത്തിന്റെ പരാമർശം കാണാം. 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ തുടക്കത്തിൽ തിരുവിതാംകൂറിൽ മാത്രം 15000 ഉപ്പുക്കളികൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി നാശം അയ്യ തിരുവിതാംകൂർ സ്റ്റേറ്റു മാനുവല്ലിൽ പറയുന്നു. ഉപ്പുവ്യവസായത്തിന്റെ വന്നിച്ച സാധ്യതകളെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ റിപ്പോർട്ടുകളുണ്ട്.

1903-04 കാലത്ത് വരിയുർ, താമരകുളം, മണവാളകുറിച്ചി, രാജാ കമ്മംഗലം എന്നീ നാലേന്നാലു കല്ലികളുള്ള വിളവൻകോട്ടു താലു കണികനിന്ന് ദണ്ഡാരത്തിൽലേക്കുള്ള അറ്റാദായം 19,27,837 ഉറപ്പികയായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഉപ്പിന്റെ സാധ്യത എത്രയെന്നുഹിക്കാമല്ലോ.

ഉപ്പ്, പൊതുജനങ്ങൾക്ക് അധികാരമില്ലാത്ത ഒരു കൃതകവസ്തു വാക്കിക്കൊണ്ടാണ് അധിനിവേശ സർക്കാർ നിയുടെ ഉല്പന്നങ്ങളെ കൈയടക്കിയത്. സ്വാത്രന്ത്രസമരക്കാലത്ത് ഇതിനെതിരെ പ്രതീകാത്മക മായ ചില നീക്കങ്ങളുണ്ടായെങ്കിലും സ്വാത്രന്ത്രപ്രാപ്തിയോടെ നാം വിണ്ണുക്കേണ്ടിയിരുന്ന അധികാരം ഉപ്പിന്റെ മേലുപ്പിക്കാൻ നമുക്കായില്ല.

നവോത്ഥാനരശയിൽ കേരളത്തിന്നു രണ്ടില്ലോ നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഒന്ന്, പറിമുകളിലും മലഞ്ചേരുവിലും പീംഭുമികളിലും പരക്കെയുണ്ടായിരുന്ന പലവിളത്തോടുങ്ങൾ. എല്ലാം കുരുമുളകും മുത്താറിയും പയറുമടക്കമുള്ള ധാന്യങ്ങൾ മാറി മാറി കൂഷി ചെയ്തുപോന്ന വളക്കുറുള്ള മല്ലുകൾ എറ്റവിളത്തോടുങ്ങളായ ചായയ്ക്കും കാപ്പിക്കും റസ്സിനും വഴിയൊഴിയാൻ വന്നു. പുരോഗതിക്കും പരിഷക്കാരത്തിനും വേണ്ടിയാകയാൽ ഈ മാറ്റം ചോദ്യംചെയ്യാൻ പാടില്ലാതെയുമായി.

ശാസ്ത്രമാണ് നവോത്ഥാനത്തിന്റെ അതാന്തരൂപം. മരുപ്പാം അതിനുതാഴെയും. ശാസ്ത്രമെന്നാൽ പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രമെന്നുമണ്ഡ്. നവോത്ഥാനകാലത്ത് നടപ്പിലായ പുതിയ പരിഷക്കുതക്കുപ്പിമുലം എറ്റവിളത്തോടുങ്ങൾ മല്ലിനെ ഒരു പ്രത്യേകരിതിയിൽ അമിതമായുപജീവിച്ച് ദരിദ്രമാക്കി എന്നത് അത്രയേറെ പഠനങ്ങൾക്കു വിധേയമായികഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

വൃദ്ധസാധനത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങുക. മധ്യയുഗം തൊട്ടേ ലോകക്കന്നു ഇങ്ങളിൽ വിലപ്പെട്ടതായിരുന്നു കേളന്തിലെ, കുറച്ചുകൂടി കുത്യമായി പറഞ്ഞാൽ മലബാറിലെ ഉരുകൾ. അയിർമല്ലിൽനിന്ന് ഇരുന്ന് വേർത്തിരിച്ച് ഉംതാലയിൽവെച്ചുരുക്കിയുണ്ടാക്കുന്ന നാടൻ ഉരുകൾ മനുക്കണക്കിൽ കൊച്ചിയിൽനിന്നും കോഴിക്കോട്ടുനിന്നും കല്ലുരുന്നിനും പേഴ്സുന്ന് ദീപാനരങ്ങളിലേക്കും അതുവഴി പടിഞ്ഞാറൻ കന്നോളങ്ങളിലേയ്ക്കും കയറ്റിപ്പായതിന്റെ വിസ്തരിച്ച രേഖകളുണ്ട്. ഇരുവിന്റെയും ഉരുക്കിന്റെയും കുത്യക കൈയടക്കാരാൻ ബെള്ളിക്കാരൻ ചെയ്തൽ അയിർമല്ല നീണടക്കാലത്തെയ്ക്കുള്ള കരാറിന് നാടുവാഴികളിൽനിന്ന് പാട്ടത്തിനെന്നുകുയായിരുന്നു. പത്രതാമ്പത്താം നൃംബിന്റെ അന്ത്യരശയോടെ, കടത്തനാട്, വള്ളുവനാട്, വേണ്ടാട് തുടങ്ങിയ നാടുകളിലെ നാടുവാഴികൾ അവരവരുടെ തട്ടകങ്ങളിലെ അയിർമല്ല 99 കൊല്ലുക്കാലത്തെ പാട്ടത്തിന് എല്ലപ്പിച്ച് വ്യവസായരംഗത്തുനിന്നു പിന്നാറി. അതോടെ, ആ അയിർമല്ലിൽ ഉപജീവനം കണ്ണെത്തിയിരുന്നവർ നിത്യപട്ടിണിയില്ലുമായി. ഇന്നത്തെ മലപ്പുറം ജില്ല

യുടെ ഭാഗങ്ങളായ മല്ലാർമല, ചെമ്മാണിയോട്, പുന്താനം, പട്ടികകാട് അൽ കണ്ണം പാകം, ഒറ്റവവ്യുറം തുടങ്ങിയ പദ്ധതിയും പത്രതാമ്പതാം നുറ്റാ ണ്ണിൽ സജീവമായിരുന്ന ഇരുസ്വത്താലകളുടെ നഷ്ടാവശിഷ്ടങ്ങൾ കാണാം. നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന സ്വഭാവം, അത് പാരമ്പര്യ ത്തിലെ അമുല്യങ്ങളായ അറിവും അനുഭവവും കാലോച്ചിത്മായി പരിഷ്കരിച്ച് പുനരുപജീവിപ്പിക്കും എന്നതാണെന്ന് പാശ്ചാത്യനവോത്ഥാനച റിത്രം നോക്കിയാലാണ്യാം. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പാരമ്പര്യം, പഴമ എന്നത് ആയു നികത്യയുടെ എതിർജ്യവത്തിലുള്ള വർജ്ജ്യമായ ഒരവസ്ത്യയാണ്. ഫലം, നമ്മുടെ വിഭവങ്ങൾക്ക് പുരോഗതിയിൽ യാതൊരു പകുമില്ലെന്ന അവസ്ഥ പാനു. നവോത്ഥാനത്തിന്റെ സത്തഫലമായ അണ്ടാനോദയത്തിന്റെ മികച്ച ആദർശം പരാശ്രയമുക്തി, freedom from caste ആണ്. അവനവന്റെ വിഭവങ്ങളിൽ അധികാരമില്ലാത്ത അവസ്ഥ എങ്ങനെ പരാശ്രയമുക്തിയാ വും? പരാശ്രയമെന്നത് നവോത്ഥാനത്തിന്റെയും പുരോഗതിയുടെയും പരിഷ്കാരത്തിന്റെയും അവഗ്രാഹകകമായിട്ടാണ് നാം സീകരിച്ചുപോന്നത്. ആണവകരാർ വരെയുള്ള നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയദർശനം ഇംപേർത്തുനോ കിയാൽ ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാവും.

നവോത്ഥാനദശയിലെ പരമാദർശം ആയുനികതയായിരുന്നു. ആയു നികത്ത് എന്നതു നമ്മെ സംഖ്യാചിത്രിക്കേതാളം പാരമ്പര്യത്തിന്റെ എതിർജ്യ വത്തിലുള്ളതും. ഇതു രണ്ടും പരസ്പരം വർജ്ജിക്കുന്നവയാണെന്നാണ് നമ്മുടെ ധാരണാം. അതിനാൽ ആയുനികത കൈവരിക്കാൻ പാരമ്പര്യത്തെ അറുത്തുമറ്റണം. ഇത് ആയുനികതയെപ്പറ്റിയുള്ള പശ്ചയാരു ദർശനമാണ്. എത്ര ആയുനികതയും ഒരു പാരമ്പര്യത്തിന്റെ അറ്റത്താണ് മുർച്ചപ്പെടുന്നത്. എത്രു പാരമ്പര്യവും ഒരായുനികതയ്ക്കു മുന്നോട്ടുയായുള്ള ആകം നൽകുന്നു എന്ന താണ് ഇക്ക്ഷേത്രത്തിൽ പരക്കേ അഡിക്കില്ലെടുപ്പുന്ന പുതിയ ദർശനം.

കൃഷിയിലായാലും വ്യവസായത്തിലായാലും പാരമ്പര്യത്തിനെതിരെ ആയുനികത എന്ന കാഴ്ചപ്പാടു സീകരിച്ച നമ്മൾ കൃഷിയെയും വ്യവസായത്തെയും കൈബാഴിക്കുന്ന കാഴ്ചയാണ് ഇരുപതാം നുറ്റാണ്ണിലുടെ നീളം നാം കണ്ണം. പതിനായിരക്കണക്കായ ഉപ്പുക്കണ്ണികളിലെവാനുപോലും നവോത്ഥാനദശയിൽ വീണെടുക്കുകയുണ്ടായില്ല. കെടുപോയ ഇരുസ്വത്താലകളിലെവാനുപോലും ചുള്ളത്തീയരിയിക്കാനും നമുക്കായില്ല.

കേരളത്തിന്റെ കുത്തകയാണ് ലോഹകണ്ണാടി. കുട്ടലോഹത്തി നേരുയും വെള്ളാട്ടുവ്യവസായത്തിന്റെയും ലോഹസാങ്കേതികവിദ്യ പഴന മിച്ച കാലം മുതൽ കൈവശമുള്ള ഒരു ജനതയാണ് തമിഴകത്തും അതിന്റെ ഭാഗമായ കേരളത്തിലും. ആ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ മികച്ച നേടങ്ങളിലെവാനവരെ ലോഹകണ്ണാടി. ആരുയുള്ള എന്നാരെറ്റു ശ്രാമത്തിന്റെതന്നെ നാം കരുതുന്ന ലോഹകണ്ണാടി കേരളത്തിൽ വേറെ ശ്രാമങ്ങളിലും അതാതിട്ടെന്ന സാങ്കേ

തിക്കാലത്താനും ഉയിർത്തുവളർന്ന് ഇന്നലെവരെ നിലനിന്നു. ഒരുക്കാലത്ത് മലബാറിന്റെ തീരദേശത്തുടനീളം വ്യാപിച്ച കുട്ടലോഹവ്യവസായം ഇന്ന് നമ്മുടെ വികസനക്കാഴ്ചപ്പാടിന്റെ തിമിരബാധമും നാശാനുഭവമാണ്.

കേരളത്തിന്റെ അടയാളവുകൾക്കുമൊന്നു പറയാവുന്ന തെങ്ങിനെച്ചുറ്റി പൂറി ലഭിയെരു ഉപജീവനവ്യവഹാരമേഖല നമുക്കുണ്ടായിരുന്നു. തെങ്ങിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളും മനുഷ്യാപയോഗത്തിൽവരും. ഇതു കണ്ണറിഞ്ഞ കേരാസ്പദവ്യവസായങ്ങളുടെ ഒരു ശൃംഖലയെന്നും വളർന്നുവികസിക്കേ ണ്ടിടത്ത് നാളികേരം പോലും സമുദ്രിയായുൽപാദിപ്പിക്കാനോ ഉപയോഗി കാനോ ആവുന്നില്ലെന്നതാണ് നവോത്ഥാനകാലത്തെ ഒരു വെവരുഖ്യം.

മുൻ ഓന്നുരണ്ടിടത്തു സുചിപ്പിച്ചുനിർത്തിയ ഒരാഴ്യം ഒന്ന് ഇഴവി ടർത്തി നോക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. പരാശ്രയമുക്കി എന്ന ആശ്രയത്തെക്കു റിച്ചാണ്. നവോത്ഥാനത്തിന്റെ വരദാനമായ അഞ്ചാനോദ്ധരണത്തിന്റെ പരമാ ദർശനായിരുന്നു അത്. നമ്മുടെ ദേശാധിവും പ്രാദേശികവുമായ നവോ ത്വാനസംരംഭങ്ങളിൽ, വിശേഷിച്ചും ഉപജീവനരംഗത്ത് ഒട്ടും കണ്ണുതാ തെപോയ ഓന്നുണ്ടക്കിൽ അത് ഇം പരമാദർശനമാർക്ക. വിദേശാധിപത്യകാ ലത്ത് പരാശ്രയമുക്കിക്കു വേണ്ടതെ പ്രോത്സാഹനം ഭരണത്തെത്തിൽനിന്ന് കിട്ടാത്തത് അതുതമായിതേതാനൊന്നില്ല. എന്നാൽ സംബന്ധപ്രാപ്തിയോ ദൈഹകിലും ആ നിലയ്ക്കൊരുത്തിയാവേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. അതുണ്ടാ യില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, പരാശ്രയമാണ് ജീവിതവിജയത്തിലേയ്ക്കുള്ള കുറു കുവഴിയെന്നു വരെ പ്രചാരണമെത്തി. ആശ്രയാദർശങ്ങൾ കതിരിട്ടുവിള യേണ്ടത് കമ്പോളത്തിലോ കമ്പനിയുണ്ടായിലോ അല്ല, വിദ്യാലയങ്ങളിലാണ്. കോളനിവിദ്യാഭ്യാസം ഭാസ്യം പരിശീലനപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി കല്പി ചുക്കുട്ടി ചിന്തയും ധനവും പ്രയത്നവും ചിലവിട്ട് ഒരുക്കിയതായിരുന്നു. സംബന്ധപ്രാപ്തിയോടെ ഭാസ്യമോചനത്തിനുതക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാഭ്യാസം ദർശവും അതിനൊപ്പിച്ചുള്ള നയപരിപാടികളും കരുപ്പിടിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. പകരം നമുക്ക് കൈവന്നത് ഭാസ്യങ്ങളുടെ പുതിയ മേച്ചിൽപ്പുറങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള ക്ഷണിപ്പത്തെങ്ങളാണ്. പണ്ഡാരാളുണ്ടായിരുന്നു. അകുറ്റങ്ങളെന്തുണ്ടായാലും അയാൾ ചോദിക്കും - ഏതാ പെണ്ണ് എന്ന്. എല്ലാ തിന്ന കളുടേയും മുലകാരണം അയാൾ ഒരോറു ജനുസ്സിൽ കണ്ണെത്തി. ഇന്ന് നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലെ ഏതൊരാസാസ്ത്രയുടേയും മുല കാരണം ഒരോറു കേന്ദ്രത്തിൽ അണ്ണേഷിക്കാം - പാംപലുതിയുടെ ഏതു തകരാറുകാരണമാണിത്? Catch them young എന്നതു കളിക്കു മാത്രമല്ല, കാരുത്തിനും കൊള്ളാവുന്ന ഒരു കാഴ്ചയാണ്. നവോത്ഥാനത്തിന്റെ വിചാരം എന്നതു പോലെയും അതിലേറെയും പീണ്ടുവിച്ചാരം തുടങ്ങേണ്ടതും സ്കൂളിൽത്ത നെൻ. ദേശാധിപസ്ഥാനത്തിന്റെ കാലത്ത് ഇംഡ്യാരൂണർവ്വുണ്ടായിരുന്നു. സംബന്ധപ്രാപ്തിയോടെ അതു കെട്ടു. ‘കനലിരുന്നേടം മലിനമാക്കിക്കാണവിന്തയുണ്ടിപ്പോൾ ഒരുപിടിച്ചാരം.’

ഇരുള്, വെളിച്ചം, ഇടിമിനൽ*

നവോത്തരാനു എന്ന പ്രതിഭാസത്തിന്റെ പാടിപ്പുതിന്ത പല ഇംഗ്ലീഷർക്കിടെ, നമ്മുടെ കവിത പ്രമാണപ്പെട്ട ചില എതിർനാദങ്ങൾ ഉയർത്തുകയുണ്ടായോ? സംക്ഷിപ്തമായ ഒരു പരിശോധന

കെ.പി. ശക്രൻ

ക്ഷമിക്കണം, പ്രസിദ്ധമായെരു പഴയ കവിതയിലെ തെളിഞ്ഞുനി ല്ക്കുന്ന ഒരു പ്രയോഗത്തിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടാവാം തുടക്കം എന്നതേ എന്റെ തോന്ത്രം. അല്ലാതെ, ഗഹനമായ വല്ല ഉദ്യരണിയോ ഗംഭീരമായ ഉപദർശനമോ എന്നും എന്നെ പ്രലോഭിപ്പിക്കുന്നില്ല. എങ്ങനെ പിണ്ണിന്തു ഇംഗ്ലീഷ് തോന്ത്രം എന്ന് യുക്തിയുക്തമായി ഇംഗ്ലീഷ് പേരുത്തുകാട്ടാനൊന്നും തൽക്കാലം ഞാനാളില്ല. നവോത്തരാനമല്ലേ വിഷയം, അതിനോടു പൊരു തതപ്പട്ടമാർ, മനസ്സിൽ ഒരു ഉണർച്ച പിന്നു എന്നു സമാധാനിക്കാൻ മാത്രമേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ.

കവിത വെലോപ്പിള്ളിയുടെ 'ചേറുപുഴ' (1962); പ്രയോഗമാവട്ട, 'ഉഷസ്സിന രാത്രി കനിഞ്ഞു തലോടുന്നു' എന്നതും. നമ്മുടെ നാട്കിലെ നവോത്തരാനത്തപ്പറ്റി, ഇയ്യിടെ നടക്കുന്ന പുന്നഃപരിശോധനയ്ക്കു മുമ്പ്, പരക്കേ പ്രചരിച്ചുപോയ പൊതുധാരണയുണ്ടാക്കാൻ, അതു തിരിച്ചിട്ടുന്ന പ്രതീ തിയാൻ എങ്ങനെയോ എന്നിക്കിതിൽനിന്നു വാർന്നുകിട്ടുന്നത്. ദീർഘനി ദ്രോഗ നൃറാണ്ഡുകളിൽനിന്ന് യുറോപ്പ് പഴയ ശ്രീകമ്പുരാമൻ സംസ്കൃ തിയുടെ സുകൃതസ്മൃതി എന്ന പരിമളം ചെന്നു സ്വപ്നശിച്ചിട്ടോ എന്തോ ഉണർന്നുവശായി; പിന്നെ ആ ഉത്തേജനം വ്യാപകമായി; എവിടെയെല്ലാമോ

2008-ലെ 'എൻവി അനുസ്ഥരണ' സംഖ്യയിൽ എന്നവി കുഷ്ണവാലിയർ സ്ഥാര കടല്ല്, "നവോത്തരാനത്തിലെ ചതിക്കമുകിൾ" എന്ന വിഷയം അധികരിച്ച്, സംഘടിപ്പിച്ച സെമി നാറ്റി അവതരിപ്പിച്ചത്.

എത്തോടു തന്നെ കളിൽ അടങ്കുകിടന്നിരുന്ന വിജ്ഞാനം, വിലക്കുകൾ ലംഗിച്ച്, പുതിയ തരംവേഗത്തോടെ സമസ്തവിതാനങ്ങളെയും പുണർന്നു - എല്ലാംകൂടി യുറോപ്പിൽ നവചെതന്യും തെളിഞ്ഞു. യുറോപ്പിലെ പ്രമാണപ്പെട്ട ശക്തികൾ ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും അധിനിവേശങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്ന തിരക്കായി, തുടർന്ന്. ഈ സ്ഥാപനം എങ്ങനെ സാധിച്ചു എന്നതു മറ്റാരു കാര്യം. സ്ഥാപിക്കാൻ എത്തിയ ഇടങ്ങളിലെ ക്ഷാം, സ്വാഭാവികമായും, സമ്പത്തും അതിന്റെ ഉൽപാദനത്തിനും ഉന്നമനത്തിനും ഉതകുന്ന ഒരു ജീവിതരീതിയും പുലർന്നുപോന്നിരക്കണമ്മല്ലോ. ആ രീതിയെ, അമുഖം അതിന്റെ സത്തയെ, സംസ്കാരം എന്നല്ലോ വ്യവഹാരിക്കേണ്ടത്? പക്ഷേ അധിനിവേശസ്ഥാപനത്തിന്റെയും അതിനു പ്രചോദകമായ മതപചാരണത്തിന്റെയും ധൂഷ്ഠതയിൽ അന്നത്തെ യുറോപ്പൻ്റെ കതികൾ, സതേ സംസ്കാരം പാലിക്കേണ്ട സൃജനമര്യാദകൾ മുഴുവൻ ധിക്കരിച്ചു. ചെന്നേടത്തു ചെന്നേടത്തു നടത്തിയ എല്ലാമറ്റ നഹരത്തു ഇരിക്കേട്ട; ശേഷിക്കുന്നവരെ നിന്തിച്ചും നിർബലാണമായി വണ്ണിച്ചും വിധേയത്തിലേയ്ക്ക് ഇടപെട്ടാൽത്തി. ഇത് പ്രക്രിയയുടെ ഒരു വരം. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടായില്ലല്ലോ; സ്ഥാപിച്ച അധിനിവേശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കേണ്ടോ? സംരക്ഷണം അവരുടെ ശൈലിയിലായിരുന്നു, ശ്രീ. അപ്പോഴും, പ്രജകൾ എന്നു തങ്ങൾ പേരിട്ടുവിളിച്ചുപോന്ന സാധ്യജനസംഘരജ്ഞാനത്തെ സഹകരണം ഇത്തിരിയോക്കേ ഉറപ്പുവരുത്തണമ്മല്ലോ. മറ്റൊരും പോട്ട്; അവരിൽനിന്നു പ്രക്ഷാണങ്ങൾ അനിയന്ത്രിതമാവുന്നില്ല എന്ന ആശാസമക്കില്ലും ഉണ്ടാവണം. അതിനുള്ള തന്റെ ആ പ്രജകളിൽ കുറെപ്പേരെന്നതനെ ഇങ്ങനൊടു വശീകരിക്കയോളോ? എങ്ങനെ വശീകരിക്കാം? അതിനാണോ വഴിയില്ലാത്തത്: അതാതിടങ്ങളിൽ നിലവിലിരുന്ന രീതികളുടെ വേരുത്ത്, വിദ്യാഭ്യാസം അധിശശക്തികൾക്കു ഫീതകരമാംവിധം വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തിയാൽ മതിയല്ലോ. ഈ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് അനുമായതിനെന്നയെല്ലാം വിലകെടുത്താൻ ശ്രദ്ധിക്കുകയുംവേണം. ആദിവാസികൾ, അസംസ്കൃതജനത്, അന്യമായ പഠകര് - പല പരികല്പനകളും ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ പികസിച്ചു. തങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ട വെളിച്ചും, ഇത്തരം അന്യമായിലെ അസംസ്കൃതരായ ആദിവാസികൾക്ക് ഒട്ടാനു വീഴ്ത്തിക്കൊടുക്കുന്നതാവുമല്ലോ ഉദാരത എന്നാരു വരേണ്ടഭാവം അധികക്കുത്ത് എടുത്തണിഞ്ഞിരുന്നതിന്റെ അടയാളങ്ങൾ, കുറച്ചാനു മറ നീക്കുകയേ വേണ്ടും, കോളനികളിൽ കാണുപിടിച്ചുനടന്ന വിദ്യാഭ്യാസപുന്നസ്ഥിയാനത്തിലും മതവോധനപരമാനത്തിലുമൊക്കെ അന്തർവ്വിച്ചിരുന്നതു വെളിപ്പെട്ടുകൊള്ളും. സംസ്കാരത്തിന്റെ പകർത്തയിൽ വർത്തിക്കൊന്ന തങ്ങൾ വേണമല്ലോ, അതിന്റെ ശൈലാവത്തിൽ മാത്രം വ്യാപരിക്കൊന്ന പാവങ്ങൾക്ക് സോധനയിന്റെ അപ്പന്തുണ്ടുകൾ ഇടയ്ക്കു വല്ലതും എറിഞ്ഞുകൊടുക്കാൻ!

വാത്സല്യം എന്നു വ്യാമോഹിപ്പിക്കുന്ന ഇരയെയാരു രക്ഷകളാവം, പടിഞ്ഞാൻ അശയങ്ങളാൽ പ്രേരിതമായി നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ആദായിരുന്നു എന്നതല്ലോ വാസ്തവം? അതനുസരിച്ച്, ഏതൊക്കിലും പാതിരി ഇവിടെ ധമാവിൽ സന്ധിക്കുന്ന രു പെതരിനെ തശ്ശീകുന്നത് സ്നേഹകാരുണ്യങ്ങളുടെ ശീതോപചാരം എന്നല്ലോ കരുതാവു? അതിനു നിരക്കുന്ന രൂപകം, ബെളിച്ചും, ഇരുട്ടിന്റെ കുരുനിനെ ഓമനിക്കുന്നു എന്ന പാകത്തിലല്ലോ ഉരുത്തിരിക്കേണ്ടത്?...

ഇനി, തുടക്കത്തിൽ അയവിറിക്കിയില്ലോ, ‘ഉഷ്ണസ്ഥിരനെ രാത്രി കനിഞ്ഞു തലോടുന്നു’ എന്ന വൈലോപ്പിള്ളിയിരുടെ പ്രയോഗം, അതിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുപോവുക. ‘ചേറുപുഴ’ എന്ന കവിതയിലേതാണ് അത് എന്നു സുചിപ്പിച്ചു. ഇവിടെ അതിന്റെ പ്രകരണം സുക്ഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഉത്സാഹം ഒളം വെട്ടുന്ന ഒരു ബല്ലുയാത്രയിൽ ‘ചേറുപുഴ’ ആരംഭിക്കുന്നു. തലേക്കാല്ലും കന്തര അപകടം സംഭവിച്ച സ്ഥാനത്തുകൂടിയാണല്ലോ ആബല്ലുന്നു കുതിക്കേണ്ടത് എന്ന ഭാവമൊന്നും തൽക്കാലം യാത്രക്കാരെ - അവരിലേരെയും തരുണരായിരുന്നു - ബാധിച്ചതേയില്ല. ബഹാദും ചിരിയും ഭാഷണവുമായി ബന്ധിലെ ബോഷം ഓരോരുത്തർിലേയ്ക്കും ഒന്നുകിയെത്തി. ഇതിന്റെ പല മാതൃകകൾ കവി പരിപരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇടയ്ക്ക് ആലോചനയുമായി ഉൾവലിയുന്നുണ്ടെങ്കിലും, പൊതുവേ പ്രസരിപ്പും അതാതു ദൃശ്യങ്ങളിൽ ഓടിനടക്കുകയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണ്. കൂടുതിൽ ഒരു ദൃശ്യം, ‘മയ്വളയിട്ടും കൊച്ചുനവഞ്ഞളിൽ മെലഞ്ചിക്കുറിക്കാണിച്ചും തന്നുമ്മഖയാടാട്ടിയിരുന്നൊരു തത്ക്കുട്ടി മയഞ്ഞുനു’ തെരെ. ഇവിടെതന്നെ വിശേഷണങ്ങളുടെ വിവക്ഷ ഒരു നിമിഷം വിടർത്തിനോക്കുക: കരിവളയിടല്ലോ കൈനവഞ്ഞളിൽ മെലാഞ്ചി തേയ്ക്കല്ലും - ഒക്കെ പടിഞ്ഞാറൻകണ്ണിന് ഒരു വക പ്രാകൃതംതന്നെ. ഒട്ടിയിരിക്കുന്നതോ, അമ്മുമ്മയോട് - അതായത്, പഴവത്തത്തിന്റെ ആർശരൂപത്തോട് എന്നർത്ഥമം. പഴവുത്തന്നേതാട് ഒട്ടിയിരിക്കുന്നതും പോരാ, പാവം. പാശ്വാത്പരിഷ്കൃതി ഇരു നാട്ടിൽ അവത്തിപ്പിച്ച ബന്ധു എന്ന അതജുത്തതിന്റെ ചലനവേഗം* * വകവെയ്ക്കാതെ നല്ല ഉറകവും! ഇത്തരമൊരു പെതരൽ പ്രതിജ്ഞാബുഡ്ധിയായ ഒരു പ്രേഷിതപ്രവർത്തകന്റെ പ്രത്യേകഗ്രഭ പിടിച്ചെടുക്കാതെ പറ്റുമോ? കാരുണ്യത്തിനും വാത്സല്യത്തിനും ചെന്നുവീഴാൻ ഇത്രയും ചിത്രപ്പുട ഇരയെ വേരെ എവിടെ കാണും? പോരുക്കിലോ, ‘ഇളമയിലേ കുരുക്കുക’ എന്നതാണു താനും പ്രസിദ്ധമായ പ്രമാണം. അങ്ങനെ കവി തന്റെ വാക്കും വിഡിയാംവള്ളും പുർത്തിയാക്കുന്നു:

* ബബ്ലൂസിന്റും കരിംഗുലിപോലെ

ബബ്ലൂസിന്റും കരിംഗുലിപോലെ’ എന്നു കവി ‘ഇരുണ്ണു കരിംഗുലിപോലെ’ - എന്നതാരു ഉപ!

“ബല്ലു നിറുത്തിയിരഞ്ഞും പാതിരി
ബഹുഷാടിലുംതലയിൽ
പേര്ത്തു തലോടീടുന്നിതു.”

ഈവരെ എല്ലാം ഏറ്റവും സുനിബലം. പാതിരിയുടെ ‘ബല്ലുടി’ന്റെ പൊരുളുപോലും ആ നിലയ്ക്കു വേണ്ട സീകരിക്കാൻ? തന്റെ തട്ടകത്തിൽ ആരാരെയൊക്കെ ഉദ്ധരിക്കാൻ അപ്പേണ്ഠം തന്ത്രപ്പേണ്ടഡിയിരിക്കുന്നു! അല്പം ബല്ലപ്പടാതെ ഒക്കുമോ? അപ്പോഴും വയ്ക്കുന്ന അപ്പരീക്ഷിതമായി കണ്ണിൽപ്പെട്ട പുതുസാധ്യതയെ അവഗണിക്കാൻ - എത്ര സ്ത്രീയർഹമായ കർത്തവ്യബലയത!....

സർവാംഗീണമായ ഈ സുനിബലയതയ്ക്ക് ഇടക്കോലിടുകയല്ല, മുമ്പു സന്ദേഹിച്ചതുപോലെ, രൂപകത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന കീഴ്മേരീമൾ ചീം? പാതിരി കുട്ടിയെ തലോടുന്നതിന്, നവോത്ഥാനത്തിന്റെ പാടിപ്പ് തിന്ത ശീലിലാണെങ്കിൽ, ‘ഉഷ്ണ്ണു രാത്രിയെ തലോടുന്നു’ എന്ന സമാന രംഭേ പരുപ്പത്തമാവു? എന്നിട്ടും എന്നേ വൈലോപ്പിള്ളി നേർവ്വിപരിതം നിബന്ധിക്കാൻ?

ഈത്രയുമെന്തുനോഭാവും, ‘ചേറ്റുപുഴ’ എന്ന കവിതയെ ഒട്ടാക്ക ഒരു പുനർവിചാരത്തിന്റെ വൈലിച്ചത്തിൽ വായിക്കാമോ എന്ന ഉപരിചിന്ത ഉദിക്കുക. അത്യാഹിതങ്ങൾ, അരുതായ്മകൾ - ഓന്നിനുമില്ല നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പണ്ടം. പകേശ അവയാലെല്ലാം അബാധിതമായി ഇവിടെ ജീവിതം അതിന്റെ താളവും വേഗവും, താമസിയാതെ, താനേ, വീണ്ടെടുക്കുന്നു. മരണത്തിന്റെ കുരുമായ വിളയാട്ടത്തയും കുസാതെ ഇവിടത്തെ കുട്ടിതാംപോലും ജീവിതവ്യാപാരങ്ങളിൽ വിലീനമാകുന്നു. പ്രേതക്കോട്ടപോലെ കുന്നിൻകുട്ടം, ഫോയിലുണ്ടുവള്ളെ പുരികക്കൊടിപോലെ തെങ്ങിനോ - വേണംമെക്കിൽ പേടിപ്പിക്കാവുന്നതാണ് അന്തരീക്ഷം. അപ്പോഴും, ‘മരണം കൊള്ളയടിച്ച കയത്തികൾ ചുണ്ടലുമിട്ട ചുമ്മാ തീരത്ത് ഇളക്കാതെയിരിപ്പാരു പയ്യ’നെ കവി കാണിച്ചുതരാതിരിക്കുന്നില്ല. ആ കാഴ്ചയാവട്ട, അതിനിടെ മരണകയെത്തിന്റെ സമീപത്തെത്തിയതോടെ പടർന്ന മുക്തയുടെ സ്ത്രാന്വനത്തെ ഭേദിച്ചു, ബന്ധുനെ ‘ജീവിതസമ്മുദ്ദേശവരിത്’മാക്കുന്നു. ഇവിടെയാണ് ‘ചേറ്റുപുഴ’ എന്ന പദത്തിന് നവീനമായ ഒരു നിരുക്തി കൈവരുത്തുന്നത്:

‘ജീർണ്ണത ചെറിൽ താഴുന്നു, പുഴ
പുർണ്ണത നോകിപ്പായുന്നു.’

ഈ പൊരുൾ വിവേചിക്കാൻ സാധിക്കുന്ന ഒരു നാടിന്റെ സംസ്കാരത്തിന് ധ്യാർത്ഥന്ത്വിൽ ഇരുൾ/ബെളിച്ചും എന്ന വന്നതെപ്പറ്റി വിഭാഗമാവേണ്ടതില്ലെല്ലാ. ഒന്നു മറ്റാനിന്റെ ഇണ എന്ന ഉണർവ്വ് ഉടനീളം ഉദിച്ചു

നില്ക്കേ, പിന്ന ഉത്തരവെൽക്കുന്നതിന് ബാഹ്യമോ ഭേദികമോ അല്ലാതെ, ആന്തരമോ ആത്മയമോ ആയ പ്രസക്തി ഉണ്ടാവാൻഡിയില്ലാണോ.

ജീർണ്ണതയുടെ താഴ്ച, പുർണ്ണതയിലേയ്ക്കുള്ള പാച്ചിൽ എന്നാണല്ലോ പുഴയെ പുരസ്കരിച്ച് വൈലോപ്പിള്ളി സ്വരൂപിക്കുന്ന പാഠം. മാറി മാറിപരുന്ന നിറങ്ങളിൽ കല്പഷ്വബ്ദം പ്രസന്നവുമായുള്ള ജീവിതത്തിന്റെ നിരന്തരതി നിർബന്ധിക്കാൻപോന്ന രൂപകമായി പുഴയെ നബാതമാനംധട്ട തതിൽ നമ്മുടെ മറ്റൊരു പ്രമുഖ കവികളും നിജപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു മറക്കണം.

“ബഹുപക്ഷവാഴയാടുന്നിതൊരു കാലം നദി, പിന്ന-
സ്രൂഗവി കലർന്നൊരു കാലം ഒരാട തേടുന്നു.”

(കരുണ)

എന്ന് ആശാൻ എത്ര സ്വാഭാവികമായാണ് പുഴയിൽനിന്ന് ജീവിതാവബോധത്തിന്റെ സാരം സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നത്!

വള്ളത്തോളിനെല്ലംബന്ധിച്ചിട്ടെത്തോളം, തന്റെ സ്വന്തം എന്നു പിചാരിക്കാവുന്നതാണല്ലോ നിളാനദി. ഈ നദിയെ പശയവടിവിൽ, വലിയ ഏകാഗ്രതയോന്നും വരുത്താതെ, വർണ്ണിക്കുവൊന്നാവാം ‘ഭാരതപ്പുഴ’യിൽ താൻ തുനിഞ്ഞത്. എന്നാലും, ‘ഉയരരത്തിരതള്ളിയാർത്തിരസിംഭവയാഗാധത പുണ്ട് അലംഘ്യ’യാവുക, ‘ശരിസ്സപ്പടകമാം മണൽപ്പുറത്താൽ സ്വയം ചിരിക്കുക’ - ഈപ്രകാരം ഈ ‘വരകല്ലാലിനി’യുടെ വിരുദ്ധഭാവങ്ങളിലേയ്ക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മിചി പിടരാതിരിക്കുന്നില്ല. അത്തോളം, ഇതിന് ജീവിതത്തിന്റെ പ്രതിരുപമാവാനുള്ള പോരിമ ദർശനത്തിൽ തെളിയാതെയും ഈരിക്കുന്നില്ല.

വള്ളത്തോൾ പുഴയിൽനിന്നുള്ള പരമാവധി പാഠം സ്വരൂപിക്കുന്നത്, ഒരുപക്ഷേ പരക്കേ അത്രയോന്നും ശ്രദ്ധിക്കാതെപോയ, ‘പിജയിപ്പുതാക്’ എന്ന രചനയിലാവാമെന്നു ഞാൻ പിചാരിക്കുന്നു. സാഹിത്യമഞ്ജരി മുന്നാം ഭാഗത്തിലെ പ്രമാഖവിതയായി, പ്രസിദ്ധിപെറ്റി ‘തോണിയാത്’യ്ക്കുതോടുമുന്ന്, ഈതു സ്ഥാനപ്പെട്ടുകാണുന്നു. ‘നിർക്കുമിളകൾ കൊണ്ടു ഹർഷരോമാണ്വം മെയ്തിൽ വായ്ക്കുന്ന’ പുഴയുടെ ‘സ്വാതന്ത്ര്യപ്രയാണം’മാണ് ഇതിലെ പ്രമേയം. അന്യാപദേശത്തിന്റെ സങ്കേതം അവലും ബിച്ചിരിക്കു, ഈ പ്രമേയത്തിന്റെ അപരം കണ്ണടത്തുക എന്നതാണല്ലോ നിർജ്ജായകം. അതിനു പ്രയാസമില്ല. ‘സ്വാതന്ത്ര്യപ്രയാണം’ എന്ന മേലേ മനസ്സിരുത്തിയ പദം, 1919 എന്ന രചനയുടെ കാലം - എല്ലാം ചേർന്ന്, ആ അപരം അന്നത്തെ ഭാരതത്തെന്ന എന്നു പ്രകടമാവുന്നു. ഇതിലെ ഒന്നു രണ്ടു വണ്ണികകൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുന്നതാവും നമ്മുടെ പ്രകരണത്തിനു യുക്തം. ഒന്ന് ഇങ്ങനെ:

“ചെക്കതിർന്നിര നീഇളച്ചിതറും പുലർകാലം
 കുകുമം പുശിക്കുട്ട നിൻ തിരുവുട്ടലികൾ;
 ആതപാണിയാൽക്കാതികാളുന ചബ്യാഹം നിൻ
 ശീതചാം സലിലത്തല്ലന്തപിപിച്ചീടുട്ട്;
 രണ്ടുഞ്ച ഗണികാതെ ചുങ്ങോട്ടുതനേ നോക്കി-
 കൊണ്ടു നീയെഡുകുന്നു; ഒന്തളം തവ ചാർഡും!”

വഴിയേ 1922-ൽ രചിച്ച ‘എൻ്റെ ഗുരുനാമ’നിലെ ഒരു സാദ്യശ്യം എന്ന വിവ്യാതമാണെല്ലോ:

“താരകാഥണിചാല ചാർത്തിയാലതും കൊളളാം,
 കാറണിച്ചളി നീഇളപുരണാലതും കൊളളാം;
 ഇല്ലിഹ സംഗം ലേപമെന്നിവ, സമസ്യപ്പാ-
 ചല്ലയോ വിഹായ, സ്സുവുണ്ണുമെൻ ദുരുനാമൻ.”

ഈ ഇരട്ടികളുടെ വിന്യാസത്തിനു മുമ്പ്, അതേ തന്ത്രം വേരെ ഉപാദാനങ്ങളാൽ രൂക്കി വിരലിനു തശ്കം വരുത്തിയിരിക്കയാണെല്ലോ പുഴയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രശ്നസ്തിയിൽ എന്നാവാം ഏതു പള്ളതേതാൾ വിദ്യാർത്ഥിയും പെട്ടുനു ധരിക്കുക. അതിൽ തെറ്റില്ല. പകേഷ, താഴെ പുഴ യാവുട്ടേ, മേലേ ആകാശമാവുട്ടേ, അത്തരം ഏതു പ്രതീകങ്ങളിലുംതയും മഹാകവി നിർബന്ധിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്, ദശാവ്യതിയാനങ്ങളിൽ തന്റെ പുണ്യലുമി ദീക്ഷിക്കുന്ന സമന്വയത്തോണ് എന്ന തിരിച്ചിറിവുകൂടി ആ ധാരണയിലൂടെ ഉരുത്തിരിക്കണമെന്നു മാത്രം.

സമനില എന്ന സംസ്കാരത്തെ സാന്ദ്രമാക്കുന്ന ഇനിയെയാരു വിന്യാ സമഭ്രത, ‘വിജയപ്പുതാക്’ എന്ന പുഴക്കവിതയിലെ വേരൊരു വണ്ണിക തിലും വികസിക്കുന്നത്:

“താവകനീർത്തുളളികൾ പലതും സുരേഖാഷ്ഠാവി-
 ലാവിയായങ്ങാനും പോയ്ക്കാണ്ടാൽ ചരയുട്ടു;
 ആയവ വിണ്ടും വന്നുചെർന്നുകൊളളുഞ്ച നിക,-
 ലായമെന്നതിനുടെ പുർഖാംഗചല്ലു വ്യയം!”

പള്ളതേതാൾ, ഇപകാരം, അവസ്ഥകളുടെ ചക്രനേമിക്കമം എന്ന ആശയത്തിന് ആവർത്തിച്ച് അടിവരയിട്ടുന്നതിന്റെ അർത്ഥമെന്താവാം: അധിശ്ശക്തികൾക്കുള്ള ഒരു സന്ദേശം അതിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കയില്ലോ? നവോത്ഥമാനം എന്ന പകിട്ടുറിയ സകലപത്തിന്റെ ആർദ്ദതകൊണ്ട് പാശ്ചാ ത്യർ ഇടയ്ക്കിട നന്നയ്ക്കാതിരുന്നാലും, ഈ നാടിനു പരിശ്രേംമൊന്നുമി ല്ലി, ഒരു വേനലിന് ഒരു പർഷ്ണം എന്ന പ്രകൃതിയുടെ പൊരുളു പിടിക്കിട്ടാ തവരല്ല ഇപിടത്തെത്ത പാവങ്ങൾപോലും. സാതന്ത്ര്യപ്രസ്ഥാനത്തിന് ആകം

കുട്ടാൻ മനുഷ്യപ്രയത്നം ആവശ്യമില്ല, എല്ലാം വിധി അവസരത്തിനൊന്തു സംഭവിപ്പിച്ചുകൊള്ളും എന്ന നിഷ്കിയത്താത്തിന്റെ തത്ത്വശാസ്ത്രത്തി ലേയ്ക്ക് ഈ സമനിലയെ മറുകണ്ഠം ചാടിക്കരുത്. മനുഷ്യപ്രയത്നത്തിൽ പല്ലപ്പോഴും ഇടർച്ച വരാമല്ലോ; ഒരു മഹാശക്തിയോടാണ് എതിർപ്പുനി രിക്കേ, ഇടയ്ക്കു പ്രതിസന്ധിയും, പിടിവിട്ടുപോകയാണോ എന്ന പേടിയും നേരിടാമല്ലോ. അത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിലെ ഹിതചികിത്സയ്ക്കായി. സമരഭ ട്രാൾക്ക് അവരുടെതന്നെ മർദ്ദികമായ സംസ്കാരത്തിന്റെ പുനരാവാഹ നത്തില്ലെട സാന്തരം കണ്ണഡത്തുക എന്ന കവിയുടെ സാംസ്കാരികയർമ്മ മായി ഇതിനെ മനസ്സിലാക്കുന്നതാവും നീതി.

നവോത്ഥാനത്തപ്പറ്റി പാടിപ്പുതിന്ത പല്ലവികൾക്കെതിരെ ഉയരുന്ന സ്വരംജുടെ സൃചനകൾ വള്ളത്തോളിന്റെ വേരെ കവിതകളിലും പീചി കൾ സ്വഷ്ടിക്കുന്നുണ്ടാവാം. ‘പിജയിപ്പുതാക’യ്ക്കു തൊട്ടു പിന്നിലുള്ള ‘തോണിയാട’യിൽ നിന്നുതനെ അത്തരം വിചികൾ വേർത്തിരിക്കാം. അങ്ങനെ എല്ലാ പുഴക്കവിതകളെയും പുനഃപരിശോധിക്കയോ അവയിൽനിന്നുള്ള പുതിയെയാരു പൊരുളും ഈ പ്രബന്ധത്തിലേയ്ക്കു പിരിച്ചുചേരക്കു കയോ എന്തെന്റെ ഉദ്ദേശ്യമല്ലതനെ. എന്നാലും ഇന്നു സവിശേഷം സ്മരണായി നായ എൻ.വി. കുഷ്ണവാരിയർ പല കവിതകളിലും പുഴകളെ പരിചരിക്കുന്ന പാകത്തിനു നേരേ തീരെ ഉദാസിക്കനാവരുത്തല്ലോ. ഈ നാട്കിലെ സാധാരണക്കാരുടെ ശാന്തതാളമായ നിത്യജീവിതത്തിന് പുഴയിൽ സമാനരം നിരീക്ഷിക്കുക എന്നതല്ലെതു ഇതിന്റെ ആവർത്തനിക്ക്രമപ്പട്ടനു ഒരു മാതൃക. രണ്ടും ഇടയ്ക്കങ്ങാനും നന്നു പ്രക്ഷൃംഖ്യമാവാക്കില്ലെന്നല്ല; പ്രശാന്തമായ ഗതിയാണ് രണ്ടിന്റെയും പൊതുസ്വഭാവമായി എഴുന്നുനില്ക്കുന്നത് എന്നു മാത്രം.

“ഈപ്പുഴ കണക്കിനെയൊഴുകിട്ടുന്നു ബാധ-

യല്പമെന്നിയെ, ഗ്രാമജീവിതജീവകസ്വരം.”

എന്ന് ‘ഗ്രാമം’ എന്ന കവിതയിൽ പ്രസ്തുതത്ത്വസ്ഥാവം അവതരിപ്പിക്കുന്നോൾ, പിരിക്കെത്തനെ കാണാം, അതിൽ അനുതപിക്കയോ വേണ്ടത്, അതോ ആപ്പോൾക്കയോ എന്ന സന്ദേഹം. ‘ഗ്രാമത്തെക്കാൾ പഴക്കം കുടുന്ന ‘മിഷണറി’യിൽ ഏരെക്കുറെ ഇതേ ആശയം മുൻകൂട്ടി അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്:

“എക്രൂപചായ്‌ഷാരം സൗഖ്യമായൊലിച്ചുപോയ്

ഞോക്കേയിഷ്ടം ഗ്രാമജീവിതചീഷ്ടരതാഷം.”

ഇവിടെ പുഴ എന്ന സാദൃശ്യം പ്രത്യക്ഷത്തിൽ സ്ഥാനപ്പെട്ടുനില്ല, ശരിതനെ. എക്കിലും ‘ബലിച്ചുപോവുക’ എന്ന സാകൃതമായ കീയാവിന്നാസം പുഴയുടെ ഭാവബന്ധമാണല്ലോ ഉണ്ടത്തുന്നത്. ബലിവിന്റെ ഏറെ ഓളക്കുത്തില്ലാത്ത ഈ അവസ്ഥ കേവലം ഒരു ഉപമാനത്തിൽ ഒതുങ്ങു

നില്ല, പിന്നെയോ, ആന്തരമായ ഒരു സാക്ഷാൽക്കാരത്തിന്റെ സാധ്യത യായി ഉയരുന്നു എന്നതിന്റെ 'മിഷൻറീ'യുടെ പത്രേക്കത്. അതിനെപ്പറ്റി വഴിയേ വിശദമാക്കാം. ഇപ്പോൾ എൻ.വി.യുടെ രചനകളിൽ പൊതുവേ പുഴകൾ എങ്ങനെ പെരുമാറുന്നു എന്ന് ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതേ യുള്ളു. നാടുപുഴ, പിന്നെ പെരിയാർ, പിറകെ പേരാർ - ഇപകാരം പുഴകൾ ജോട്ടുള്ള സ്വന്തം ബന്ധത്തിന് ക്രമേണ വ്യാപ്തി കുറിവന്നതിന്റെ സ്ഥാപ്തി രൂപത്തിലുള്ള ആവൃത്തമാണ് 'പുഴകൾ' എന്നുതന്നെ പേരുള്ള പിൽക്കാല കവിതയിൽ ചുരുളിയുന്നത്. മണൽച്ചുട്ട്/നീർക്കുളുർമ്മ, മുഗ്യശാരദ സ്വാമിത്രം/അത്യുഗ്രവർഷാകാലവിക്കുംഡ്യരാഭത്രം എന്നിവയിലും അമൃതും മരണവും രണ്ടു കൈകളാൽ നല്കുമറിവിന്നമേയരാമാദിശക്തി/ ഉർവിയിലെഴും സർവസ്വന്ദര്ഘപകർഷം, ഉൺമതൻ നിത്യാനന്ദചൈതന്യ പ്രഭാവം എന്നിവയിലും ഉറന്നുകൂടിയ സഹജാവബോധോദയത്തിന്റെ ആരാധ്യമായ ആചാരത്രം - എന്നിങ്ങനെ, ഈ ബന്ധത്തിലും ദ്രവ്യാധി പ്രതിവും ദ്രവ്യാതീതവും ആയ പലതും ഒരുകാലത്ത് താനുശ്രക്കാണ്ഡു. വഴിയേ, ഇന്ത്യയിലെ ചെറുതും വലുതുമായ നദികളിലും ലോകത്തിലെ തന്നെ ഏറ്റവും കേളിക്കേടു നദികളിലും കൈ ഞേരേ നദീമാതൃദേവിയുടെ ഭിന്നഭാവങ്ങളാണല്ലോ തെളിയുന്നത് എന്ന് തനിക്കു തോന്തി. എല്ലാമായാ ലും, ഒടുക്കമോ: ദശാശ്വമേധാലുടയ്ക്കാതിലെ ഗംഗയെ സന്ദർശിക്കേ,

“ആ വിഷജ്ഞാദാതിലില്ലെന്തിലും കൊഴുപ്പാർന്ന-
താം വിഷാദത്തിലെത്ര ചുങ്ഗി ഞാൻ പുഴക്കുണ്ട്.”

എന്ന് ഈ ആവൃത്തം കലാശിക്കുവോൾ, തന്നെ അവസാനനാളു കളിൽ വിശേഷിച്ചു ബാധിച്ചിരുന്നതായി വിചാരിക്കേണ്ട നേന്നരാശ്യത്തിന്റെ അനുഭവപത്രക്ഷം, നമ്മുടെ പ്രകൃതിയംസന്നത്തിന് ഇരയായ പുഴകളിൽ കവി കണ്ണടക്കമുകയാവാം. എന്നാൽ ഈ കൊഴുപ്പാർന്ന വിഷാദത്തിനിടയ്ക്കും വിസ്മർക്കരുത്: ഗംഗയെ വിഷയമാക്കി തികഞ്ഞ ഭാർശനികദിനിപ്തിയുള്ള 'ത്രിപമഗ' പിന്നന്തും ഇതേ കവിയിൽനിന്നുതന്നെ. ഗംഗയെ നാലു, ഒരു നദിയായാലും അണ്ണക്കെട്ടിനും ഉംർജ്ജാർപ്പാദനത്തിനുമുള്ള ഇര എന്നതുവിട്ട് വേരൊരു മാനവും ഇന്നു മിക്ക മനസ്സുകൾക്കും ഉണ്ടിക്കാതായിരിക്കുന്നു. നവോത്ഥാനത്തിന്റെ അനുയായിയായ വ്യവസായവിപ്പവം മനുഷ്യവർക്കിഷണത്തെ ആ വിധത്തിൽ മാരകമായി ഉടച്ചുവാർത്തുകളണ്ട ലോ. ആ ഉടവും ചതവും പരുക്കു തട്ടിക്കാത്ത ഒരേയൊരു മലയാളകവി ഒരുപക്ഷേ പി. കൃഞ്ഞിരാമൻ നായർ മാത്രമായിരിക്കും. എൻ.വി. വ്യവസായവിപ്പവെന്ന സ്വാഗതം ചെയ്യാൻ മടിക്കുന്ന പ്രകൃതക്കാരന്നല്ല. എന്നാൽ അത് മാനുഷികമായ ആർദ്ദതകളുപോലും പീഡിപ്പിക്കുന്നു എന്ന ശ്രദ്ധ മെത്തിയപ്പോൾ എൻ.വി.യിൽ നിന്നു പരോക്ഷമായെങ്കിലും പ്രതിനാദമുഖ്യമായ എന്നത് അർത്ഥാർഭമാണ്. ഗംഗയുടെ ആദിമവും എതിഹ്യം അനുഷ്ഠാനപരവുമായ പലപല സാധ്യതകളെ സ്പർശിച്ചുകൊണ്ട്

അങ്ങനെ പ്രവഹിക്കുന്ന പ്രതിനാദം എന്നതാവാം ‘ത്രിപമഗ്’യുടെ തേജ സ്നേഹുന്ന പ്രസക്തി.

***

നവോത്തരാനും ജനപ്പിച്ച ചെച്ചതന്യൃതിന് മലയാളത്തിൽ ഉരുത്തി രിഞ്ഞ ഉജ്ജാലമാതൃക മഹാകവി കുമാരനാശാന്തരനെ. അനോഭം അലം ഘ്യാങ്ങൾ എന്നു സകലപിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന പലതിനെന്നും അതികമിച്ചുകൊണ്ട് അനന്തങ്ങളിലേയ്ക്കും അപൊപ്പങ്ങളിലേയ്ക്കും പറന്നുചെല്ലുന്ന സത്ത യായി അദ്ദേഹം മനുഷ്യനെ വിഭാവനം ചെയ്തു. അഭിമാനമാണ് അവൻ്റെ ഏറ്റവും അനർഹമായ വിഭാവം എന്നു വിലയിരുത്തി. ‘ഇംഗ്ലീഷ്യാസുന്ന മായ സമാഗ്രമങ്ങൾ’ക്കു വേദിയെരാരുകലൊണ്ട് മനുഷ്യൻ്റെ കർത്തവ്യം എന്നു വിശ്വസിച്ചു. അവൻ്റെ ‘മനത്’ ആ കർത്തവ്യത്തെ വിലക്കുന്നുകിൽ, അതിനെന്നതിരെ വിജ്ഞാപനം നടത്തലാണ് തന്റെ നിയോഗം എന്നു തിരിച്ചിണ്ടെന്നു. ആ നിയോഗത്തിന്റെ ഉത്തേജനത്തിൽ ശ്രൂതിയെപ്പോലും ‘തരുണീപാദജഗർഹിണി’ എന്നു തിരസ്കരിക്കാൻ തയ്യാറായി.....

ഇതൊക്കെ വലിയ കാര്യങ്ങൾ. ഇവയെ എന്തി തിട്ടം വരുത്തുകയോ ഇന്നും തിരിക്കുകയോ ഒന്നും എല്ലാപ്പുമല്ല. അതിനു തുനിയാതെ, ഇവയ്ക്കിടയിൽനിന്ന്, നവോത്തരാനത്തിന്റെ പെരുമയെ സദേഹിക്കാവുന്ന വല്ല അംഗവും വ്യാകരിച്ചടക്കാം സാധിക്കുമോ എന്നതഭേദം എനിക്കു തോന്നുന്ന ഉൽക്കണ്ണം. നവോത്തരാനത്താൽ തരിപ്പിക്കപ്പെട്ട സാതന്ത്ര്യ സമർപ്പണമാനനേതാവ് ആശാൻ പുറംതിരിഞ്ഞുനിന്നു എന്നു ചിലർ ഉൾപ്പെടെ കുന്നതിന് ഉറപ്പു പോരാ എന്നാകുന്നു എൻ്റെ ഉണർച്ച.

“എന്തിനു ഭാരതയശരെ! കരയുന്നു? പാര-

തന്ത്ര്യം നിനക്കു വിധികല്പിത്തഭാണു താഴേയ,

ചിന്തിക, ജ്ഞാതിചിരാസ്യരിച്ചു തക്കി-

ലന്തപ്പട്ടം തനയ, രെതിനയെ സ്വരാജ്യം?”

എന്ന ‘തീയക്കൂട്ടിയുടെ വിചാര’മല്ലാമാണല്ലോ ഉറപ്പിനു തെളിവായി ഉഖരിക്കാൻ. ഇതിലെ സ്വരവിന്നും സ്വക്ഷ്മത, വാസ്തവത്തിൽ സാതന്ത്ര്യം എന്ന ആശയമേ നിഷ്പയിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു നീളുകയാണോ? അതോ, ഇന്നു നാം നേരിട്ട് അനുഭവിക്കുവിധി, സാതന്ത്ര്യത്തിലെ സമരബോധം കെടുത്തിക്കളിയുമാർ സമൂഹത്തിൽ പുലരുന്ന അധ്യമാതത്മ തകളുടെയും അവ അടിയ്ക്കടി ആളിക്കത്തിച്ചേയ്ക്കാവുന്ന അനേകാനുകലഹങ്ങളുടെയും നിർത്തമകതയിലേയ്ക്കു നിശ്ചിതമാവുകയോ? എതായാലും പ്രത്യുക്ഷമായ വാച്ചാർത്ഥത്തിൽ വിരിക്കുന്നതാലും പ്രസ്തുത ശ്രോകത്തിലെ പൊരുളും എന്നുവേണ്ട വിചാരിക്കാൻ? വെയിൽസ് രാജകുമാരൻ നീട്ടിയ പട്ടം വളയും നിരസിച്ചില്ല എന്നതാണല്ലോ വേറൊരു

‘കേസ്.’ അത് താൻ, അതായത് തന്റെ സമുഹം, അവഗണികപ്പെടുന്നില്ല എന്ന ആപ്പോദത്തിന്റെ അടയാളമായി എടുത്താൽ മതിയാവില്ല?....എതാ യാലും ഇല്ലീഷിനോടും, അതു സംസാരിക്കുന്ന ധർമ്മാരല്ലെങ്കിലും, ആ ഭാഷയിലെ സാഹിത്യം ഉന്നയിക്കുന്ന ഉദാരമാനുഷികതയോടും ആശാന് ഉള്ളിണകൾ മായിരുന്നു എന്നത് എതാണ്ടു നിർവ്വിവാദം. വിദ്യാഭ്യാസത്തില്ലെട വികാസം എന്ന ആഹാരം എടുട്ടുകുവോൾ, ആശാൻ ഗൃതുകുലവിദ്യാഭ്യാസം വിവ കഷിച്ചിരിക്കാൻ ഇടയില്ല. കുടിപ്പുള്ളിക്കുടങ്ങേതാളം അപചയപ്പെട്ട് അത്, അതിന്റെ പ്രാചീനമായ പീഠത്തിൽ പുന്നപ്രതിഷ്ഠികപ്പെടുക പ്രായോഗി കമല്ലു എന്ന് അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞിരിക്കണം. അതിനാൽ പാശ്ചാത്യരീതിയിൽ വ്യവസ്ഥാപിതമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തോടുതന്നെയാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ആദിമുദ്രയും അനുഭവപ്പെട്ടിരിക്കുക. അതു സ്വഷ്ടിച്ചേയ്ക്കാവുന്ന സമത ബോധം എന്ന സപ്പനം അദ്ദേഹത്തെ ആവേശംകൊള്ളിച്ചുമിരിക്കണം. വികാസത്തിനുള്ള രണ്ടാമതത്തെ ഉപാധിയായ വ്യവസായം, നട നിരീക്ഷി ചുത്തുപോലെ, നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ഉൽപ്പന്നംതന്നെ. ആശാന് അതിനോ ടുമുണ്ടായിരുന്നില്ല വിരോധം. താൻ വ്യവസായത്തിൽ നേരിട്ടു നികേഷപം നടത്തുകപോലും ചെയ്തതായാണല്ലോ കേൾവി.

എന്നിരിക്കേ, എതിർനാദമോ എന്നു സദേഹിച്ചുകൊണ്ട് സ്വർണ്ണി കാൻ, പെട്ടെന്ന് ഒരു ദുഷ്ടാന്തമേ എന്നിൽ ഓർമ്മയിൽ തകയുന്നുള്ളു. നവോത്ഥാനമെന്നത് ഒരു നന്ദാകുതിപ്പായിരുന്നുവെല്ലോ; മനുഷ്യനെ മഹ തത്ത്വപ്പെടുത്തൽ അതിലെ നിർണ്ണായകമായ ത്രസിപ്പും. മനഷ്യനാണ് പ്രപ ഞ്ചത്തിന്റെ നടപ്പനായകപദവിയിൽ; മറ്റൊരും അവനു പ്രയോജനപ്പെടുത്താ നുള്ള അനുസാരികൾ മാത്രം എന്നു ശേഖശിക്കുന്ന നേന്തിക്കത ഈ കുതി പ്പിനും ത്രസിപ്പിനും ആക്കം കൂട്ടി. ഇത്തരം വ്യത്യര നിമിത്തം, എളിയ ഞന്നിനും മനുഷ്യന്റെ ലോകത്തിൽ ഇടമില്ലാതായി. പ്രകൃതിയെത്തന്നെ ഉട ചുവാർക്കാൻ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധനായവന് ഒരു പുൽക്കൊടിത്തുവത്തു വിരി യുന്ന പുവു നോക്കാൻ എവിടെ നേരോ! ഇതോടെ, എളിയവയ്ക്ക് ഒറ്റ വിധിയേ ഉള്ള എന്നായി: ചവിട്ടിയരയ്ക്കപ്പെടുക! ഇങ്ങനെ ചവിട്ടിയര യ്ക്കപ്പെടുന്നവയ്ക്കു നാവു നല്കാൻ യുറോപ്പൻ കവിതയും യത്തന്നിച്ചി രിക്കാതെ വരില്ല. ഇന്ത്യൻ കവിപ്പാദ്യത്തിന് എതായാലും ഈ ചവിട്ടിയര യ്ക്കൽ പൊറുപ്പിച്ചുകൂടാ. ആദിമസംസ്കാരത്തിന്റെ ഏതോ തന്ത്രി അതോടെ അവതാളത്തിലാവുന്നു എന്നാവും അനുഭവം. അതിനാൽ ലാലു ജീവികളുടെ യമാർത്ഥ ഗതി, നിസ്സാരങ്ങളുടെ നിജമായ സാരത്യം - ഇപ്പ കാരം മിക്കവാറും എക്കാഡാവത്തിൽ സമീകരിക്കാവുന്ന ഇരുചനകൾ യമാ ക്രമം 1906ലും 1917ലും ആയി ആശാൻ നടത്തി എന്നത് തുലോം അർത്ഥ ഗർമ്മായി തോന്നുന്നു. ആശാൻ അനുവാചകരോ, എറെ പെരുമകളെ ആലോഷിക്കുന്ന തിരക്കിൽ ഈ എളിമകളെ അവഗണിച്ചുകളിഞ്ഞു എന്ന

താവാം നേര്. ‘പ്രാണിഭയ്’യാണ് ഇവയിൽ ആദ്യത്തെത്. മനുഷ്യനെ ഇതിൽ സംബോധന ചെയ്യുന്നത് ‘കർണ്ണഹൃദയ്’എന്നതേ. കവിത ആ സംബോധനയിൽത്തന്നെ ആരംഭിക്കുന്നു. ‘തൻപിത്തത്തിനായി’ ഇവൻ ‘കടന്നുതുട രൂപത്’ എന്തിന്? ‘വടിവെഴുമൊരു ജനുവെത്തുടിപ്പിച്ചിട്ടു്’വതിന്. ‘തുടി പ്പിക്കുക’ എന്ന പ്രയോഗം സവിശേഷമായി തോന്നുന്നു. പിടപ്പിക്കുക, പീഡപ്പിക്കുക എന്ന അർത്ഥമാണ് പ്രകരണത്തിൽനിന്നു തെഴുകുന്നത്. കാലിന്ത്രേ പെരുവിരലുകൊണ്ടോ കൈയിന്ത്രേ ചുണ്ടുവിരലുകൊണ്ടോ ഒക്കെ അമർത്തി പാവപ്പെട്ട പ്രാണികളുടെ ഒടുക്കത്തെ തുടിപ്പ് കുസ്വത്തിക്കുട്ടി കൾ കുഡിയയ്ക്കുള്ള രൂഗ്രമാക്കാറുണ്ടല്ലോ. ആ പ്രവണതയോടെയാണ് മനുഷ്യൻ ലഘുജീവികളോടു പെരുമാറുന്നത് എന്ന ഭാവബന്ധം ആവാ ഹിക്കുകയാശാം ‘തുടിപ്പിക്കുക’ എന്ന പ്രയോഗത്തിന്റെ ഉന്നം. ഇതെന്തി ന്, നിന്നെന്ന ഇതെന്തു ചെയ്തു എന്ന് കവി ചോദിക്കുന്നു. ഈ ജനു സന്നം കാൽക്കൈചിൽ അരഞ്ഞാൽ എന്തു വേണ്ടു എന്ന് ഉമത്തനാവുന്ന രൂപേഖ ട്രവന്ന കവി ഓർമ്മപ്പിക്കുന്നു: ‘ഉരുവുകളാക്കെയും’ ദയാമയനായ ഇംഗ്ലീഷ് രണ്ട് സ്വപ്നക്രിയാണ്. അവയോടുള്ള അനിഷ്ടമായ ഏതൊരുംബാടും മേലേ നിന്ന് അറിയും; അവയുടെ കേഴൽ കേൾക്കും. ഓർക്ക, അറിക, കരുതുക എന്നീ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളാടെയാണ് ഈ വാക്കുങ്ങൾ എന്നവർം സുക്ഷി ക്രേണ്ടതുണ്ട്. കേഴൽ കേട്ടാലോ, അദ്ദേഹം താഴേയ്ക്കു നോക്കും. ചോര യണിഞ്ഞെ കത്തിയോടുകൂടി നില്ക്കുന്ന നിന്ത്രേ കരം കാണാതിരിക്കെയില്ല. അതിനാൽ. ‘സാധ്യചേതനത്തിൽ പരമലിവേകുക, കൊന്നിടാതെ പോക; എന്നതാവും വിവേകിത. ഈ ജനുവിന്ത്രീയും നിന്ത്രീയും സ്വഷ്ടാവ് ഔദാർത്ഥനെന്നും. അദ്ദേഹം വിശകൾത്താശാം; എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളാടും ദയാപരന്നും. നീയും അതുപോലെ ‘മതിയിൽ അൻപിയലുക്’ എന്ന ആഹ്വാ നത്തിൽ ‘പ്രാണിഭയ്’ അവസാനിക്കുന്നു.

കുറെ കൊല്ലുത്തിനു ശേഷം (1958-ൽ) വെവലോപ്പിള്ളി എഴുതിയ ‘എല്ലപ്പുഴുക്ക്’ഭാവും ഇതിനോട് എതാണ്ട് ഇണ്ട്രേക്കാവുന്ന നേന്. ഈ പുഴുവിന്തെ നേരെ തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന ശിശുക്കാതുകവും ആ ഇഴയ്ക്കു നിറം കലർത്തുമാറ്റ അമു ഇതിനെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞ കമയുമൊക്കെ, പിൽക്കാലത്തു നേടിയ അറിവിന്തെ വെളിച്ചത്തിൽ നിരർത്ഥകമായി. ‘ജീവോ ജീവസ്യ ജീവനം’ എന്ന പ്രമാണവും, ചീണ്ടും തെഴുത്തുമാണ് പ്രകൃതി പുലരുന്നത് എന്ന പൊരുളും, ശാസ്ത്രബോധയത്തിന്തെ കവി എന്നു വാഴ്ത്തപ്പെടുന്ന വെവലോപ്പിള്ളി ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കാതെ വയ്ക്കും. എല്ലപ്പു ശുഭിൽ എന്നല്ല, എതുജീവിയില്ലും, കൗതുകംകാണഡുപോലും, തന്ത്രേ കൈ ‘പരുഷമായ് പതിയാണ്’ തനിലെ ആദിമമായ കാരുണ്യം അനുവദിക്കാരില്ല. ‘ഓരോ ജീവിയും വഴിപാടിനുള്ള വസ്തുവുമായി’ തീർത്ഥയാളുടെ

ആക്കയാൾ എന്ന് സാക്ഷാൽ ജഗദംബ തനെ ഓർമ്മിപ്പിക്കാറുണ്ടന് അദ്ദേഹം അടിക്കുറിപ്പിൽ എടുത്തുപറയുന്നു. നവോത്ഥാനത്തെത്തുടർന്നു കൊടുവിരിക്കാണ്ട് മനുഷ്യവിജയത്തിന്റെ കോലാഹലത്തിൽ നാം മറ്റൊന്നുപോയ മുലികമായ ഒരു വിനയപാഠമാണെല്ലാ ഈത്. വൈലോപ്പിള്ളി തനെ ഇതിലേയ്ക്കു നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയാകർഷിക്കുന്നത് പ്രത്യേകം അർത്ഥഗ്രാമത്തിലുണ്ട്.

ഇന്തിപ്രകരണപുർത്തിക്കായി. ആശാന്തിന്റെ നടേ സ്ഥമരിച്ച രണ്ടാമതെത കവിതയും ഒന്നു സ്വപർശിച്ചു എന്നു വരുത്തുന്നു. ഇതിനു ‘ചെറിയവ’ എന്നു പേര്. ഒന്നും നിസ്സാരമല്ല, നിസ്സാരങ്ങൾ എന്നു നീകിനിർത്തപ്പെടുന്നവ യുടെ സംഘാതത്തിൽനിന്നാണ് സാരങ്ങളുടെ ആവിർഭാവം എന്ന സന്ദേ ശത്തിൽ ആശാന്തിന്റെ സാമൂഹികദർശനത്തിന്റെ ടീപ്പതിയും അന്തർഭവിക്കുന്നുണ്ടാവാം. ‘ചെറുതുള്ളികൾ ചേർന്ന് കരകാണാതെഴുമാഴി, തരിമല്ലുകൾ ചേർന്ന് നല്പെഴുമാഴി, അശണ്യം എന്നു തോന്തിക്കുന്ന നിമിഷങ്ങൾ ഒരുമിച്ച് ‘ഉഞ്ചെഴും പുരുഷായുണ്ട്’ - ഇങ്ങനെ വിഡിരുപത്തിൽ തന്ത്രം നിർബന്ധിച്ചതിനെത്തുടർന്ന്, ഇതിന്റെ വിപരീതത്തിലേയ്ക്കും കവിയുടെ കണ്ണു ചെല്ലുന്നു: ചെറുതെറ്റുകൾ പെരുകിയാണ് ജീവിതത്തിന്റെ പുണ്യം അകറ്റുന്ന കൊടുവുരിതം തശ്യക്കുന്നത്. നനുത്ത വാക്ക്; അതിൽ കനിവിന്റെ ഉറവുണ്ട്. എന്നും വരെടു, അനുന്ന് അത് ഉത്സവമായിക്കൊള്ളും. ചെറിയ പുണ്ണിരിയേ വേണ്ടു, ഭൂമിയേ ആനന്ദത്തിൽ ആരാടിക്കുവാൻ. ഈ ആശയമാണെല്ലാ, വഴിയേ (1952-ൽ)

“രു പുണ്ണിരി ഞാൻ ചെറു
ഇളവർക്കായ്ചുലവാക്കാവേ
ഹ്യദയത്തിലുലാവുന്നു
നിത്യനിർമ്മാഖലപാർശ്വാം.”

(ഈരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഇതിഹാസം)

എന്ന് അക്കിത്തം മറ്റാരു വടിവിൽ ശില്പപ്പെടുത്തിയത്, സാത്തവികമായ ശ്രദ്ധിയിൽ ആശാൻ അരകിട്ടുറപ്പിക്കുന്നു: അനുന്നു നന ചെയ്യുന്നതുകാണ്ടു ചേതമൊന്നും വരാനില്ല; ചെയ്യാണ്ടാലോ, മനുഷ്യജനത്തിന്റെ മാറ്റു നഷ്ടപ്പെടുന്നു. എളിയ ദയയുടെ ചെയ്തികൾ, ഉള്ളിണ്ട മൃദുമേഖലികൾ - ഈ തശ്ചുത്സച്ചുവേണം നരലോകത്തെ പുഷ്പവാടിയാക്കിച്ചുമയ്ക്കാൻ. നവോത്ഥാനാഭാഷങ്ങൾക്കിടയിൽ നമ്മുടെ കാതു മറന്നുകുടാത്തവിധം മർമ്മസ്വർശിയതെ ഈ നനുത്ത നാം. ആജുകൾ വലിയ വയ്ക്കു പിരിക്കു പരക്കം പായുന്ന ഒരു ദശാസന്ധിയിൽ, എളിയവയുടെ പൊരുളും ഏറ്റുപറയാൻ കവികളുണ്ടാവുന്നത് സംസ്കാരത്തിന്റെ പുണ്യം തന്നെ. ഈത്, പതുക്കെ വേരു പിടിക്കുകയായിരുന്ന ജനാധിപത്യവാദത്തിനും മനുഷ്യാവകാശഭോധത്തിനും പ്രചോദകമാകയും ചെയ്തിരിക്കണം.

“അല്പപേജനാകിലും എൻ കൈയും ചെല്ലാത്താ-
ലപ്പാഴേ നിങ്ങളം കാലചട്ടം.”

എന്നു നാലപ്പടക്കം വ്യക്തിയെ ദർശനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ദൃശ്യ
പ്ലെടുത്തുന്നതും തൊട്ടു പിരക്കുന്നോള്ളോ.

***

വേണ്ടാരു വിതാനത്തിലേയ്ക്കാവട്ടു അടുത്ത കാൽവെപ്പ്. നവോ
തമാനത്തിന്റെ വിജയങ്ങളിൽ പ്രാഥമാനികത്വം നല്കാറുള്ളത്, നമ്മുടെ
നാട്ടിൻ ഏറെക്കുറോ സാർവ്വത്രികം എന്നു വിശ്വേഷിപ്പിക്കാവുന്നവിധം അതു
പടർത്തിയ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനാണോള്ളോ. എന്നാൽ അത്തരത്തിൽ ഏകമുഖ
വമായ അഭിനന്ദനം മാത്രമാണോ ഈ വിദ്യാഭ്യാസം അർഹിക്കുന്നത്? ഭാര
ത്തീയപാരമ്പര്യമായിരുന്ന പരാവിദ്യയെ പ്രായേണ വേരുത്ത്, ഇവിടത്തെ
സാമാന്യഭൂരിപക്ഷത്തെ അപരാവിദ്യയിലേയ്ക്കു സങ്കോചപ്പിക്കാൻ ഇത്
ഒട്ടവരുത്തിയോ എന്ന വലിയ സമസ്യ തൽക്കാലം വക്ഞഞ്ചുമാറ്റുക.
നാട്ടിന്റെ ഉണർച്ചയ്ക്ക് ആവശ്യമായ നേന്തികതയോ ലോകബോധമോ
തന്റെ ഉൾപ്പെടെങ്ങളിൽ ഉന്നേഷം കൊള്ളിക്കാൻ ഇതു വിദ്യാഭ്യാസം ഉതകു
കയുണ്ടായോ? നമ്മുടെ പ്രശ്നപ്പത്തായ നേന്താക്കളിൽ പലരുടെയും ദേശീ
യഭോധം ഇതുവഴി പിന്നതാവാം എന്ന വശം മറന്നുകൂട്ടാം. ഏകില്ലോ.
പൊതുവേ, ഈ വിദ്യാഭ്യാസവ്യവസ്ഥയുടെ വിധാതാവുണ്ടോള്ളോ, മെക്കാ
ജീപ്പെ, അദ്ദേഹം ആശിച്ചതുപോലെ, മിക്കവരും പല തലങ്ങളിലും ഭാസ്യം,
ധാർശനികമായ പ്രതിരോധത്തിന്റെ സ്വംഗവണ്ണം ഹോല്യം കുടാതെ, ഏറ്റു
വാങ്ങാനല്ല മുതിർന്നത്? ‘ഐക്ക്യമേ സേവ്യാൽ സേവ്യം’ എന്ന കവിത
യിൽ വളരുതോൻ ഈ വശം കണ്ണടത്തുന്നുണ്ട്.

“അല്ലെങ്കിലസ്വാതന്ത്ര്യദാശ തെരിയാങ്ങാർ
വല്ലാതാ വിഷത്തിലപ്പെടുകളായ്ത്തീർന്ന നാം.”

എന്ന് അദ്ദേഹം പിന്നുസിച്ച രൂപകത്തിന്റെ വിവക്ഷ ഏറെ ദുരവ്യം
പകമല്ലോ? 1924-ലാണ് ‘ഐക്ക്യമേ സേവ്യാൽ സേവ്യം’ ത്തിന്റെ ആവിർഭാ
വം. കാലം കുറെ കടന്നുപോയിരുന്നോ. എന്നാലും ഇന്നും നമ്മിൽ പലർക്കും
ചേരുന്നിരും ഈ വിഷത്തിലെ പുഴു എന്ന വ്യപദേശം? വളരുതോളിന്റെ
നവീനവിദ്യാഭ്യാസവിമർശം ഇതിൽ ഒരുണ്ടിയിരിക്കും:

“വമിച്ച വില ഓടിച്ചടിച്ചപദം വില്ക്കും
ക്കേണ്ടാളസ്ഥലം നമ്മുകു പള്ളിക്കും.”

ഈ ഇരട്ടിയിൽ ‘വിദ്യാലയം’ എന്നു പിന്നുസിച്ചാലും വൃത്തത്തിനു
നിരക്കായ്ക്കയില്ല. പകുശ അതല്ല, ‘പള്ളിക്കുടം’ എന്നുതന്നെന്നയാണ് പദം.
പള്ളിയോടുള്ള വേഴ്ച നമ്മുടെ നവീനവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ആരംഭജല്ല
തതിലേ അടയാളപ്ലെടുന്നുണ്ടോള്ളോ. ഈ അലക്കാരമാണ് എന്നാവാം മെയാ

വികളുടെ മേന്തി. അതെന്നോ, പള്ളിക്കൂട്ടത്തെ ‘കമ്പോള്ളമലം’ എന്നു മഹാകവി വിശേഷിപ്പിച്ചതിന്റെ പ്രസക്തി പിന്നെപ്പിനെ പെരുകിയാണില്ലോ വരുന്നത്. അടുത്തകാലത്താവട്ടു, ഈ കമ്പോളം ഇടകാക്കുന്ന ‘വനിച്ച പില്’യെ സുചിപ്പിക്കാൻ ‘സാഗ്രഹം’ എന്നാരു വാക്ക് വാർന്നുവീണ്ടും കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു! ഭാഷയുടെ സാമാന്യത്യക്തികൊണ്ടാനും സാധുകൾ കാൻ പറ്റാത്ത അതു സാന്ദ്രമാണില്ലോ ഈ പര്യായയാക്കം (euphemism)!

“ഉയർന്ന വിദ്യാഭ്യാസം - ഉടുപ്പിൽത്തുനിശ്ചർക്കു-

ചുയർന്ന വിദ്യാഭ്യാസം - എത്ര താഴ്ത്തിലാ നമ്മു്?”

എന്നു പള്ളിന്തോൾ അസന്നിശ്ചലമായി ആത്മപരിശോധനയുടെ സ്വരവെന്നിന് ആക്കം കൂട്ടി. ഈനു നമുക്ക് അത്തരമൊരു തിരിച്ചറിവു ലഭിക്കാനേ തെരുക്കം. ഉയർച്ചയിലുടെ താഴ്ച എന്ന വൈവുദ്ധ്യം ഇപ്പോഴും വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തകരുടെ ഉറക്കം കെടുത്തിക്കൊണ്ടയിരിക്കുന്നു എന്ന താണില്ലോ വസ്തുത.

പള്ളിന്തോൾ ഇത്തരമൊരു വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉൽപ്പന്നമായിരുന്നില്ല. അങ്ങനെ ആയിട്ടും, ഇതിന്റെ വിഷപക്കുതം വിവേചിക്കാൻ ഉണ്ടുമായുടെ കണ്ണുതെളിഞ്ഞ വേറാരു കവിയെ ഓർമ്മിക്കുട്ട. ഇദ്ദേഹം ഒരു പക്ഷേ അതു വിഖ്യാതനാല്ലെന്നില്ലോ. ‘മുഖ്യധാര’ എന്നാരു പരികല്പന എങ്ങനെന്നേയോ നമ്മുടെ വിമർശനം വികസിപ്പിച്ചുവശായിട്ടുണ്ട്. ഉപധാരക ഒളക്കുറിച്ചു കൂത്യമായ ബോധം സരൂപിച്ചതിനു ശേഷമാണോ ചില ആളുകളെ മുഖ്യധാരയിൽ ഉൾപ്പെടുത്താൻ - ഉറപ്പു പോരാ. അതെന്നായാലും സി.എ. വാരിയർ മലയാളകവിതയുടെ മുഖ്യധാരയിൽ സീക്രട്ടനായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. പറഞ്ഞുവരുന്ന പശ്ചാത്തലവുമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു രംജിക്കുന്നു എന്നതുതേ എന്നിക്ക് അദ്ദേഹത്തെ സീക്രട്ടിക്കാനുള്ള നൃംഖം. താൻ ബി.കോം ബിരുദം നേടുന്നതിനു തൊട്ടു പിന്നാലെയാവും, 1950-ൽ ‘മധുവൈവരി’ എന്ന കവിതയുടെ പിറവി. ഈ വരം അതു സാധിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസ വിമർശനത്തിന് സാംഗത്യം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. ‘മധുവൈവരി’യിലെ രണ്ടാംവണികയിലെ എതാനും ഇരട്ടി ഉല്ലരിക്കുട്ട്:

സാമ്രാജ്യത്വം, തനുടെ വൈരികൾ

ഭാവിയിലാരെന്നിയാതെ

ബാലപ്രതികൾ മരവിപ്പിക്കാൻ

ലാതകിയൊരുവളെ നിയചിച്ചു.

അങ്ങനെ രാക്ഷസി - ‘ആര്യൗധയത്വം’

ഭോഗനിയായ് - ‘വിദ്യാഭ്യാസം’

അവർത്തന് വിദ്യാസ്തന്യം നൽകി

മരവിപ്പിച്ചുയുവബുദ്ധി.

പ്രാചീനപുതനയ്ക്കു കൂഷണൻ എന്നപോലെ, ഈ നവീനപുതന യുടെ പ്രാണൻ ഉറ്റിയെടുക്കാൻ ഒരു മോഹനബാലകൻ ഉണ്ടായി എന്ന ഗാധിജിയെ കീർത്തിച്ചുകൊണ്ടാണ് ആശയപ്രധാനമായ ഈ കവിതയുടെ ആവിഷ്യം. നമുക്കു പക്ഷേ പരസ്പരം പതുക്കെ ചോദിക്കുക: ഗാധിജി ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ, ഒരു സവിശേഷസംവിധാനത്തിന്റെ അവതാരകൻ എന്ന നിലയ്ക്കു വേണ്ട, സാംസ്കാരികമായ സ്വാധീനത്തിന്റെ അന്തർഭൂത എന്ന നിലയ്ക്കെങ്കിലും, സ്ഥാനപ്പെടുന്നുണ്ടോ?....

ഈവിടെ, ക്ഷമാപണത്തോടെ, ഇടയ്ക്കൊരു വിശദീകരണം നടത്തുന്നതാവും വിഹിതം. നിശ്ചിതമായ ഒരു പ്രവണതയിലേയ്ക്ക് അമവാ ഉപ പ്രവണതയിലേയ്ക്ക് എത്തുകിരുക്കാണെങ്കിലും, നമ്മുടെ കവിതയിലെ ഏറ്റവും സർഗ്ഗാഞ്ചകമായ ഒരു സന്ദർഭത്തെയാണ്ട്രോ ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കാൻ നിയുക്തനായിരിക്കുന്നത്. ആ സർഗ്ഗാഞ്ചകതയുടെ വസന്തം ചൊരിഞ്ഞ മുഴുവൻ സൃഷ്ടിയിലും വള്ളനിലയ്ക്കും ഇതിലേയ്ക്ക് ഇണക്കിയാൽക്കൊള്ളാമെന്നു മോഹിക്കുന്നകൂട്ടത്തിലാണ് ഞാൻ. എന്നാൽ, എത്ര മലർത്തിയാലും കൊക്കിൽ കൊള്ളാവുന്നതിന് ഒരു കണക്കില്ലോ? അങ്ങനെ ഈ സന്ദർഭത്തിലെ ഒരുപാടു കവികളെ, അവരുടെ സംഭാവനകൾ ഇവിടത്തെ പ്രമേയപുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്നോ, നീക്കി നിർത്തുക എന്ന ഗതികേടു നേരിട്ടിരിക്കുന്നു. പി. കുണ്ഠതിരാമൻനായർ, ഇടഴുറി, ബാലാമൺഡാമ്മ- ഇവരെയൊക്കെ നീക്കിനിർത്തുന്നത്, പ്രബന്ധത്തിന്റെ പേരിനേക്കിലുമുള്ള പുരിണ്ണതയെ ഹനിക്കുമെന്നറിയാം. അത് ഒരു നിവൃത്തികേട് എന്നു ധരിച്ചാൽമാതി. അതിന് നേരിയ തോതിൽ പ്രതിവിധി നേടാമോ എന്ന പ്രലോഭനം മാത്രമല്ല, എന്നെല്ലാ വിശകലനം എവിടെ എത്തിനിനിലക്കുന്നുവോ അവിടവുമായി പുലരുന്ന ഗാഡബന്ധം കൂടിയാണ് പി. കുണ്ഠതിരാമൻനായരെ ഇപ്പോൾ ഓർക്കുന്നതിനുള്ള പ്രേരണ.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വികസനം, ജനാധിപത്യവർക്കരണം എന്ന ഫോമാണ്ട്രോ നവോത്ഥാനത്തോടു ബന്ധപ്പെടുത്തി നിരക്കെ പ്രചരിക്കുന്ന പ്രശ്നസ്തി. ഇതു നിഷ്പയിക്കുന്ന പ്രതിനാഭങ്ങളിൽ ഏറ്റവും നിർണ്ണായകം പി.യുദ്ധത്തുതന്നെ. എത്ര കവിതകളിലാണ് അദ്ദേഹം ഈ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ വിമർശിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്നതിന് കൈയും കണക്കുമില്ല. പലതിലും പ്രത്യക്ഷവും വിക്ഷ്യാഖ്യവുമായി; ചിലതിലോ, പരോക്ഷവും വിലീനവുമായി. ഉദാഹരണത്തിന്, പി.യെ സ്മർക്കുന്നോഴേയ്ക്കും ഏതു മനസ്സിലും എടിയെത്തുന്ന പ്രശ്നസ്ത രചനയുണ്ട്രോ, ‘സത്തന്മുഖജി’, എങ്ങനെ വേണം എകാഗ്രമായാരു പാരം സ്വരൂപിക്കാൻ എന്നറിയാതെ എന്ന അതു വിഭേദിപ്പിച്ചുപോരാറുണ്ട്. ഈ അനുഭവം എന്നേതു മാത്രമാവില്ല എന്നും വിചാരിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഈയിടെ നോക്കൽ എം.ആർ. രാഹവ വാരിയർ, ഇവിടെ വേരുറയ്ക്കാനിവന്ന കപടമായ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയുടെ

വിമർശനം എന്ന വെളിച്ചത്തിൽ ‘സാന്ദ്രപുജ’യെ സമർത്ഥമായി വിലയിരുത്തിക്കണ്ടു. അത്തരം ഉൾക്കൊഴ്ചകളിലേയ്ക്കൊന്നും പോകാതെ, തൽക്കാലത്തെ പ്രകരണങ്ങളിനു യുക്തമായ വിധത്തിൽ പി.യെ ഉദാഹരിക്കാനേ ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടു.

വെറും ‘പട്ടപുക’ ഒഴി പിന്നെയും പിന്നെയും വാർത്തയിട്ടുന്ന യാന്ത്രികമായ പദ്ധതിയായി തരംകെട്ടിരിക്കുന്നു പുതുമയുടെ പേരിൽ കൊട്ടിലോ ഷിക്കപ്പെട്ടുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം - ഇതിനെ പി.യുടെ വിമർശനങ്ങളിൽ പ്രമുഖം ഉത്തരവാദപ്പെട്ട മുഖ്യസ്ഥരോട് അദ്ദേഹം 1944-ലെ ചോദ്യം മുഴക്കി:

“പെർത്തുച്ചിങ്ങനുംഡിനങ്ങളുടെപുഷ്ടികളെ

വാർത്തയു തള്ളുന്നു, നാടിന് ഒരുംഗിമാരെ നിങ്ങൾ?

(ശാസ്യിഗ്രാമം, അതെവിടെ?)

എം, സി.എ. വാരിയരുടെ ‘മധുവെപറി’യിൽ കണ്ടില്ലോ, പുതനുയുടെ പുരാവൃത്തം, അത് പി.യേയും പ്രചോദിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1960-ലെ ഒരു റച്ചനയ്ക്കു പേരുതന്നെ ‘പുതിയ പുതന്’ എന്നാകുന്നു.

“പശ്ചിമഭിന്നത്തികൾ നിന്നുഖുബിച്ചുയരുന്ന

ക്രായിമച്ചന്ത്ര തീക്ഷ്ണനിലാവുംപാല

ഭാസുരാംഗിയൊരു നാലി നടമാടി നടക്കുന്നു

ഭാരതഭൂപിതൻ ഗ്രാമങ്ങാക്കുലം ഭത്താറും.”

ഇവളുടെ സാന്നിധ്യം എത്ര വിഷമയമെന്നോ:

“തരുനിര വാടുനിവർ ചുടുവിർഷു വിട്ടുനേരം

കരിഞ്ഞുവിഴുന്നു പാടും പരവകളും.”

അടിസ്ഥാനദർശനമൊന്നുമില്ലാതെ അലക്കോലപ്പെട്ട വിദ്യാഭ്യാസവും വസായത്തിന്റെ കട്ടുത്ത ദുഷ്പരിണ്ടതിയാണ് ഇവിടെ പിന്നീടു വിപുലമായി തീച്ച പ്രകൃതിയിംഡം എന്ന കടകക്ഷം കുട്ടി ഇര ഇരക്കിയിൽ ഒരു കിയിരിക്കുന്നതുകാണാതെ പോകണ്ട്. ‘ഇരകാർന്ന കുലത്തൊഴിലിവിന്റെ തായ്വേരിനേരൽ കോടാലി നടത്തുവാൻ ശീമവിദ്യകൾ വന്നു’ എന്നാകുന്നു വേരൊരു കവിതയിലെ ആവലാതി (കീർത്തിമുദ്ര - 1960). ചെരുപ്പിനോപ്പം കാലുമുറിക്കുക, ബോധം മറിക്കുക, വട്ടത്തൊപ്പിക്കൊപ്പിച്ചു തല ചെത്തുക - ഇപ്രകാരം, ഇവിടെ വിമർശനത്തിന് അടിക്കടി ആക്കം കുടുന്നുണ്ട്. ഒക്കെ എന്നായി: ‘അന്നുണ്ട്യായവയവംകൊണ്ടു ഭാഷണം, ശാസ, മന്ത്രങ്ങൾ തലകൊണ്ടു ചിന്ത’ എന്ന അവമാനത്തിൽ നാം അടിഞ്ഞു.

പോട്ട, പി.യുടെ ഇര പ്രവണത വിവരിക്കാൻ നിന്നാൽ വിരാമമില്ല. അതിനാൽ പുറത്തുകടക്കുക തന്നെ. കടക്കുന്നത്, നവീന വിദ്യാഭ്യാ

സത്തിന്റെ ഉൽപ്പന്നം അതിനെ വിമർശിക്കുക എന്ന് നടെ തൊട്ടുവെച്ച പ്രകരണമുണ്ടായോ, അതിന്റെ തുടർച്ചയിലേയ്ക്കാവെട്ട്. ഇവിടെ ഉന്നയി കുന്ന ഉദാഹരണം ഉള്ളരാണ്. നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ അവ സ്ഥായിൽ ഈ മഹാകവി മുഖ്യാരയിൽ പിടിച്ചുനില്ക്കുന്നുണ്ടോ, അതോ ഉപധാരയിലേയ്ക്കു പിന്തുള്ളപ്പെട്ടോ - ആ വക ഒരു തർക്കത്തിനുള്ള തൊനാളില്ല. പെരുമാറിവരുന്ന ആശയവുമായി അദ്ദേഹത്തിനുള്ള പൊരുത്തം എന്നതാകുന്നു എന്ന് പ്രമാണം. ഇംഗ്ലീഷ് മുന്തിയ രീതിയിൽ പറിച്ചു; സന്തം ഉദ്യോഗജീവിതത്തിൽ മിക്കവാടെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി. ഒക്കയായാലും, തന്റെ കവിതയുടെ അന്തർമ്മിഖലയിലേയ്ക്ക് അതിന് അനുപ്പവേശം നല്കുകയുണ്ടായോ ഉള്ളൂർ - സംശയമില്ല. സ്വാത്രന്ത്യ ത്തിന്റെയും പരമാധികാരത്തിന്റെയും പലപല ആണ്ടുകൾ ആരോളാഷി ചുകഴിഞ്ഞുവെള്ളോ; എന്നിട്ടും, നമ്മുടെ പാംശാലകളിൽ ഏതു വിതാന ത്തിൽ വെച്ചുവേണം കൂട്ടിക്കളിക്കയാണെല്ലോ. ആറാം കൂം, അഞ്ചാം കൂം എന്നതൊക്കെ പഴംകമ. ഇപ്പോൾ ഓന്നാംകൂംഡിലേ ഇംഗ്ലീഷ് ഏർപ്പെടുത്തി നാം പരമാധി ചാരിതാർത്ഥമാം നുകരുന്നു: പ്രാമാണികതലത്തിൽ സകല പാംശാലകളിലും മലയാളമേ മാധ്യമമാകാവു, ഏതു തലത്തിലും കേരള ത്തിലെ കൂട്ടികൾ പേരിനേക്കിലും ഇത്തിരി മലയാളം പറിക്കണം എന്നെന്നല്ലോ എത്തോ ചില സംസ്കാരപ്രേമികൾ ആവശ്യപ്പെട്ടതാവെട്ട്. സർക്കാരിനു ബോധ്യം വന്നിട്ടുമില്ല. ഇംഗ്ലീഷ് ഓനിലേ തൊട്ടുതുടങ്ങണം എന്ന സംഗ തിരിലാണ് സദ്ഗവാനിനു പഴുതില്ലാത്തത്. ഇനി അതിലും താഴ്ന വല്ല കൂംസും - ഉച്ച്, ദേ കെയർ സെസ്റ്ററുകൾ, നൗകരി സ്കൂളുകൾ - ഉണ്ട കുത്തിൽ അവധംകരം എല്ലാംതും ഇംഗ്ലീഷിനോടാണ് പീതി എന്ന് ഉപ്പുവ നിട്ടുണ്ട്, വരുത്തുന്നുമുണ്ട്. കുഞ്ഞുമ്പ്പിമാഷ് നന്ന നേരങ്ങെ നിർപ്പി ചീടുണ്ടെല്ലോ നമ്മുടെ സമൂഹത്തിന്റെ നില:

“ഇനിക്കും നിശ്ചിഷ്ടം തൊട്ടൻ
കുക്കിംഗ്ലീഷ് പരിക്കണം
അതിനാൽ ഭാര്യത്തേ പേരു-
അഡിംറേണ്ടിൽത്തന്നെയാകി ഞാൻ.”

ഈ നിലയിൽ, സർക്കാർ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ പത്തുകൂട്ടിക്കളെ പ്പു ക്കാൻ മറ്റു മാർഗ്ഗമൊന്നുമില്ല എന്നാക്കയാവാം സാധ്യകരണം. എന്നോ ആവെട്ട്, ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഉള്ളൂരിന്റെ ‘ഗാമാൺജലി’യിലെ എതാനും ഇന്റടികൾ, സർക്കാരിനേവിടെ സമയം, നമുക്കെങ്കിലും സ്മരിക്കാം:

“ആശ്വര്യം: അഞ്ചു വയസ്സിൽപ്പെ തായ്‌ചുല-
പ്രാർഥ്ചുവ ചാരാത പിഞ്ഞുനാവാൽ

കാസു പീഡനാതുനുണ്ടാണിക്കുണ്ടതും പെൻകുണ്ടതും
ആസുരവിനത്തപാട്യരീതി!"

'ഇന്നത്തെ' - ഈ ഇന്ന് ഏതാണെന്നു കണികമായി നിർണ്ണയിക്കാൻ ഉപോൾ നിവൃത്തിയില്ല. 1928-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതിയ "തരംഗിണി" എന്ന സമാഹാരത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ ഉള്ളടക്കമാകുന്നു 'ഗാമാഞ്ജലി.' ആ തോതു പിടിച്ചാൽ, എടു ദശകത്തിലേറെ മുപ്പെട്ടിയിരിക്കുന്നു ഉള്ളുരിന്റെ ആശ്വര്യത്തിന്. അനേ 'ആസുരം' എന്നു വിലയിരുത്തപ്പെട്ട പാംബരീതിക്ക് ഇന്ന് ഏതു പദ്മാവും പറ്റിയ വിശേഷണം? 'കാസുപീഡനാ'തിയിൽ പോര ലോ, ഭാഷയോടാപ്പം വേഷവും മാറണേം? ദറക്കുഴപ്പമേ ഉള്ളു: ഉടലിന്റെ കർനിറം, കാലാവസ്ഥയുടെ ശാപം പോലെ, എന്നൊക്കെ തന്റെ പ്രയോ ശിച്ചാലും ഒട്ടു ശേഷിക്കേതെന്ന ചെയ്യുന്നു. ഇവിടെ ഉള്ളുരിന്റെപോലും സ്വരം നർമ്മത്തിൽ കുതിരുന്നതു സുക്ഷിക്കാവുന്നതെന്തെന്തെന്നു:

"ഭാഷയും വേഷവും ചാറുന കുട്ടരെ-
ദുഷ്ടണം ചെയ്യുവാനെന്നപോലെ
ബുദ്ധാവു ഭേദനിയിൽ തെച്ചതാം കാർഖഷി
കുമായചാകുന്നീലവനെയുള്ളു!"

നർമ്മസരം അടക്കിപ്പിടിച്ച്, അടുത്ത വീർപ്പിൽന്നെന്ന കവി ഈ അവസ്ഥയുടെ ദയനീയത വെളിപ്പെടുത്തുന്നു:

"ചോട്ടു ചുറിഞ്ഞുഫോയ്" കാലത്തിനന്നുത്തേരെ
നാടൻചരക്കെന്നാൽ നഞ്ഞതാർക്കും;
സകടമമ്പ്രതിൽ കൈരളിക്കും വന്നു
ലകയിൽ വൈദോഹിക്കെന്നപോലെ."

'ചോട്ടുമുറിയുക' എന്നുതന്നെന്നയാകുന്നു കവിയുടെ വാക്. അതു ദയാക്കേ വാഴ്ത്തപ്പെടുന്ന നവോത്ഥാനത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസം നമുക്കു നഷ്ടപ്പെടുത്തിയതെന്തെന്ത് എന്ന് സത്യസന്ധമായി നിർബന്ധുന്നുണ്ടല്ലോ. നെടുപിർപ്പിന്റെ ചുടുവഴിയുന്ന ഈ വാക്യം.

നവോത്ഥാനത്തോട് ഉള്ളുർ പ്രതികരിച്ചത് എങ്ങനെയെല്ലാം? ഈ വിസർത്തിച്ച് പേരിന്തുനോക്കേണ്ട പ്രമേയമാണ്. ഇവിടെ അതിന് ഇടം പോരാ. ഏതാനും സുചനകൾ മാത്രം സരുപിക്കേണ്ട്. താനൊരു നാട്ടുരാ ജൂത്തിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ; ആ ഉത്തരവാദിത്വത്തിലിരിക്കേ, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഉയിർത്തെഴുനേല്പിൽ ഉരുത്തിരിഞ്ഞ സാത്രന്ത്യസമരത്തിൽ നേരിട്ടു പകാളിയാവുന്നതു പ്രായോഗികമല്ല. പകേജ് ആ ഉയിർത്തെഴുനേല്പിനെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുമാർ, നമ്മുടെ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ മഹിമ എന്ന ഓർമ്മ ഉദ്ദേശ്യം ചിക്കാം. അതിന്റെ മറുവശമായി, ഇടിപ് എന്ന ഉണർച്ചയിലേയ്ക്ക് ഉപന യിക്കാം. ഈ മറോതു കവിയേക്കാലും കർത്തവ്യബലതയോടെ ഉള്ളുർ

നിവേദ്യുകയും ചെയ്തു. നമ്മൾ ഇന്നും ഈ മർറ്റം മനസ്സിരുത്താറുണ്ടോ എന്നോ? വ്യക്തിജീവിതത്തിൽ എന്നാവാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവോ, അതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി കവിതയിൽ ഒപ്പവിതാനം ഇടയ്ക്കുകയില്ലോ വികസിക്കുക എന്ന വിചിത്രാനുഭവമാണിത്. ‘പാരാണികത്വം എന്ന പെത്യു കസ്തതിന്റെ പാരായണം’ മാത്രമായി ഉള്ളുർക്കവിതയെ പെട്ടിച്ചുരുക്കു നാതു വിവേകിതയാവില്ല. ആ ഓരോ പാരായണവും, സമകാലികതയുടെ സ്വരൂപം എന്ന ഉദയത്തിലേയ്ക്കുള്ള സ്വയംപത്യായനമെന്ന നിലയിൽ സോദ്ദേശ്യമാവുന്നതു വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. ‘കർണ്ണഭൂഷണം’ തൊട്ടുള്ള വണ്ണ കാവ്യങ്ങളിൽത്തന്നെ ഈ പ്രവണത അന്തർഭൂതമാണ്. ‘അന്നും ഇന്നും’പോലുള്ള വണ്ണകവിതകളാവരെ, ഇതിന്റെ പ്രത്യുക്ഷമായ അവതരണവും.

“ഭൂതകാലഘഷാദേരു-
പുണ്യശ്വംഗതതിൽനിന്നു നാം
പതിച്ചുപോയ് വർത്തമാന-
പാഴ്ക്കുണ്ടിൽ ഭാരതീയരേ!”

എന്ന അതിലെ ഒന്നാമത്തെ ശ്ലോകം, ഉള്ളിലൊതുങ്ങാത്ത ഒരു നിശ്ചാസത്തിന്റെ ശില്പമാണെങ്കിൽ, തുടർന്ന് ഉയിർക്കൊള്ളുന്നത് ഉദ്ദിഷ്ടം മായ നിവേദനത്തിന്റെ സ്വരമഭേദം:

“അർമിക്ഷിത, രനുഞ്ജയ-
രാധിവ്യാധിരത്നാകുലർ,
അരനേനകചത്രവിധ്യസ്ത-
രസ്യത്രന്ത, രക്കിഞ്ഞനർ;

അരനാമരസമിരപ്രജ്ഞതർ,
അരസ്യർഗ്ഗപമചാരികൾ,
അരഞ്ഞശജ്ജനവിക്രൂഷ്ട-
രസ്തദവ്യ, രധഃക്ഷൈര്ത...”
ഇതെന്നു കമ? നിൻ ഒക്ക-
ശിഖന്ത്യ തനയവത്സല
ഇംഗ്രിലെതനാൾ പോകും
ഈഹാമുത്ര ബഹിഷ്ക്കൃതർ?

പ്രാസം ഉള്ളുരിന്റെ ഒരു ബാധയാണ് എന്നഭേദ പരക്കേയുള്ള നിഗമം. ആവാം; അത് തീരെ കാവ്യാത്മകമല്ലാത്ത പട്ടകൂഴികളിൽ അദ്ദേഹത്തെ പതിപ്പിക്കുന്നു എന്നത് നേരുമാവാം. എന്നാലും, ഈ പ്രകരണ തത്ത്വം പ്രാസം ഭാവത്തെ കുർപ്പിച്ചെടുക്കുമാണ് സ്വരത്തിന് ആകം കുട്ടുന്നുണ്ട് എന്നതാണമ്മോ വാസ്തവം. ശൈലിയാണെങ്കിലോ, അല്ലപ്പെട്ട കന

തത്ത്. എല്ലാം ശരി; എങ്കിലും, ഇതെ ഉള്ളഷ്മളമായ ഉണർത്തുപാട് നമ്മുടെ കവിതയിൽ എറെ കാണില്ല എന്ന സത്യത്തോട് ഉദാസീനരാവരുതല്ലോ.

ഉൽക്കണ്ഠംയോടെ ഇന്നത്തെ കവിതാസഹ്യദയത്തോട് ഒരു ചോദ്യം ഞാൻ ഉന്നയിക്കേട്ട്: ‘ഉപജാതി’ എന്ന വാക്ക് പേരിട്ട എന്നെങ്കിലും പ്രതീതി ഉണർത്തുന്നുണ്ടോ? ഉണ്ടക്കിൽ, എന്നാണ് അതിന്റെ വിശേഷത? എന്നിക്കു തോന്നുന്നു; വൃത്തശാസ്ത്രത്തിൽ ലക്ഷണം കല്പിക്കപ്പെട്ട ഏറനു എന്ന സാധാരണത്തിൽ ഒരുക്കിയാൽ പോരാ ആ വാക്ക്. അതിന്റെ നപ്പുറത്ത്, നമ്മുടെ കവിതയിലെ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ സന്ദർഭത്തിൽ ഉപജാതി അനന്നമായ ഒരു വൈക്കാരികത ഉൾക്കൊള്ളിലെനും ചെയ്യുന്നു. ഇന്നേവജി എന്ന ഇന്നത്തിന്റെ കുടെ ഉപേന്ദ്രവജി എന്ന ഇനും കലർന്നാൽ ഉപജാതി - അത്രയുംകൊണ്ടു തുപ്പതിപ്പെടുന്നു വൃത്തശാസ്ത്രത്തിൽ. ഇപ്പഴർദ്ദേശമുള്ള അവാന്തരവിഭാഗം എന്ന് അപ്പോൾ വാക്കിനർത്ഥമാണ്. പകേഷ മലയാളത്തിൽ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ദർശനം വികസിച്ചതോടെ, ഉപജാതി ഈ പാകത്തിന്റെ നപ്പുറത്തെയ്ക്ക് ഉയർന്നു എന്നതാകുന്നു പരമാർത്ഥം. ജാതി തൊട്ടുള്ള ബാഹ്യമായ വേർത്തിരിവുകൾക്കതീരുമായ ഉദാരതയുടെ ഒരു ഭാവം ഇന്നു കാലത്തെ കവിതയിൽ ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ടായി. അതിന്, അഭ്യോധമായിട്ടാം, കൈവന്ന ഇഞ്ചാമോ രാളമോ ആയി ഉപജാതി സ്ഥാനപ്പെടുന്നു. സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിൽ, അനുഷ്ടുപ്പ് ഒഴികെ, ഇതെ സ്വാധീന്യത്തോടെ, സ്വഭാഗ്യത്തോടെ, മറ്റാരു വൃത്തവും മലയാളം എടുത്തുപെരുമാറിയ തായി തോന്നുന്നില്ല. അങ്ങനെ അനോളം പല മാനദണ്ഡങ്ങളാൽ അകന്നും പിരിഞ്ഞും നിലപായയിരുന്ന എരെ സമുദായങ്ങളെ, എല്ലാവരും മനുഷ്യർ എന്ന ദ്രുപ്പരികല്പനയുടെ ഉൾക്കാഴ്ചയോടെ, എക്കീടെവിപ്പിക്കാനുള്ള ആഹാരനത്തിന്റെ മാധ്യമമായി ഉപജാതി പുതിയ പൊരുൾ ഉൽപ്പൂഛമാക്കുന്നു. ഇതിന്റെ വിളിപ്പെട്ട ഉദാഹരണമാവും വള്ളത്തോളിന്റെ ‘ഒരു തോണിയാത്ര.’

ഇരിക്കേട്ട്, ഇവിടെ എടുത്തുപറയേണ്ട സംഗതി, ഈ സംസ്കാരത്തിന്റെ വ്യാപനത്തിന് ഉള്ളൂർ നല്കിയ സംഭാവന നാം സാമാന്യുന്ന ധരിച്ചിരിക്കാവുന്നതിലേറെ പ്രാഥാണികമാണ് എന്നതു. കുടുമ്പത്തിൽ പ്രശസ്തമാണ് ‘ബാലാകുരം.’ പാരമ്പര്യബലത്/പരിഷ്കാരവൃഗ്ഗത - ഈ അറ്റങ്ങൾക്കിടെ, നവോത്ഥാനത്തെക്കുറിച്ച് ആശാസ്യമായ ഒരു നടുനില എന്നാവും എന്ന് ഈ ‘ബാലാകുരം’ത്തിലെ ഒരു പദ്യം നിർവ്വചിക്കുന്നു:

“മുളയ്‌ക്കാവ മുട്ടു ചരപതില്ല,
ചുടിക്കിടപ്പില ചുടിഞ്ഞ ദിക്കിൽ;
വോൻ നിയതിനിസ്ഥപകർത്ത് പ്രചാണി;
ങ്ങവ്യാർഷതിഷ്ണാകളിലഗാണ്യൻ.”

ഉള്ളുർ സ്വന്തം നിലകുടിയാവാം ഇവിടെ നിജപ്പട്ടുത്തുന്നത്. ഉപരിസമുദ്രാധികാരിയിൽ അംഗം, ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥൻ, സന്നാതനി എന്ന് ഇന്നും തിരികപ്പെടാൻ വക നല്കുന്ന ചില സാമ്പർക്കാർക്കാംഡുങ്ങൾ, വരേണ്ടു മായ ശൈലി - ഒക്കെയിരുന്നാലും, ഉള്ളുരിഞ്ഞെ ഉൽപ്പതിഷ്ണാനുത്തം അന്നു നവും അസന്തിഗ്രഖവും തന്നെ. അതിനെ നാം നിഷ്കർഷയോടെ വിലയിരുത്തിയിട്ടില്ല എന്നതാവാം നേര്.

“തന്നാൽ കരേറേണ്ടവരെത്തു പേരേ
താഴത്തു പാഴ്ച്ചുറിയർന്നിരിക്കേ,
താനൊറ്റയിൽ ബുഹപദം കൊതിക്കും
തപോനിധിക്കെന്താരു ചാരിതാർത്ഥ്യം?”

(സുഖം സുഖം)

എന്ന ചോദ്യത്തിൽ, ഇന്ത്യ ഇടക്കാലത്തു പോഷിപ്പിച്ച സന്ധാസരീതിയുടെ പൊള്ളുത്തം അടയാളപ്പെടുന്നു. രാമകൃഷ്ണപരമഹാസ്വരൂദ്ധരയും സ്ഥാമിവിവേകാനന്ദരാജിയും പ്രഭാവുഖസരം അനുന്പന്നിക്കുന്നു. ‘നിർവ്വാണനിമശനനാവുകയല്ല, ലോകസേവയ്ക്കായ് വരിക’ എന്നതാണ്, തമാഗതനാവുകയല്ല, തമാ ആഗതനാവുകയാണ്, സന്ധാസിയുടെ കർത്തവ്യമെന്ന് ‘കരുണാ’യിൽ ആശാൻ അടിവരയിട്ട തന്ത്രം ആവർത്തിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിഞ്ഞെ വിശദാംശങ്ങൾ തൽക്കാലം വിട്ടുകളയാനേ പറ്റു. പക്ഷേ മറ്റാരുവ്യത്യാസം ശ്രദ്ധയമാണ്: പുനിപരിശോധനയിലും പാരമ്പര്യത്തിഞ്ഞെ നിർത്തമക്കത ബോധ്യം വരുമോശ്രൂ, നേരേ വിപരിതത്തിലേയ്ക്കു പോയിപാശ്വാത്യമായ പുതുപരിഷ്കാരത്തിഞ്ഞെ പകിടിൽ പ്രലോഭിതരാവുകയായിരുന്നു പലരും പതിവ്. ആ പകിട്ടു വഞ്ഞകമാണ്, വ്യാമോഹമാണ് എന്ന് ഉള്ളുർ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ‘തമിസമായ മാറിടുന അഹാല്ല്’, ‘ബുദ്ധബാനമാക്കും സുവഹാസ്യചിത്രം’ - ഇവയിൽ ആ പകിടിനെ വ്യപദേശിക്കാൻ അദ്ദേഹം വിന്യസിക്കുന്ന പരസ്യാഖാതം. ആ പകിടിലേയ്ക്ക് ഇത്തിരിയോന്നു നീങ്ങായി യാത്രയുള്ളു, പശ്വാത്താപത്തിഞ്ഞെ നീറ്റും അനുഭവപ്പെടുകയായി:

“ഇതോ പുംബത്തം പരം യമാർത്ഥ-
ലക്ഷ്യത്തിൽനിന്നെന്നത്യകനുഫോയ് എന്നോ!
ഈ യക്കരശച്ച ചതിച്ച ഗോവിൻ
ഓരാമമാഡിപ്പാളനുതാപശ്ചപം!”

ലക്ഷ്യമണ്ണയുനില്ലെന്നേ ഇരിക്കെട്ട്, അകരപ്പച്ചയുടെ അയമാർത്ഥതയിൽ അനുതാപവും അയവിറിക്കി തള്ളനോളുക എന്നതായി തന്റെ വിഡി. ഇപ്പോൾ, ‘സപ്പനമർശം’ എന്ന കവിതയിൽ ഉള്ളുർ ചെയ്ത തുപോലെ, നവോത്ഥാനത്തിഞ്ഞെ വിഭ്രാമകത്തിന് അകരപ്പച്ച എന്ന സമാനരം വേറൊരാളും കല്പിച്ചതായി തോന്നുന്നില്ല.

ചരിത്രോധനയിൽനിന്ന് അഭാവം ആരോപിച്ച് ഇന്ത്യക്കാരനെ താഴ്ത്തി കെട്ടുക, എന്നിൽ തന്നിഷ്ടത്തിനു ചരിത്രം ചമയക്കുക എന്നതായിരുന്നു വല്ലോ ഈ ഘട്ടത്തിലെ മറ്റാരു ഏർപ്പാട്. അങ്ങനെ ചമച്ച ചരിത്രം എത്രയോ കാലമായി ഇവിടെ പറിച്ചും പറിപ്പിച്ചും പോരുന്നു. ഈ ചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ച വൈകുത്തത്തിന്റെ വലിയ ഇരകളിൽ ഒരാളാണല്ലോ ശിവജി. വള്ളത്തോളിഞ്ഞ് ‘കാട്ടലിയുടെ കത്ത്’ ഇതു തിരുത്താനുള്ള ദേശീയയ തന്ത്തിനു ദുഷ്ടാന്തമാവുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു ദുശമായ വിശ്വാസമുണ്ട്:

“വാരിത്തേപിതസ്യ സച്ചരിതദേ,
നിൻ ഓലഴുകൈകിലും
നേരിൻ കൈകകളാശികലകൾ തുട-
ചുല്ലാം വെടുപാക്കിടും!”

കവിത എന്ന നിലയിലുള്ള സമ്മതി മാറ്റിനിർത്തുക, ‘കാട്ടലിയുടെ കത്തി’നു സമാനമായി ഉള്ളജിഞ്ഞ് ‘ശിവഗിത്’ ചരിത്രപുർത്തിക്കുവേണ്ടി ഇവിടെ സ്ഥരിക്കുന്നതാവും സമർജ്ജസം. അതിലെ അവസാനപദ്ധതികുന്നു പ്രകൃതത്തിൽ പ്രസക്തം:

“ലുണാക, ഘാതക, ധരാവുപദാശർ പാടാ-
നുണാകുശാട്ടു ചിലപേര് ശിവനിന്നകഷാർ;
തിണാടിരൊല്ലവർ തെളിച്ച വഴിക്ക....”

ഇതിലെ കിടിലാൻ പദങ്ങളെ പേടിച്ചു പിന്മാറേണ്ടതില്ല; എന്നു നിഃലണ്ടു നോക്കിയാൽ തീരാവുന്നതേയുള്ളതു ഈ പേടി. (ലുണാകനും കളഞ്ഞിൽ ധരാവു = കാട്ടലി). അങ്ങനെ ഉള്ളിൽ കടന്നാലോ: പടിഞ്ഞാ റിസ് ചരിത്രവിക്ഷണത്തിന്റെ അപമർത്തിലുടെയാവരുത് ശിവജിയെ സമീ പിക്കൽ, വസ്തുത ശഹിക്കാൻ മറ്റു രേഖകൾ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നുത നെന്നയാണല്ലോ പ്രസ്തുതപദ്ധതിലെ സന്ദേശം. ഒളിച്ചുവെയ്ക്കലുകളെയും ഉറച്ച വിധികളെയും ചോദ്യം ചെയ്യുക എന്ന ഈ പ്രവണത, നവോത്ഥമാന ന്തിന്റെ ശബ്ദാധികാരിയായ സാമാന്യപീഡിയിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി നമ്മുടെ കവിതയിൽ നാമ്പിട സത്യാനേഷണത്തെ ഉദാഹരിക്കുന്നു.

സത്യാനേഷണത്തിന്റെ ഇത്തരം തര ഒരിക്കൽ തുടിച്ചുയർന്നാൽ പിന്നെ അടക്കിനിർത്തുക എല്ലുപ്പമല്ല. അതിന്റെ പിരിമിഴി അന്നത്തെ സമു ഹത്തിൽ സാർവ്വതികമായി തുടർന്നുപോന്ന ചുംബണ്ണത്തിലേയ്ക്കു ചുങ്കി റഞ്ജുന്നു. അതിന് ഒരുുതി വരുത്തിയേ തീരു എന്ന നിശ്ചയദാർശ്യമായി തിടംവെയ്ക്കുന്നു. ‘സുഖം സുഖം’ എന്ന കവിതയിൽ ഇതിന്റെ ഒന്നാന്തരം ഉദാഹരണം ഉള്ളജുർ ഒരുക്കുന്നതും ഓർത്തുകൊള്ളുക:

“കോടീശർ ഹ കുലിക്കളെ; സ്നേഹിണ-
രവർണ്ണരെ. പ്രദരൂഷം നാശിംബരെ;

പാശ്വാത്യർ പാരസ്യരെയും; കഴിഞ്ഞു
കാൽക്കീഴേഖർത്തിടിന് കാളരാത്രി.”

കാളരാത്രി പുലരുക - പ്രയാസമുള്ള കാര്യമാണത്. ഇതിന് ഒറ്റപ്പ്
ബതിയേ കവികൾക്കു നിർദ്ദേശിക്കാനുണ്ടാവു: സപ്പനങ്ങളുടെ വിരുന്ന
സുഖിക്ഷമായി നുകരുക! സപ്പനു നിഷ്പലമല്ലേ എന്ന തർക്കം കവികൾ
ഭോക്ത ഉന്നയിക്കുന്നതിൽ അർത്ഥമല്ല.

“സുപ്പനമോ: രാക്കിനാവുകള്ളി
സുപ്പഭാതത്തിൻ പുവുകള്ളാം?”

(കുടിയാഴിക്കാൽ)

എന്ന് വൈലോപ്പിള്ളി ഉണനിപ്പിറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഓനാണല്ലോ ഈ
പസ്തുത. തന്റെ കാലത്തെ ശിശുകൾക്ക് സപ്പനത്തിന്റെ വിരുന്നും പ്രത്യാ
ശയുടെ പ്രവേശനവും ഒട്ടും പിശുക്കു കുടാതെ ഉള്ളുർ ഒരുക്കുകയു
ണ്ടായി. ‘ഭാവനാഗതി’ എന്നാരു കവിത ഇപ്പോൾ ഓരുമ വരുന്നു - “മണി
മണ്ണജും” എന്ന സമാഹാരത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന ഒന്ന്. മാനത്ത മാമനെ
കൈയിൽ കിട്ടണമെന്ന് കരച്ചിലായ ശിശുവിനു നേരേ അമു കയർത്തു.
അച്ചുനോ - ശിശുവിന്റെ ആ കാതുകത്തിൽ അപാകമൊന്നും കണ്ടില്ല.
അവസാനം അച്ചുന്റെ കാഴ്ചപ്പാട് അമയയും അംഗീകരിക്കുന്നു. കവിതയുടെ
ആകെ ഘടനയ്ക്കു വിശ്വാസ്യത മതിയോ എന്ന സന്ദേഹം തൽക്കാലം
സംഗതമല്ല. സംഗതം, സർഗ്ഗവുമായി ശിശുവിനു ചാർച്ച കല്പിക്കുന്ന കവി
യുടെ സയംപ്രത്യാധനത്തിന്റെ ശൈലിയാണ്. ആ പ്രകരണത്തിലെ ഒരു
പദ്ധതി ഇങ്ങനെ:

“പ്രാശിച്ചുവോ രോഹിണിതിൻ ഇലപാൽ
പണംനേ കുടൻ വിധുംണ്ണയലത്തിൽ?
വാരികളിച്ചോ ബുധയനാടുകുടി
വാനപ്പുഴത്തുംണാൽ - ആരു കണ്ണു!”

സപ്പനത്തിന്റെ ഇത്തരം സുഖിക്ഷത ശിശുകൾക്കു ലഭിക്കാതെ
പോവുന്നു എന്നതാവാം ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ യമാർത്ഥമപ്പോൾ.

ജനാധിപത്യം ആവിർപ്പെച്ചത്, അമവാ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ പല രംഗങ്ങളുടെ പ്രാഭവം ഉൾക്കൊണ്ട് അതിന്റെ പ്രാചീനരൂപം പ്രാണബെത്തനും
ആർജിച്ചത്, പാശ്വാത്യനാടുകളിലാണ് എന്നല്ലേ പരക്കെയുള്ള മെനി?
എന്നിട്ടോ: ‘ഇന്നത്തെ ലോകം’ എന്ന ചിന്താബന്ധ്യരൂമായ കവിതയിൽ, ആ
ജനാധിപത്യത്തിന് വഴിയേ വന്ന അപചയത്തിൽ ഉള്ളുർ ആകുലനാവുന്നു:

“അപാരതന്ത്രയത്തിനു ഓൽക്കേ നരനെ-
നെന്തശ്വര്യം? എന്നെന്നപിക്കായ ഓക്കും?
അതറ്റവനന്നവിഭൂതിയെല്ലാ-
മുഹാ ശവം പേരിന ചാല ചാത്രം.”

പോരാ, ജനാധിപത്യത്തിന്റെയും അത്തരം ഉദ്ദേശ്യമായ ആഴയ അളവുടെയും അപ്പോസ്റ്റലത്വാർ എന്നവകാശപ്പെടുന്ന പാശ്ചാത്യർക്ക്, ഈനി ഇന്ത്യ എന്ന ഇന്ന പഴംനാട്ടിലേയ്ക്ക് ഉറ്റുന്നൊക്കുന്നതാവും ആശാസ്യമെന്ന് ആത്മവിരുദ്ധത്വാട പ്രവൃപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു:

“പഭരസ്ത്യയുംതാൻ പരത്രയും താൻ
ഒരിദ്രയും താൻ ഭരണതാർവി: പങ്കം
ചുറ്റും ഭവദ്വാധി ശ്രവിഷ്ടിനീ
ചുത്തരുളിതാൻ ചുലിക്കയാനു പോരും.”

കുട്ടത്തിൽ, ജനാധിപത്യത്തെ ബാധിക്കുന്ന വ്യാധിക് മുലിക നിർദ്ദേശിക്കുന്നു എന്ന നിലയ്ക്കലേത് ഉള്ളാരിന്റെ ‘രാമശാസ്ത്രം’ നിസ്തുലമാ വുന്നത്. മാറാത്ത ചതിത്രത്തിലെ നികുഷ്ടമായ ഒരു സന്ധിയെ ഉപജീവിച്ച് ഇന്ന ആവ്യാസം ഉരുത്തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. രഹ്യനാമരായരാണ് അന്നു സിംഹാസനത്തിൽ. ആ സ്ഥാനം ഉറപ്പിക്കാനായി താനും പത്തനിയും നിശ്ചയമായി നേതൃത്വം കൊടുത്ത് അരുംകൊല്ലുന്നു. എനിട്ട് അതിനെ നീതിയുടെ ആവരണമണിയിക്കാൻ, ന്യായാധിപനായ രാമശാസ്ത്രിയോട് രാജസഭാസ്ത്രിൽ വെച്ച് ആരായുന്നു: കൊല്ലു ആരു നടത്തി? ശാസ്ത്രിക്കു സങ്കോചമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല - ചുണ്ണണടിനേതയ്ക്കുതന്നെ ആ പിരിൽ നീണ്ടു. രായർക്കു സഹിച്ചില്ല; ശാസ്ത്രിയുടെ നേർക്കു ഭീഷണിയുണ്ടത്തി. അതിന് കുസലാനും കൂടാതെ ശാസ്ത്രി കൊടുക്കുന്ന ഉത്തരവതിലുണ്ട്, ജനാധിപത്യത്തിന് എവിടെയും ഏകശാലത്തും ഉരുക്കശിക്കേണ്ട തത്ത്വം: സാധുക്കളുടെ ചോരയിൽ ആരുടെ കൊടിക്കാലവും ഉറയ്ക്കുകയില്ല. അവരുടെ പ്രാണനാശഭ്രം, ആ ഇളക്കിയാടുന്ന കൊടിയെ കീഴെ വീഴ്ത്തതുന്ന ചുഴലിയായി ഉയരും. ഉത്തരവാദപ്പെട്ടവർ ശബ്ദിക്കുമെന്നു വെച്ചിട്ടുണ്ട്, അവർക്ക് അർത്ഥം പിടിക്കിട്ടുമെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടുമെല്ലാം; എന്നാലും, നമ്മുടെ കവിതയിൽ ഇങ്ങനെ ചില യീരസ്വരങ്ങൾ ഉറന്നിട്ടുണ്ടന്നു നാമേകിലും ഇടയ്ക്ക് ഓർമ്മ പുതുക്കണമല്ലോ. അതിനാൽ, ജനാധിപത്യത്തിന്റെയും മനുഷ്യാവകാശത്തിന്റെയും പേരിൽ ഗിരിപ്രഭാഷണം നടത്താ റൂളു ആമേരിക്കൻ ഏകുന്നാടുകൾക്കുപോലും താകൾിതാവുന്ന താരസ രത്തിലുള്ള ആ ശ്രോകം ഉല്ലരിക്കതെന്നയാവും വിഹിതം. സദസ്സിൽ നിവർന്നുനിന്ന്, അധികാരപീഠത്തിൽ അമരുന്ന അധികാരിക്കുതയ്ക്കു നേരെ നിസ്സന്നേഹം വിരഞ്ഞീടി, അങ്ങനെയാണ് രാമശാസ്ത്രിയിൽ നിന്ന് ഇന്ന് അരുളപ്പാട് ഉയരുന്നത് എന്ന് വീണ്ടും ഓർമ്മിപ്പിക്കേണ്ട്:

“അദുഷ്ടകണംകഷജ്ജതത്തിൽ നാട്ടി-
യാർക്കും യജുസ്തംഭമുറച്ചതില്ല;
തൽപ്രാണനഘ്നശ്വലം യജുതൈത-
രതകർത്തവു വീഴ്ത്തുനോരു ചക്രവാതം.”

ഇനിയോ: തനിക്കെതിരെ വിരൽ ചുണ്ടിയ ശാസ്ത്രികൾ എന്നു ശിക്ഷ പിധിക്കാനും താൻ അധികാരിയാണ് എന്ന രായരുടെ ധാർഷ്യത്തിന് ശാസ്ത്രി നല്കുന്ന മറുപടിയിലുമുണ്ട് ജനാധിപത്യത്തിന്റെ മഹികമായ പാഠം. അദ്ദേഹം ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നു:

“എറാറ് വിട്ടംബുധി ഉന്നിടത്തിൻ
മാറിയുള്ളതു ക്ഷയകാലമായി;
മാഘാക്രമേ ക്ഷേമാപതി നീതി വിഞ്ഞ
മർദ്ദിക്കിലോ വിപ്പവകാലമായി.”

‘ക്ഷമാപതി’ എന്നതിന് രാജാവ് എന്നല്ലോ അർത്ഥം; തങ്ങൾക്ക് അത് അസംഗതം എന്ന് ജനാധിപത്യത്തിന്റെ കൈയാള്ളാർ ആശസ്ത്രിക്കേണ്ട, അധികാരത്തിന്റെ ആർശരൂപത്തെത്തയഭേദ ശാസ്ത്രി ശാസ്ത്രിക്കുന്നത്. കാതു കുർപ്പിച്ചുകൊള്ളാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം അധികാരത്തിന്റെ ബാധിരുത്തിന് അനുമായേയ്ക്കാവുന്ന ആവശ്യത്തിലേയ്ക്ക് ശ്രദ്ധ ആകർഷിക്കുന്നു:

“അക്കേൾപ്പത്തെന്നൊന്നു വെളിക്കിരുവൻ?
അടുത്തു വായ്‌പീലഭയാഴിയെങ്ങും;
അവാലയയത്തിൽക്കാടിയറ്റുമ്പിള്ളി;

എങ്കിൽ പിന്ന എന്നാവാം അത്? അതിന് ഉത്തരം സ്വരൂപിക്കുന്ന നാലാംപാദത്തിലെ അപഞ്ചവത്ര സുനിബവമാക്കുന്നതു:

“ദൃഡം ജൗങ്കേഷാദിത്തയുദ്ധരം.”

ജനാധിപത്യത്തിൽ തിരിച്ചും മറിച്ചും പല പരീക്ഷണങ്ങൾ നാനാ നാടുകളിലായി നടന്നു. നമ്മുടെ നാട്ടിലുമുണ്ടായില്ല പണ്ടമൊന്നും. ഒക്കെ യായിട്ടും അതിൽ ജനങ്ങൾക്കുള്ള നിർണ്ണായകത്വം, ഇവിടെ ഇടതുപക്ഷ മടക്കം, ആരും മാനിക്കാറില്ല എന്നതല്ലോ നേര്? നാലു വോട്ടു കുടുതൽ പിട്യങ്ങാനുള്ള നഗരത്തെമായി - അതിന് ‘അടവുന്നയം’ എന്നുതന്നെ പേരും! - ജനാധിപത്യം തരംകെട്ടിരിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ അവസ്ഥയിൽ, ‘ദൃഡം ജൗ കേഷാദിത്തയുദ്ധം’ എന്നാരു താക്കീൽ എഴുപത്തെഴുപത്തണ്ണോളം വർഷം മുമ്പേ മലയാളത്തിലെ നവോത്തരാനകവിത ഉയർത്തിയിട്ടുണ്ട് എന്ന ഉദ്ദേശം ജക്കായ ഓർമ്മയെങ്കിലും നമുക്കു താലോലിക്കുക.

എനിക്കെന്നാം, എറെ നേരമായി ഞാൻ ഉള്ളൂരിൽ കിടന്ന ഉഴലും നും. നമ്മുടെ വിമർശനം നാളിതുവരെ കാര്യമായ നീതി കാണിക്കാത്ത കവിയാണല്ലോ അദ്ദേഹം. ഈ അപരാധത്തിന് വൃക്കതിലെത്തിൽ ആച്ചരിക്കുന്ന പ്രായശ്രിതത്തമായി വിചാരിച്ചാൽ മതി, അനുപാതം മാനിക്കാത്ത ഈ പരിചരണം, എന്നിട്ടും തുപ്പത്തിയോടെയല്ലോ അദ്ദേഹത്തെ വിട്ടുപോരുന്നത്. അമവാ,

“തുരുവിലും ഞാൻ വായിച്ചേൻ
ധനികാവ്യം സുഖാധിയം;
മൗനതിലും ചെവിക്കാണ്ണൻ
മയുരം വല്ലകിക്കണം.”

(ഭൂതക്കണ്ണാട്)

എന്ന ഒറ്റ അനുഷ്ടുപ്പിൽ, കവിതയുടെ പകർത്തയും മാധ്യരിയും അപ്പാട തുളുവിച്ച അദ്ദേഹത്തെ തൃപ്തിയോടെ പിട്ടുപോരാൻ ആർക്കു പറ്റിയാണ്....

പക്ഷേ എനിക്കെങ്കെ ഇതു പടകുറിപ്പ് എവിടെയെങ്കിലും കൊണ്ടു ചെന്നു നിർത്തണമില്ലോ. ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അപചയം സ്പർശിക്കാനി ടയായ സദ്ധർത്തതിൽ, മറ്റൊരുവരെയും പോട്ടു, പി. കുണ്ഠിരാമൻനായ രൈപ്പോലും അയവിറക്കാതിരിക്കുന്നത് അനുചിതമാവും. മുമ്പു നാം അട യാളപ്പെടുത്തിയില്ലോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില അവലോകനങ്ങൾ; അവ വിദ്യാ ഭ്രാംബന്തെ വിമർശിക്കുന്നവയായിരുന്നു. വിദ്യാഭ്രാംബം വികലമായാൽ പിന്നെ ജനതയ്ക്കെന്തെ ആത്മബോധം? എന്ത് ആധിപത്യം? നവോത്ഥാന ത്തിന്റെ വരിഷ്ടമാത്യകയായി വാഴ്ത്തപ്പെടാറുള്ള പാശ്ചാത്യവീക്ഷണ ത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്രാംബന്തതിൽ വാർന്ന നേതാവുതന്നെന്നയാണ്, നിർഭാഗ്യവശാലോ ഭാഗ്യവശാലോ, ഇന്ത്യയുടെ ആദ്യത്തെ പ്രധാനമന്ത്രിയായത്. ഇതുയും വ്യാപകമായ അംഗീകാരം ആർജിച്ച പ്രധാനമന്ത്രി പിന്നെയോട് ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഒക്കെ വാസ്തവം; എന്നാലും പി.യെസ്റ്റംബുസിച്ചിടത്തോളം നിർഭാഗ്യവശാലോ ഭാഗ്യവശാലോ എന്ന പികല്പത്തിനു പ്രസക്തിയില്ല തന്നെ. നിർഭാഗ്യവശാൽ എന്നാവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഗമനം. ഈ പ്രധാനമന്ത്രിക്ക് ഭാരതീയത എന്നത് കാല്പനികമായ ഭാവതാര്ജ്യമായിരുന്നു. പക്ഷേ രണ്ടാതിലും ഭാരതീയതയുടെ സാക്ഷാൽ സത്തയെ പ്രോസ്ഥാവിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധ്യിച്ചില്ല എന്നതെ പി. എന്ന കവിയുടെ കണക്കു കൂട്ടൽ. പല രചനകളിലും ഇതുദേഹം ബെട്ടത്തുനുന്ന പരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 1961 -ലെ രണ്ടാം മാത്രമേ ഇവിടെ സ്ഥമരിക്കുന്നുള്ളു. രാഷ്ട്രസില്പി എന്ന സകലപം വിഭ്യാതമാണില്ലോ. അതിൽനിന്ന് ഉരുത്തിരിക്കുന്നു എന്ന സവിശേഷത ഈ രണ്ടിനുമുണ്ട്. ‘മുത്ത മുശാരിയോട്’ ആവട്ടു ആദ്യം. എത്രയോ കാലമായി കാത്തുപോന്ന കലർപ്പറ്റ ഇടകുവെപ്പ് ഓന്നാകെ നിർക്കും ഏല്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഈ മുശാരിയെ പുതിയ വാർപ്പിനു നിയോഗിച്ചത്.

“ഇതറവാട്ടിൽപ്പണ്ണുനാൾ മുതൽ സുക്ഷിച്ചാരു
പിച്ചുകൂട്ടില്ലാത്ത വൈജ്ഞാനുത്തുകിത്തനു...”

അതുകൊണ്ട് ‘വിശവദ്ധമായ തേജഃപുർണ്ണമാമൊരു ഗാസിവിഗഹം’ പണിതോളും എന്നായിരുന്നു പരക്കെ പ്രതീക്ഷ. പക്ഷേ ഉണ്ടാ

യതോ: ‘ശില്പകലയിൽക്കരിതേയക്കും രണ്ടും കെട്ടാരു മുളിക്കുരങ്ങൻ പ്രതിമയും!’

ഈതെ നശമാവാമോ കവിത എന്ന് നമ്മുടെ സംവേദനം സംശയിച്ചുനിന്നു എന്നുവരാം. എന്നാലോ, പി.യെ ഒരു സംശയവും പിന്തിരി പ്ലിക്കുന്നില്ല. ‘മുഖ മാറ്റുക’ എന്ന പിന്നതെത ചെന്നയില്ലോ എറിക്കുറ ഇതേ ആശയം ആവർത്തിക്കുന്നു: വാർപ്പുകാരൻ മുശാരി വല്ലാത്ത മുഖത കാണിച്ചു. ‘ഒക്കെയും നേടിവെച്ചാരമ്മാമൻ പണി ചെയ്ത ചൊൽക്കൊ ഉള്ളമാല പുട്ടി സേപ്പുതൻ വഴിവെട്ടി.’ അതോടെ,

“ചുടുറ്റ യന്ത്രത്തിൽ നിന്നായിരക്കണക്കായി-

ചുടുന്നു പുരഭതയ്ക്കു വാലുള്ള കുരങ്ങംഡാർ.”

എന്നായി നില. ഈ ഗതികേടിൽ, ‘നെറ്റിവെർത്തുകൊണ്ടസാമ്യ തതിൻ നിശ്ചൽപ്പോലെ വർത്തിക്കും മുശാരിയോട്’ ഒടുവിൽ ഇടിരവം ഉണ്ടാക്കിവന്നു:

“സംസ്കാരസൂഖ്യന്നാം ഭാരതീയനെ ബാർക്കാൻ വെന്നുന്നു ഭവാനെകിൽ ചുരു ചാറ്റുക വെറം.

അടിമഹറ്റം വാർക്കാൻ സാധിപ്പു ചെച്ചതാ-

ചുടഞ്ഞു നുരുവിക്കും ചുരു ചാറ്റുക വെരം.”

ഈത്യുമെത്തുനേബാൾ സ്വപ്നംമാവുന്നു, ആദ്യത്തെ പ്രധാനമന്ത്രിയോടുള്ള രോഷമല്ല ഇവിടെ പ്രശ്നം; പിരീന്യോ, ഏതേത് ഇടിരവങ്ങാൾ എന്നെന്നത് ഉണ്ടാക്കിപ്പാലും ഫലിക്കാത്തവിയൽത്തിൽ നമ്മുടെ നാട്ടിനു സംഭവിച്ചുപോയ സംസ്കാരപ്രൃതിയില്ലുള്ള വേദമാകുന്നു. എന്നിരിക്കേ, ആലേചിക്കേണ്ടിയുംവരുന്നു: നവോത്ഥാനം എന്ന വിഭ്രാമകതയിൽ അനുംവിച്ചിണ്ണപോയ എല്ലാവർക്കും എതിരെയല്ല പി.യുടെ എതാണ്ട് എക്കാനം എന്നു വിശ്വഷിപ്പിക്കാവുന്ന നാദം?..

***

എൻ.വിയുടെ ‘മിഷണറി’യെപ്പറ്റി വഴിയേ എന്നു നേരത്തെ നല്കിയ വാഗ്ദാനം പാലിക്കാനെ ഇനി ഇടയുള്ളൂ. ഒപ്പം, അതിനോട് എത്തെല്ലാമോ പാകത്തിൽ ഇഴചേരുന്നതായി ഞാൻ പിചാരിക്കുന്ന വെല്ലോപ്പിള്ളിയുടെ ‘ഭത്തപുത്ര’നിലേയ്ക്കും ദൃഢി പായിക്കണം. അങ്ങനെ ഈ അന്ത്യവണ്ണം ആ ഒറ്റ ഉദ്ദേശ്യത്തിന്റെ ഒട്ടാനു വിസ്തരിച്ച നിർപ്പുഹണത്തിനായി ഉഴിഞ്ഞുവെയ്ക്കുണ്ട്.

നവോത്ഥാനകാലത്ത് പാശ്ചാത്യപാരാഹിത്യം സ്വന്തം ധർമ്മദത്യുമെന്ന നിലയിൽ എന്നേറ്റെട്ടുത്തുവോ, അതിന്റെ വിവരണ തേതാടെ ‘മിഷണറി’ ആരംഭിക്കുന്നു- ‘അപ്പതാനച്ചജിക്കുണ്ടിലാണ്ടുള്ളോരേഷ്യക്കാർക്കുവിജ്ഞാനം നൽകീടുവാൻ വന്നോന്നാ മിഷണറി’ എന്നു

വളരെ വസ്തുനിഷ്ഠമായിത്തെന്ന. ആഴാൻമാത്രം അഗാധമായ അപ്പേണ നച്ചുളിക്കുണ്ട് - ഈ ഇറ പാവപ്പെട്ട പൗരസ്ത്യദ്വിമിയെക്കുറിച്ച് പാശ്ചാ ത്യർ പുലർത്തിപ്പോന്ന സ്ഥാപിതയാരണ്യെയും സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടാല്ലോ. ചളിക്കുണ്ടിൽനിന്നു കയറ്റുക എന്നതിന് അവരുടെക്കണ്ണിൽ അർത്ഥം മറ്റാണ്: ‘നസണേതിലെ യേശുകീസ്തവിൻ സന്ദേശത്തെ പ്രചരിപ്പിക്കൽ’. ഇന്നുമതെ, ഈ പ്രചാരണമാണാല്ലോ തൊട്ടാൽ പൊള്ളുന്ന പ്രശ്നം. അന്ന് ഇതു പൊള്ളിയിരുന്നില്ല എന്നു തോന്നുന്നു. പൊള്ളിയാലും ശരി, സന്തം പ്രേഷിതകൃത്യം പുർത്തിയാക്കാതെ വയ്ക്കുന്നോ? അതു ശക്തമായെതു പ്രേരണ.

“അന്യവിശ്വാസങ്ങളുടുക്കെങ്ങളും വാഴ്വ്
ഹിന്ദുധർമ്മത്തെ ധ്യാനിച്ചായതിൽ പീഠത്തിങ്ങൾ
കരുണാച്ചയം തുകും ക്രിസ്തവീംമതം സ്ഥാപി-
ച്ചിരുളിന്ത്യയിൽനിന്നുംഛാടിപ്പാൻ വരെനാവൻ.”

എവിടന് ഇടടംകുടി ഇന്ത്യയെപ്പറ്റി ഇത്തരം ധാരണകൾ എന്നാണെങ്കിൽ:

“തൻകലാലയങ്ങളിൽക്കേട്ടിട്ടുണ്ടായിഡു
പകിലങ്ങളാമവിശ്വസ്തർത്തൻ ഒത്തങ്ങളെ:
ഒപ്പത്തെത, ചരങ്ങാളു, കല്ലിനെസുജീക്കുവോർ,
പുതനീരേനെച്ചാല്ലിഇജുന്തുഹിംസായെച്ചയ്ക്കുവോർ,
സ്വന്തങ്ങസാദരങ്ങളെയാട്ടിക്കുയാടിപ്പാർ, ചെറു-
പെൺകിടാങ്ങളെല്ലുംബാൽ, കല്പാണം കഴിക്കുവോർ,
കഷുദ്രജാർ, നിക്കൂൾട്ടരാതാർത്തമാ, രഭബാധാസ്യ-
ഘനർ ഹൈനവർ - സായ്‌പു കേട്ടിട്ടുണ്ടില്ലത്യങ്ങൾ.”

ഇതായിരുന്നു ഇങ്ങനെ കാലു കുത്തുനേബാൾ സാധിപ്പിരേണ്ടു കാഴ്ച പ്പാടിലെ ഇന്ത്യ. സന്തുലനത്തിനുവേണ്ടി, എൻ.വി.യുടെ മറ്റാരു കമാപാ ട്രം, ഇന്ത്യയെക്കുറിച്ച്, ഇതിലും പണ്ട് എന്നു പ്രതിക്രിയയാണ് പോറ്റിയിരുന്നത് എന്നുകുടി ഇവിടെത്തെന്ന മനസ്സിരുത്തുക. പഞ്ചതന്ത്രത്തിനു പഹലവി ഭാഷയിൽ നടത്തിയ പരിഭ്രാംഘയുടെ ചരിത്രം അവതരിപ്പിക്കുന്ന ആവ്യാനമാണ് ‘കലില-ദിമൻ.’ അതിലെ നൗഷേർവ്വാൻ എന്ന പാരസിക ചുക്കവർത്തിയതെതു മേൽസുചിപ്പിച്ച കമാപാത്രം. അദ്ദേഹം തന്റെ സദസ്യരോടു വിജ്ഞാപനം നടത്തുന്നു:

“ആന്തരധാനം നീക്കും ബന്ധുരഭാരു ദിപ-
ചിന്തയാം നാട്ടിൽ ജൂലിക്കുന്നുവെന്നറിയുണ്ടാണ്.”

ഇരുട്ടിലാണ്ടുകിടക്കുന്നു എന്നല്ല, അക്കത്തെ ഇരുട്ടിനെക്കുടി അക്ക രൂന ചാരുവായ വിളക്കിരേണ്ട് നാട് എന്ന് ഇവിടെ ഇന്ത്യ വാഴ്ത്തപ്പെടുക

യാണ്ടോ. സംസ്കൃതഭാഷയെയാണ് നാശേർവ്വാൻ ഉദ്ദേശിച്ചത്. അതി നെക്കുറിച്ചുള്ള പാട്ടത് ഏതാനും വരികളിൽക്കൂടി തുടരുന്നുമെങ്ക്:

“നിത്യതയുടെ ദീപസ്വർണ്ണത്താലുംബന്ധമായ്
ഒർത്യേചതനയുണ്ടിനാഡിപ്രഭാതത്തിൽ
അത്യവിസ്മയി പുണ്ഡു പാടിയ ഗാനങ്ങളെ-
താശവ്രഭാഷാസാധ്യതിനീടിത്തരിയായീ,
സരതുഷ്ഠേടാംഗിതാം നൊന്തിവസ്ത്രയെഴ്താലെ
നരനെപാഞ്ചമുക്തനാക്കിട്ടും മൊഴിയേതോ,
എറു ഭാഷകൾപോലെയല്ലാതെ, യേതിന് വർണ്ണം
മാത്രകൾപോലും ദിവ്യഗുണാർത്ഥം ചുരുതുന്നു,
സംസ്കൃതസാഖ്യാന്തരാരം ബോഹമാർ പോറ്റിട്ടു-
സ്റ്റംസ്ക്യത്താലേതുള്ളു വിശ്വാസകരം വേരെ?”

ഈ മറുവശം, മിഷണറിയായെത്തിയ സായപ്പ് എങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കാൻ -കലാലയങ്ങളിൽ കേൾക്കായതിന്നും കടക്കാത്തത്തല്ലോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇന്ത്യാവിജ്ഞാനം! അവിടെ നേരായത് ഏറെ കേടുാളണമെന്നില്ല; കേട്ടത് സായപിന്റെ ബോധത്തിൽ കേരിക്കാളണം എന്നുമില്ല.

എതായാലും സായപ് തന്റെ സന്നദ്ധപരവർത്തനത്തിൽ നിമിശനന്നായി. ‘പട്ടണത്തിൽനിന്നേരെയക്കലെ, പുരിഷ്കാരമെത്തിനോക്കുകകൂടി ചെയ്യാതെ കുശാമ’ തതിലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കേന്ദ്രം. സ്വാഭാവികമാം മുദ്രവായ ഇരക്കളെ കിട്ടാൻ അതാണ്ടോ എല്ലുമും. അവിടെ പൊട്ടുനെന്ന പള്ളി, പള്ളിക്കുടം, ആസ്പത്രി എന്നിവ പൊന്തി. ഈ മുക്കുടാണ്ടോ ഇന്ത്യയിലെ പാവങ്ങളെ ആകർഷിക്കാൻ പാതിരിമാർ ഏർപ്പെടുത്തുന്ന ഒഴ്യം. പല നേരത്തിലും പല പാകത്തിലുമായി സായപ് പദ്ധതി പ്രായോഗികമാക്കി തുടങ്ങി.

അങ്ങനെ ഇന്ത്യനുംവെത്തിലേയ്ക്ക് അല്പപാല്പമായി സന്തും തുറന്നുവിട്ടതോടെ സായപിൽ സാധാരണം പരിണാമത്തിന്റെ വിത്തുകൾ വിശുകയുമായി. സാധാരണക്കാരുടെ ജീവിതത്തിലെ ഏകരൂപതയ്ക്കു ആദ്യം ശരഖിച്ചത്. ശ്രമത്തിലും സൗമ്യമായി ഓലിച്ചുപോവുന്ന പുശ്യയിൽ ആ ഏകരൂപതയ്ക്കു താളം താൻ സാക്ഷാത്കരിച്ചിരിക്കാം. എങ്ങനും ആ പുശ്യ ക്രൂഡഡാവുന്നേശ സൃഷ്ടിക്കുന്ന കോലാഹലമടക്കം പലതും അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ ഏറെ ദ്രോവവും ഇത്തിരി സുവവും കലർത്തി. പുശ്യ യെപ്പോലെ ജീവിതത്തിന്റെ പൊരുൾ പ്രകടമാക്കുന്ന പഠനപരായി വേരെ ഏതുണ്ട്! ഹാർമ്മൻ ഹാഡ്സ്യൂടെ ‘സിഖാർത്ഥ’യിൽ വെറുതെയല്ല ഈ പാഠം സ്വികരിക്കുന്നതായി വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. ഇന്ത്യൻ ദ്വാഷ്ടികൾ ഇന്തുസഹജം. ഏറ്റവും പുതുതായി ഞാൻ വായിച്ച പ്രചോദകമായ കവിതയും

വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പ്യതിരിയുടെ ‘ഗയയിലെ രണ്ട് ആൺമരങ്ങൾ’ അവിടെ ഒരീരടി ഇങ്ങനെ:

‘മല്ലുവിൻ ഓളങ്ങൾ ജീവഹതിയോർത്തു
തദ്ദം പുണിനുംകൊതുനു സാന്തുനം.’

എടു കുതിമമോ ദുരന്നീതമോ ആയി തോന്നാത്ത കല്പന. വിദേശിയന്ന് ഈ നിരീജീവിതവിനിമയം ഇതു സഹജമാവുമോ എന്തോ? എന്നാലും നിത്യേന നോക്കിനോക്കിയിരിക്കേ മിഷണറികൾ നദീഗതിയിൽനിന്ന് നൃതനമായ തിരിച്ചറിവുകൾ തെഴുതുതുടങ്ങി. ‘നിയുലം പ്രവാഹം’ എന്നതാവാം എന്നാമത്രത്. ഇതിലെ പ്രത്യക്ഷമായ വൈരുദ്ധ്യം മറ്റാരു വസ്തുതയെച്ചാല്ലിയുള്ള ഉൽക്കണ്ഠംയിലേയ്ക്ക് ആ മനസ്സിനെ ഉണർത്തി. ‘ഇരയാഴുക്കിനു മടിത്തടിലെസ്സനാതനമായ തത്തവത്തെ കാണിമാൻ’ ക്രമേണ താൻ ഉള്ളികയായി. അതോടെ, പാവങ്ങളായ ശാമീണരുടെ നേർക്ക് അനുകമ്പയുണ്ടു്. ‘ഇന്ത്യൻ സജീവമാം ജീവരാഹിത്യം’ ഹൃണാന്തരേ അന്തരംഗതതിൽ മാറാബോധയായി പതിന്തു. സർഗ്ഗാത്മകമില്ലാത്ത ഒരുപാടു വശങ്ങൾ ഈ ശാമത്തിലെ സാധ്യകളിൽ എഴുന്നുനില്ക്കുന്നുണ്ടാവാം. എക്കിലും അവയ്ക്കൊക്കെ അടിയിലും ‘ഭംഗുരമല്ലാതേനോ’ കണ്ണടത്താൻ കഴിയുന്നുണ്ടാല്ലോ.

ശാമീണരുടെ നിത്യജീവിതത്തിലെ ചിട്ടകൾ കുടുതൽ കൃത്യമായി നിരീക്ഷിക്കുക എന്നതിലായി തുടർന്ന് സായ്പിന്റെ ശഖ. പുലർച്ചെ തണ്ണുപ്പത്ത് നാമം ജപിച്ചുകൊണ്ട് അവർ പുഴക്കടവിൽ സ്വന്നനത്തിനെത്തുനു. മണ്ണത്താ മഴയോ എന്നും ഈ പതിവിനെ വിലക്കാറില്ല. എന്തിനാണാവോ, അതും നോക്കി, ‘താരകൾ മങ്ങിക്കിഴക്കരുണ്ണൻ പൊന്തുവരെ, താന്നിയാതേ, സായ്പുനില്ക്കുമാ നദീവകിൽ.’

ഉച്ചയ്ക്കോ - കട്ടാച്ചുടാൽ കഷിണിച്ച മെയ്യാട മിഷണറി മച്ചകത്തു വിശ്രമിക്കാൻ കിടക്കയാവും. അപ്പോൾ വാടിയ മാവുവിന്റെ ഗസവും പരത്തി ജനപിൽക്കുടെ ഓടിയെത്തിട്ടുമില്ലെങ്കാറ്റിൽ, അപ്പുറത്തെ കുടിലിൽനിന്നുയരുന്ന രാമാധനാലാപത്തിന്റെ അലകൾ കലരുന്നു. ആയിരം കൊല്ലുങ്ങളായി ഇന്ത്യയെ കോറിത്തരിപ്പിച്ച ഒന്നാണല്ലോ ഈ കാവ്യം. സാധ്യപ്പീനെയും അതു കുള്ളുപ്പിക്കുന്നു.

അന്തിക്ക് അവലുതതിൽ ദീപാരാധനയുടെ ദുശ്യം; ദുരെനിന്ന് അതുകണ്ണും മണിനാം കേടും നില്ക്കേ, സായ്പിൽ അവ്യക്തസ്ഥരണകൾ അലയിട്ടും. പിന്നെ കാരാഴിന്തു തെളിഞ്ഞ ആകാശം നോക്കി അലസം കിടക്കവേ, അകലെനിന്നു കാതിലെത്തുന്നത് കൂപ്പണചരിത്തിന്റെ കേതിസുധ. പാടത്തു നെല്ലിനു കാവൽ കിടക്കുന്ന കൂച്ചിലുണ്ട് ഓടക്കവിലേയ്ക്കു പകരുന്നത് സ്വന്നം ഹൃദയവേദനയാണോ?...പതുക്കെ ചാറുന്നുഡിക്കവേ, മാനോപ്പിലെ കുയിലുകൾ ആരെയാണ് തിരക്കിട്ടു വിളിക്കുന്നത്?...

കുടുതൽ അറിയുന്നോറും, ഈ ജീവിതം കുർത്ത അസ്വപ്പോലെ - 'തീക്ഷ്ണാഗമം സാധകം പോലെ' എന്ന് എൻ.വി.യുടെ വാക്കുകൾ - സന്തം മനസ്സിൽ കുത്തിക്കേരുന്നതായി സാധിപ്പിക്കു തോന്തി. ദുഃഖമോ ദുരിതമോ എന്നായാലും ഇഷ്യറപ്പേരുത്തിന്റെ ഉപഹാരം; കർമ്മത്തിൽ വിശ്വസിക്കുക; ഇനിയത്ര ജനം നന്നാവുമെന്നോർത്ത് ഇപ്പോഴേത്തു പൊറുക്കുക; അല്ലപത്താൽ സന്നോഷിക്കുക; അല്ലലിൽ കുല്യങ്ങാതിരിക്കുക - ഈ ആർഷഭ്യസംസ്കാരം സാധ്യപിൽ ആശ്വര്യമേറ്റുകതനെ ചെയ്തു.

വല്ലപ്പോഴും കലക്കറ്റരും വന്നപരിവാരവും ആ ശ്രാമത്തിൽ എത്താനും നാളേയക്കുവന്നു താവളമടിക്കും. അവരുടെ പാട്ടും കുത്തും ശിക്കാറും വിരുന്നും കൊണ്ടുപിടിക്കും. അപ്പോഴാണ് മിഷണറി തനിക്കും തന്റെ നാട്ടാർക്കും ഇടയ്ക്കു കോളുകൊള്ളുന്ന അന്തരത്തിന്റെ കടൽ കണ്ടുനട്ടു ഞുക. ഭോഗത്തിന്റെ പുളിപ്പത പൊതുനു ആ താവളത്തിലെ ദൃശ്യങ്ങളിൽ താൻ താബാന്ത്യം പ്രാഹിക്കാറില്ലെന്നോ പോട്ടു; അകന്നനില്ക്കുവോൾപ്പോലും അവ തനിക്കു ഭീതിയും ആധിയും അനുഭവപ്പെടുത്തുന്നു.....

എ രാത്രി ഈ വിരുന്നിൽനിന്ന് വിഷ്ണുനായി സാധ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ഇവിടെ എൻ.വി. വിനൃസിച്ച ഒരു ബിംബം ദറ്റപ്പെടുന്നില്ക്കുന്നു:

“വാനിൽക്കു ചാറിൽത്തുങ്ങാം പദ്മണാംബുദ്ധപ്പോലെ കാണായ്
സ്ഥാരോധ്യയ്ക്കുസപ്ത്താധ്യത്തിളങ്ങാം ചരായാപമാം!”

സാധ്യപിന്റെ മനസ്സ് ആ സന്ദർഭത്തിൽ എത്തു പാകത്തിലായിരിക്കും എന്നു സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടല്ലോ ഈ ബിംബം. പുശ്വക്കത്ത്, കേഷ്ഠരമുറ്റത്ത്, തര കെട്ടിയ കുറ്റനരയാൽ. ആളുകൾ നാളോട്ടുനാൾ വലംവെച്ച് തരിയിലെ വിരിക്കരിക്കല്ലുകൾ മിനുത്തിരിക്കുന്നു. ഉരു ചുറ്റുന്ന ഗോസാ ഡിമാർ പലപ്പോഴും ആ തരയിൽ മേഖം. ശ്രാംകാരോ, തീ കാണ്ടും രഹസ്യം പക്കിട്ടും പഴക്കമുണ്ടാക്കിയ അവിടെ മേഖിക്കും. അനും സാധ്യപിനു കാണായി. ആൽഫോട്ടിൽ തീക്കുണ്ണം എറിയുന്നു, ഭിക്ഷു ഇതിക്കുന്നു. എന്നിടോ, ഭിക്ഷു തന്റെ ചുരയ്ക്ക വിണ്ണയെടുത്ത് ഉണക്കെ മധുരസംഗീതം ഉതിർത്തു. എൻ.വി. എഴുതിയവയിൽ എന്നല്ല, മലയാളത്തിൽ പിന്നുവയിൽ വെച്ചുതന്നെ, സാന്ദ്രത കൊണ്ട് ഇനംതിരിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ഒന്നാണ് ഈ സംഗീതത്തിലെ പാദങ്ങൾ:

“സൈകതത്തിലിഭിക്കുന്നു ഹരി,
സവി, കേൾ ചുരെളി ചുളക്കുന്നു.
ചുരെളി നാട്, സ്ഥാതിലകചുരുക്കിഷര-
ചുയരും വ്യമ ഹരി പകരുംവാർ
കരിയുന്നു കുഴൽ, താരകസുഷിരോൾ-
കരചെരിൽശാൻ ചിതരുന്നു.

ജുംഗലയിതെനെ വിച്ചുങ്ങുന്നു, സവി,
മാലിതിൽ ഞാനിത ചുങ്ഗകുന്നു.
ഹർജ്ജും ചുരളിയുചിവള്ളു, ഉഴേഷവു-
മെരിയും പീഡയിലലിയുന്നു.
വിരഹത്തിൽ കട്ടുബയുരിച മാത്രം
കരളിൽത്തിങ്ങി വിളങ്ങുന്നു.
സങ്കേതത്തിലിരിക്കുന്നു ഹരി.
സവി, കേൾ, ചുരളി ചുങ്ഗകുന്നു.”

സംഗീതം തീർന്നതോടെ, അപ്പോഴും സ്വപദം നിലയ്ക്കാത്ത വീണ
താഴെ വെച്ച്, ശോസായി എഴുന്നേറ്റു. വിരഹത്തിൻ്റെ ഈ കട്ടുമയുറഗാനം
സാധ്യപിനെ എന്തുകൊണ്ടു വിവശനാക്കി?.....അദ്ദേഹം കണ്ണിരാലിക്കുന്ന
കവിളുമായി ആ ശോസായിയുടെ സന്നിധിയിലെത്തി. എന്നിട്ട് ‘കല്യാഞ്ചൻ’
എന്ന സംഖ്യാധനയോടെ ആരാൺതു, തനിക്ക് ആ വേണ്ണസ്വനം ശ്രവി
ക്കാൻ ഇടയാവുമോ? ആ വിധ്യാഗത്തിൻ്റെ അശ്വിജാല തന്റെ പ്രൃതിലും
ആളുമോ? ഇങ്ങനെ പെട്ടെന്ന് ഒരപരിചിതന്റെ അനേകണം അന്വരപ്പു
സ്വീകരിച്ചേയ്ക്കാമല്ലോ. എന്നാൽ അത്തരം ധാരാളം അന്തഃക്ഷാഭവും
കുടാതെ (‘പ്യാവിഗന്ന്’ എന്നതെ ഇവിടെ എൻ.വി. ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന
വാക്ക്. ഈ വാക്ക് ഇതിനു മുമ്പോ പിന്നോ നമ്മുടെ കവിതയിൽ ആരെ
കില്ലു (പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടോ, ആവോ!), ശോസായി ഉത്തരം കൊടുത്തു:
അനേകിക്കു.

ഈ അനേകണ്ഠത്തിൻ്റെ പാത നീളുന്നു. പള്ളി, പള്ളിക്കുടം,
ആസ്വപ്തി - എല്ലാം വിട്ട് ആ സാധ്യപ് നിയതലക്ഷ്യമില്ലാത്ത നീണ്ട
യാത്രയ്ക്കിറങ്ങി. ഇന്ത്യയുടെ വൈപിയുവും വ്യാപ്തിയും താൻ താണ്ടി.
ഒരന്തിക്ക് എത്തിച്ചേരുന്നത് ‘ചെറുപർവതമൊന്നിൻ ചോട്ടിലെക്കാ
ന്താര’ ത്തിലഭ്രത. അഞ്ഞാട്ടു നയിപ്പുതോ. ‘പെരുതാമനന്ത്രാഹ’ വും. തീക്ഷ്ണണ
ഗസ്യവും മധ്യരവുമായ ഇരിപ്പുപ്പുകൾ വീണുകിടക്കുന്നത് കരടികൾ
തിനുന്നു; മാനുകൾ കാട്ടാറിൻ്റെ വക്കിൽ കുട്ടം കുടിയിരിക്കുന്നു. ആർക്കു
മില്ല അല്പപവും അപരിചിതതം. നിത്യബന്ധ്യു എന്ന നിലയ്ക്കലേത് അവ
അദ്ദേഹത്തെ ഉറ്റുനോക്കിയത്. രാവു മുഴുകുന്നതിനു മുമ്പായി അദ്ദേഹം
വല്ലപാട്ടും കുന്നു കേരി കൊടുമുടിയുടെ പാറപ്പരപ്പിൽ ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചു.

അവിടെയിരുന്നാലോ, മുരു കടലിൻ്റെ റാണിയായ സന്തം നാടിൻ്റെ
സുശ്രൂം കാണാം. സുവത്തിലും സംസ്കാരത്തിലും മികച്ച - എന്നു മേഖി
പ്പുടുന്ന - തന്റെ നാട്ടാർ; ആപ്പോം തുള്ളുവുന്ന ബന്ധുകൾ, സോദരർ,
സതീർത്ഥ്യർ, ഗുരുക്കൊാർ - എല്ലാവരെയും ഓർത്തു.

“ചുണായും നാംശ്രദിഷ്വും വായ്ക്കുംബുംബും ഗതത
നനയും നേത്രങ്ങളാൽത്തന്നുള്ളിൽക്കണ്ണാനവൻ.”

- ഇങ്ങനെന്നാകുന്നു കവിയുടെ ആവ്യാസം.

പതുക്കെ മിഷണറി മിഴി ഉയർത്തി: മോലമുക്കത്തൊന്തരിൽ സംഭീരനിലാ കാശത്ത് നക്ഷത്രലക്ഷ്യങ്ങൾ ചിതറിയിരിക്കുന്നു. കാർത്തിക, രോഹിണി, സപ്തരംശിമാർ - ഇങ്ങനെ ചില നക്ഷത്രങ്ങളെ വേറിട്ട് എടുത്തുകാണി കുന്നുണ്ട്. ‘ധ്യവസ്തുത്തെത്തച്ചുണ്ടിനിട്ടും’ എന്ന് സപ്തരംശിമാർക്കു നിബന്ധിക്കുന്ന വിശേഷങ്ങണം സാകുത്തമാണുതാനും.

സമഗ്രദർശനത്തിന്റെ തുടക്കമാവാം ഈ നിമിഷം. ‘ശാന്തമായന നമാം വാനം; താഴെ നിത്യസഞ്ചാരം ചെയ്യും താരാചക്രം’ - ഈ കാഴ്ച തിൽ സായ്പു സാക്ഷാൽക്കരിച്ചത്, ‘സമരത്തിനും സംഘർഷത്തിനും പിറ കിലായ്ക്കുന്നതുപരവാഹിയാം ജീവിതം’ത്തെയും. സായ്പിനു ബോധ്യപ്പെട്ടു; ആശ നേരാശ്യം കോപം താപം ക്ഷേശം അഹന്ത - ഇക്കാണ്ണുനാതോ കൈയ്യും’ മിമ്പ്. സത്യമോ - ‘നിർവികാരമായനാദ്യനമയ്യമായ്, അന്നാന കൈവല്യസ്വരൂപമാം ജീവിതം’ മാത്രം.

കവിതയ്ക്ക് ഇവിടെ കലാശിക്കാമായിരുന്നു. പക്ഷേ പിറ്റേന്നതെത്തു ഉദയത്തിൽ കലാശിപ്പിക്കുന്നതാവും യുക്തമെന്ന് എൻ.വി.യിലെ ക്രാന്റ ദർശിക്ക് പൊരുശി ഉണ്ടിന്നിരിക്കുണ്ടോ. അങ്ങനെ, ജീവനും പ്രകാശവും പിന്നെയും ചൊരിണ്ടുകൊണ്ട് ആദികന്നുയായ ഉഷസ്സ് അവതരിച്ചു. സുക്ഷ്മതയിൽ നേരത്തെ ശ്രദ്ധിച്ച പുണ്ണുനുലിന്റെ ജനുസ്തിൽ ചേരുന്ന ഒരു കല്പന ഈ പ്രകരണത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ആദികന്നുയായ ഉഷ സ്റ്റിന്റെ അവതാരം മേലേ അടയാളപ്പെടുത്തിയില്ലോ; അതിനോട് ഇണ ചേർക്കേണ്ട ഒന്ന്:

“രാത്രവൈപിതം കരം നീട്ടിക്കൊണ്ണംതനും സുര്യൻ
പാടലചവളുടെ പാവാട ഓത്രം തൊട്ടു!”

ഈ ദൃശ്യം സായ്പിനെ പുർണ്ണകാമനും നഷ്ടമോഹനുമാക്കി. സുരൂനെ കുപ്പിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഉരുവിട്ടു;

ഉൺമയിൽ, വെളിച്ചത്തി, ലഭ്യതത്തിൽച്ചുരിക്കൊൻ.
ഇല്ലായ്ക്കിരുശി ദ്വിതിയിവയില്ലെന്നിക്കിനി.”

എൻ.വി.യുടെ ഏറെ പഴയാരു കവിതയാണ് ‘മിഷണറി.’ ഇതിന്റെ മികവൊറും സമഗ്രമായ പാഠം അവതരിപ്പിക്കാനാണ് ഇവിടെ മുതിരന്നത്. ഇതിന്പുറം വേരൊരു വിലയിരുത്തൽ ആവശ്യമാണെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ആവശ്യമാണെങ്കിൽത്തന്നെന്നയും, അതിന് മറ്റാരു മാർഗ്ഗം അവലംബിക്കയാവും ആശാസ്യം എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

എഡിൻ ആർനണ്ടഡിയിന്റെ ‘ലെഡ്ഗ് ഓഫ് എഷ്യ’യ്ക്ക് നാലപ്പാട്ടു നാരായണമേനോൻ തയ്യാറാക്കിയ പിവർത്തനം വിവ്യാതമാണെല്ലോ. ‘പാരസ്പത്ര ദീപം’ എന്ന ആ വിശമഹാകാവ്യത്തെ അവലോകനം ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള പ്രബന്ധം കുട്ടിക്കൂഷ്ഠണമാരാർ ഉപസംഹരിക്കുന്ന വണികയിൽനിന്ന് ഒരു

വാക്കും ഉല്ലരിക്കേണ്ട്: “ഇംഗ്ലീഷ് ഇന്ത്യയെ എത്രയെല്ലാം ഭ്രാഹ്മികയും അധികാരികയും അവമാനികയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഒരു സമുദായം ചെയ്ത പാപത്തിന് ഒരു മഹാപുരുഷൻ ചെയ്യുന്ന ത്യാഗമോ സേവനമോ മതിയായ പ്രായശ്വിത്തമാവുമെങ്കിൽ, ഇന്നും തുടർന്നു വരുന്ന ആ ദുഷ്കർമ്മത്തിന് സർ എഡിൻ ആർഡിഷഡ് പരിഹാരം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.” നമുക്ക് ഈ വാക്കും അല്പപരമാനും വ്യതിയാനം വരുത്തി ‘മിഷണറി’യെ വിലയിരുത്താൻ പാകപ്പെടുത്താവുന്നതെ ഉള്ളൂ. നവോത്ഥമാനത്തിന്റെ നായകർ തങ്ങളാണ് എന്ന ധാർഷ്ണ്ണത്തോടെ, ധാരാളം പാദ്യാ തൃപ്തി ഇന്ത്യയെ എളിമപ്പെടുത്തുകയും നിരസിക്കുകയും ഒക്കെ ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവാം. നവോത്ഥമാനമെന്ന ആശയത്തിനുതന്നെ അപവ്യാവ്യാനം നല്കിയിട്ടും ഉണ്ടാവാം. പാപത്തിന്റെ ആ പരമ്പരകൾക്കൊക്കെ, എൻ.വി.യുടെ കമാപാത്രമായ ഈ മിഷണറി പ്രായശ്വിത്തം അനുഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നു വെച്ചാലോ: നവോത്ഥമാനത്തപ്പറ്റി ‘നാട്ടിലെങ്ങും പാട്ടായ’ പാഠം എൻ.വി. പരിഷ്കരിക്കുകയല്ല, ഉടച്ചുവാർക്കുകതനെ ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ഈ ഇടയ്ക്കു തന്ന വാക്കു പാലിക്കാനായി മാത്രമല്ല, ഇതുപോലൊരു പടകുറിപ്പിനുപോലും അവശ്യമിക വയ്യാത്ത പ്രാധാന്യമുണ്ട് എന്ന തുകാണ്ടുകൂടി, വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ ‘ദത്തപുത്രതന്ന’യും നന്ന സ്പർശിച്ചു എന്നു വരുത്താം. ‘The Bengal Lancer’ എന്ന ശ്രമമം വായിച്ചതിന്റെ സ്മരണകൾ’ എന്നു കവി അടിക്കുറിപ്പു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. കുടുതൽ വിശദാംശങ്ങളാണും എങ്ങും വെളിപ്പെട്ടു കണ്ടിട്ടില്ല. ഏതായാലും, എന്തുകൊണ്ടും, ഈ കൃതി എറെ പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ, നവോത്ഥമാനത്തക്കുറിച്ചു പ്രചരിക്കുന്ന പ്രവാദങ്ങൾക്കെതിരെ നമ്മുടെ കവിത പ്രതികരിച്ചതിന്റെ ഏതാനും ദുഷ്ടാനങ്ങൾ ക്രമപ്പെടുത്തുന്ന പ്രക്രിയയാണും, എൻ.വി.യുടെ ‘മിഷണറി’ക്കു പിന്നാലെ വിശേഷിച്ചും, ഇതുപരാമർശിക്കുന്നതു പ്രസക്തമായിരിക്കും.

‘ഇംഗ്ലീഷ്യിൽനിന്ന് ഇന്ത്യയെ നിയന്ത്രിപ്പാൻ കല്പന കിട്ടിപ്പോന്ന കുതിരപ്പടയാളി’യാണ് ഇതിലെ നായകൻ. ‘ആരോഗ്യത്തിന് കുകുമം ചിന്നും വെള്ളപ്പുവിതർക്കുവിശ്രദ്ധിക്കിൽ താരുണ്യം അകുറിച്ചിട്ടുള്ളു’ - അതാണ് പടയാളി ഇവിടെ എന്തുപോഴും പാകം. ക്ഷുഠി വിട്ടിരിഞ്ഞുനൽകുന്നത് നായയെക്കയീൽത്താങ്ങ് ‘ഇംഗ്ലീഷ്യകാരൻ’ എടുപ്പോടെയും തന്നെ. പക്ഷേ ഈ മണ്ണിൽ കാലു കുത്തിയതോടെ (മഹർഷിനാട്ടാദ്യമായ സ്പർശിക്കവേ) എന്നാകുന്നു കവിവാക്കും), ‘കാലുമാമേരോ ശക്തിക്ലോലമേറ്റിട്ടാവാം, പൊള്ളുമാ വെയിലത്തും പുളകും കൊണ്ടു ഹൃണൻ’ എന്നു സാക്ഷ്യം. വാക്കുത്തിനാണെങ്കിലോ, ‘അത്ഭുതം’ എന്നുതനെ സമാരംഭവ്യം.

ക്രമത്തിൽ ഈ ഹൃണൻ, പുലർച്ചെ പടത്താവളമുറ്റത്ത് തനിക്ക് അടിവാദ്യം നടത്തുന്ന നാട്ടുപട്ടാളക്കാരെ കുതിരച്ചുമ്പട്ടികൊണ്ടു പോർമ്മുറി

പഠിപ്പിക്കാൻ നിയുക്തനായി. ഈ നിയോഗം നിർവ്വഹിച്ചുപോരവേ, അയാൾ മുടെ ചെവിയിൽ ഗുഡമായ ഒരു സുകതം ചെന്നെത്തിത്തുങ്ങാൻ. അത് ഇങ്ങനെ: ‘തന്നതാൻ നിയന്ത്രിപ്പാൻ, ജയിപ്പാൻ, പറിക്കു നീ.’ ഉച്ചയ്ക്ക്, പുടുപിടിച്ച പക്കാറ്റിനു ചോടെ, വരാന്തയിൽ വിശ്രമിക്കവേ, പുറത്ത് ‘കുടയിൽച്ചീറിം കാളകുടഞ്ചക്കുഴലുതിപ്പാടിയാടിക്കു’ ഭിക്ഷുബാലൻ അയാളെ ആകർഷിക്കും. കുഴലിഞ്ചേ നാദപുരത്തിൽ അയാളുടെ മനസ്സിനുകേൾക്കായതോ: ‘മായാവനനാഗമേ നൃത്തം ചെയ്യു നാമന്ത്രം സവിയത്തിൽ’ എന്ന മന്ത്രണം. ഇടയ്ക്ക് അയാൾ കുടുകാരുമൊത്ത് കാട്ടുപ നിഡിയ വേട്ടയാടാൻ കാനനാനരങ്ങളിൽ അലയും. അപ്പോൾ ‘ഉച്ചലത്തിപ്പുണ്യാശമവുക്കഷമോരാനും’ ഓതുന്നതായി തോന്തി: ‘സച്ചിദാനന്ദത്തിനെ നായാടിപ്പോയാലും നീ.’

ഒരു രാത്രി ആ കുതിരപ്പട്ടലവൻ കണ്ണടയ്ക്കാതെ കിടപ്പായിരുന്നു; അപ്പോൾ, ഉരിയ കൈവാളുമായി ഒരുത്തൻ കടന്നെത്തി. അയാളെ കൈപിടിച്ചിരുത്തി അനോഷ്ടിച്ചു: ‘കൈതവഹിംസയ് കക്കേനേ കൈ പൊണ്ണാൻ നിനക്കിപ്പോൾ?’ ഉടനെ ഉത്തരം കിട്ടി: താൻ നാട്ടുപട്ടാളത്തിലെ ആലി; തന്നെ അനുച്ഛയ്ക്ക് കേടുകൂടാതെ വാക്കാൽ ആക്ഷേപിച്ചില്ലോ? ‘കുലപുരുവരെപ്പറ്റി കുത്തുവാക്കോതുനോഞ്ചേ കുടർമ്മാലകൾ ചുടാൻ കുസാന്തവനാണ് മായ്യൻാൻ.’ ആ കൈവാളുകാരെനെ ഇരുക്കപ്പുണ്ണൻ്തലവൻ ശർഖം തയ്യാറാർ മാപ്പു ചോബിച്ചു. അതോടെ ‘നിർവ്വാജസ്വനേ ഹാഴ്വേഷ സന്നോഷം വഴി’ക്ക് ഹൃണന് ‘നിർവാണതീർത്ഥത്തിക്കരിനിന് ഇരുക്കണം നേടാ’നായി.

അതിനിടെ പടിഞ്ഞാറു യുദ്ധം മുർച്ചിച്ചു. പടതലവൻ അങ്ങോട്ടു പോവേണ്ടിയും വന്നു. തുർക്കിയിൽ ബന്ധനസ്ഥനാവുക എന്നതായിരുന്നു തുടർന്നുള്ള വിധി. തുറുക്കിയുടെ ഇരുട്ടൽ ആ സാധ്യ ‘ശമദീപം’ തെളിയിച്ചു. പ്രാർത്ഥനാമണിനാദം തന്നെ തെരുപ്പെട്ടുതുകയായി: ‘തിരയു തിരയു നീ ബന്ധമോചനസ്വത്രം.’

മോചനം ലഭിച്ചതോടെ ഹൃണന് ഇന്ത്യയിൽ തിരിച്ചേത്തതി. ‘ഇന്ത്യ’ എന്നു സാധാരണമല്ല, ‘ചിന്താസിന്യുവിൻ തരംഗങ്ങൾ തച്ചകുമുഷ്ഠിഭൂപ്’ എന്നു സാകുതമാണ് ഇവിടെ വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ വാദ്യമയം. പിന്നെ ‘ശമദീപം നീറു പ്രകാശം നന്നാപോതേ ചിന്നുനാ’ ഗംഗാതീർത്ഥകുടെ ശാന്തനായി നടന്നു. അവിടെ അർഖന്ദബനായി യോഗനിഭ്രയിലമർന്ന ഒരു കേവലസന്ധ്യാസി ദ്വാഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടു. കുപ്പുകൈയോടെ തലകുനിച്ച ഹൃണന് അപേക്ഷിച്ചു: ‘മർഗ്ഗരോ കമിച്ചാലുമഗ്രൂനിർവ്വതിമാർഗം.’

ഇനിയത്തെ ഇളരടി

“സാധ്യകാലമായ്, കാവിഷ്വന്തുകിൽ ചുറ്റിക്കാണായ്
ശാന്തസുന്ദരയൗതപർവതശിവരങ്ങൾ.”

എന്നതെ. സന്യാസിവേഷം ധരിച്ച് ജീവിതത്തിന്റെ സാധാകാലശാന്തിയി ലേയ്ക്കു പ്രവേശിച്ചിരിക്കാവുന്ന ഫുണ്ടെൻ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ ഈത്. പിന്നെയോ - സാനുപദ്വേഗത്തെ ദേവദാരുവിന്റെ കീഴെ ധ്യാനനിശ്ച ഉന്നായി തഹികുക എന്നതുതന്നെ ആ മുനിശിഷ്യുന് അനുഷ്ഠിക്കാനുള്ള ഏകകർമ്മം. അങ്ങനെയിരിക്കേ, മരത്തിന്റെ തുഞ്ഞതുനിന്ന് പെക്കിളി ധൂട്ട് പാട്ടുകേൾക്കായി: ‘ഞാനി മുട്ട വിടരാനിനിക്കുട്ടിലെത്രകാതിരി കേണ്ടു്’ ഈ മുട്ട വിടരൽ ജീവിതസാഹ്യത്തിന്റെ സാക്ഷാൽക്കാരംത നേരു എന്നതിൽ സന്ദേഹിക്കാനില്ലല്ലോ. അങ്ങനെ എൻ.പി.യുടെ മിഷൻ റിയേപ്പോലെ വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കുതിരപ്പടയാളിയും, തങ്ങൾ ഉല്ലരി കേണ്ട കോളനി എന്ന് ആദ്യം വിഭേദിച്ചപോയ ഇന്ത്യയിൽനിന്നും, സന്തം ജീവിതങ്ങൾക്ക് പുതിയ പൊരുൾ സിദ്ധവൽക്കരിക്കുന്നു.

ഈ രണ്ടുപേരും ഇവിടെ സുചിപ്പിച്ചതിനു നിരക്കാത്ത പല രചനകളും നടത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നു മറക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ ഇവകുടി ആലോചനയ്ക്കെ ടുത്തുകൊണ്ടുവേണം ഇവരെക്കുറിച്ചു മാത്രമല്ല, ഇതുപോലെ നമ്മുടെ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ നാദങ്ങളായ അനേകം കവികളെക്കുറിച്ചും അവ ബോധം സാരൂപിക്കാൻ. ഇതൊന്ന് നന്നുകൈ ഓർമ്മിപ്പിക്കുക മാത്രമാകുന്നു എന്ന് ഉദ്ദേശ്യം.

അവസാനമായി, ‘ഞാനി മുട്ട വിടരാനിനിക്കുട്ടിലെത്ര കാതിരി കേണ്ടു്’ എന്ന ഉദ്ദേശത്തിന്റെ അർത്ഥം ഒരിക്കൽക്കുടി അയവിറിക്കിപ്പോ കയാണ്. ഇവിടെ അവതരിപ്പിച്ച ശിമിലചിന്തകളിൽനിന്ന് ഏതാണ്ടു പുർണ്ണതാപതീതിയുള്ള ഏകാഗ്രമായ ഒരു പാഠം വാർത്തയുടെക്കാൻ, ഇതു വായിക്കുന്ന ഓരോരുത്തരും എത്ര നേരം അടയിരിക്കണം എന്നാരു അർത്ഥവാദം പ്രസ്തുതവാക്കുത്തിൽ നിന്ന് ഉറിക്കുടുന്നുണ്ടാവാം. ആ വശം സാരമാക്കാനില്ല എന്നു സമാധാനിക്കുക. എങ്കിലും അതിലും ഉണർന്നുകിട്ടുന്ന മദ്ദാരാശയം വകവെയ്ക്കുകതനെന്നാവും അഭികാമ്യം.: എത്ര മുട്ടയും ഉടനെ വിത്രിയാണോ എന്ന വ്യത്യത, വിത്രിക്കണം എന്ന ധിക്കാ രവും - പൊതുവേ ഇതായിരുന്നു വിജിക്കാട പടിഞ്ഞാറാണ് നവോത്ഥാ നത്തിന്റെ പ്രവണത. ഇതിനെതിരെ, ഇന്ത്യയുടെ പുരാതനസംസ്കാരം നല്കുന്ന പൊതുസന്ദേശത്തിൽനിന്നു പ്രബുദ്ധത ഉൾക്കൊണ്ട്, മലയാള കവിത ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നതെന്ത്? ചില മുട്ടകൾ ഉടനെ വിത്രിഞ്ഞാളാമെ നില്ല എന്ന വിനയം; ചിലത്, ഒരുപക്ഷേ, എത്ര ചെന്നാലും വിത്രിയുകയേ ഇല്ല എന്ന വിവേകവും. ഇത്തരം വിണ്ടു വിചാരം അനുശാസനിക്കാൻ നവോത്ഥാനന്നുകളിൽ നമ്മുടെ കവിത ചെതന്യമാർജിച്ചുവല്ലോ എന്ന ചാരി താർത്ഥ്യം നുകരാറായതഭേദ ഇ നൃസൗണ്ടയത്തന്ത്തിൽനിന്ന് എനിക്കു കൈവരുന്ന നേട്ടം.

◆ ◆ ◆

മഴ

എൽ. തോമസ്കുട്ടി

ഉള്ളക്കൾ കത്തി-
കരിഞ്ഞ വിണ്ണിൻ
ഹ്യത്തിൽ നിഃനാവരു
തപ്പതചീ ബാഷ്പങ്ങൾ;
അത്ര കനിവാർന്ന
നെഞ്ചിൽനിന്നെ
ഇത്രയുഭാരം
കുളിരൊള്ളുക്കു.
ഒരു തുള്ളിച്ചനി-
പരകുബന്ധാദ്യങ്കും
ഒരായിരുചോരം-
തലയിള്ളകം!
സുരഖിലോല്ലാസ
കെളീവന്നാളിൽ
കുതുകഞ്ഞുന
പ്രാണാരവങ്ങളിൽ
പല നിരങ്ങാളിൽ
നിര നിലങ്ങാളിൽ
വ്യണിതചോഹങ്ങളിൽ
പ്രായഭാവങ്ങളിൽ
എത്രരാഗങ്ങൾ
എത്രചേളങ്ങൾ
തൊട്ടുണ്ടിത്തുന്നു നീ
അരേതൊരാളി
ഓലചേഠംചുരത്തുന്നു
ജീവരാശി....
അല്ല കണ്ണിരല്ല
നിശ്ചയം, മണ്ണിൻ
ജീവാധാരചീ-
ജൂലവിരലുകൾ.

ബാഷ്പങ്ങൾ - കണ്ണിൻ, മഴ. പ്രാണാരവങ്ങൾ = പ്രാണാരവങ്ങൾ ആരവങ്ങൾ
നിറനിലങ്ങൾ = നിറഞ്ഞ നിലങ്ങൾ. രേതോരാളി = രേതുളിന്റെ രാജി

നാട്യവലയങ്ങൾ

പുരുഷനും ടി. മുഹമ്മദ്

വളച്ചുകെട്ടാതെ പറയുമേന്നെന്തു
 വെളിച്ചം കാണ്ണകിലും ഭയമെന്നിക്കിപ്പാൻ.
 വിലാസമുഖങ്ങളാഞ്ചോവിളക്കുകാലിനും
 പൊതിഞ്ഞിട്ടുങ്ങാഞ്ചോ നിരതിഞ്ഞാഞ്ഞും.
 കലർപ്പില്ലാതില്ല പ്രകാശങ്ങൾ, കണ്ണ-
 കഴയ്ക്കുമാറുറ്റു പ്രയത്നം ചെയ്തിട്ടും
 തിരിച്ചറിവിലമുവങ്ങൾ; പണ്ണങ്ങളാ
 കളഞ്ഞുപോയതുംതെളിഞ്ഞുകാണീലാ.
 ഒമ്പരിതങ്ങാഞ്ചോ പ്രഭാവലയവും;
 നടന്തുപോയതുപുകവർ.
 ഒരെ ഭാവത്തിലുണ്ടെനകം രൂപങ്ങൾ,
 ഒരെ രൂപത്തിനുണ്ടെന്നംബ്യും ഭാവങ്ങൾ.
 കഷണിക്കുന്നുങ്ങളാഞ്ചോ വലയവും, “വരു!
 നിന്നക്കാഡിവഴിയും വെടവും!.....”
 നിരം പകർന്നാടും ദുരക്കളും, നിങ്ങൾ
 വെളിച്ചെക്കിലെൻ വെളിച്ചെങ്ങിനി!

പ്രതീക്ഷിക്കാതൊനുമില്ല, ഒന്നും*

കെ. അരവിന്ദാക്ഷൻ

ആയിരത്തി നാനുറ്റി തൊല്ലാറ്റിയേഴിൽ വാസ്കോഡിഗാമ കാസ്പാർ കടപ്പറത്ത് കപ്പലിറങ്ങുന്നതോടെയാണ് കേരളത്തിൽ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ തിരിയടിക്കുന്നത്. കച്ചവടമായിരുന്നു അവരുടെ ലക്ഷ്യം. അന്നു നാട്ടുകളിൽ, പ്രത്യേകിച്ചും ഇളം തുടങ്ങിയ യുറോപ്പൻ രാജ്യങ്ങളിൽ ലാക്കരമായി വിറുഴിക്കാൻ കഴിയുന്ന സാധനങ്ങൾ കേരളത്തിൽനിന്ന് ശേഖരിക്കുവാനാണെങ്കിൽ വന്നത്. മലബാറിനെ കോളനിയാക്കാനുള്ള കോപ്പുകൾ ഉണ്ടും അവരുടെ പകലെില്ലായിരുന്നു. ആകെയുണ്ടായിരുന്നത്, പീരങ്കി മാത്രം. കോളനിവൽക്കരണം ആധുനികരീതിയിൽ സാധ്യമാക്കണമെങ്കിൽ, സാമാജ്യത്രാജ്യങ്ങളിൽ വ്യവസായവൽക്കരണം നടന്നിരിക്കണം. പോർട്ടുഗീസിന്റെ അതിന്റെയൊന്നും പിൻബലമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർ വന്നു, സാമുതിരിയുമായി കച്ചവടബന്ധത്തിലേർപ്പെട്ടു. കുരുമുളക്, ഇണി, കറുവാപ്പട്ട തുടങ്ങി മുപ്പതോളം ഉല്പന്നങ്ങളുടെ വിപണയിലായിരുന്നു അവർ കണ്ണുവെച്ചത്. അതുവരെ അവയുടെ മേഖാവിത്തം അബിസികൾക്കായിരുന്നു. പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ വരവിൽ, അബിസികളുടെ കച്ചവടതാൽപര്യം അശ്വകൾ ഉടൻവുണ്ടായി. മാപ്പിളമാർക്കൾ നേരിട്ട് പോർട്ടുഗീസുകാരുമായി കച്ചവടബന്ധങ്ങൾ ഉറപ്പിക്കാനായി. കച്ചവടം വർദ്ധിച്ചു. സുഗന്ധവ്യഞ്ജനങ്ങൾക്ക് പകരമായി, സർപ്പം വന്നുകൂട്ടി. നാട്ടിൽ ധനം കുമിഞ്ഞുകൂട്ടിയതോടെയാണ് സംസ്കാരത്തിന്റെ മുളകൾ മന്ത്രിൽ കിളിരുന്നത്. “മാളിക മുകളേറിയ മനന്റെ തോളിൽ മാറാപ്പുകേറ്റുന്നതും ഭവാൻ” എന്ന് പുന്താനത്തിന് പാടാനായത്, കച്ചവടത്തിലുണ്ടാകുന്ന, പെട്ടുനുള്ള ഉയർച്ചതാഴ്ചകളെ കണക്കുകൊണ്ടാണ്. കച്ചവടത്തിന്റെ മനസ്സിൽഇരിയാണ് ഒന്ന്, നൂറും ആയിരവുമായി പെരുക്കുക എന്നത്. അതായത് ഇക്കാലം വരും കച്ചവട

* 2008-ലെ ‘എൻവി അനുസ്ഥിതി’ സമേഖനങ്ങളുടെനുബന്ധിച്ച് എൻവി കൂപ്പിനാവശ്യമാക്കി ട്രാഫിക്, “നവോത്ഥാനത്തിലെ ചതിക്കുഴിക്കൾ” എന്ന പിഷയം അധികരിച്ച്, സംഘടിപ്പിച്ച സെമിനാർ അവതരിപ്പിച്ചത്.

കാലമായിരുന്നു; ഒരു ഫ്രൈഡിസവും ഇതിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. അക്കാലം മലയാളിക്കു നൽകിയ തുഞ്ഞെത്തെഴുത്തച്ചൻ, നമ്പ്യാർ, പുന്താനം, രാമപുരത്ത് വാരുർ, ഉള്ളായിവാരുർ ഇവരാരും തന്നെ മുന്തിയ ബോഹമൺകുലത്തിന്റെ സന്തതികളായിരുന്നില്ല. അന്നത്തെ ജാതിവ്യവസ്ഥയിൽ ഇവർ പതിതരായിരുന്നു. കേരളത്തിൽ ആദ്യത്തെ നവോത്ഥാനം ഉണ്ടാകുന്നത് ഈ പതിതരിലുംതയാണ്, ബോഹമൺരിലുംതയല്ല.

എന്നാൽ ടിപ്പുവിനെ തോൽപ്പിച്ച് ബീട്ടിഷുകാർ കേരളത്തിൽ ആധിപത്യമുറപ്പിക്കുന്നതോടെ യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള കോളനിവൽക്കരണം സംഭവിക്കുകയായി. ഭൂമിയുടെ ഉടമാവകാശവും നികുതി പിരിക്കലും ബീട്ടിഷുകാർ ബോഹമൺരിലേക്കു കൈമാറി. നമ്പ്യതിരിക്കു താഴെയുള്ളവരുടെ ജീവിതം ദരിദ്രമായി. ദരിദ്രമായ അവസ്ഥയിൽ ഒരു സാംസ്കാരിക മുന്നേ ദൃഢം ഉണ്ടാകാറില്ല. അങ്ങനെ പതിനെന്ന്-പത്തൊന്തര് നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ യാതൊരു നല്ല രചനയും ഉണ്ടായില്ല.

അതിനോരു മാറ്റമണ്ഡാകുന്നത് നാരാധാരാഗുരുവിന്റെ കാലത്താണ്. ഗുരുവിലും ആശാനിലും നാമിട്ട് പടർന്ന സാത്രത്ര്യബോധമാണ് സമയത്തെപ്പറ്റിയും സാഹോദര്യത്തെപ്പറ്റിയുമുള്ള പുതിയ ചീനകൾ കേരളത്തിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചത്. മനുഷ്യന് ഒരു ജാതി, ഒരു മതം എന്ന് ജീവിതത്തിലും സാക്ഷാത്കരിക്കാൻ ശ്രമിച്ച ഗുരു 1916ൽ എസ്.എൻ. ഡി.പി.യിൽ നിന്ന് രാജിവയ്ക്കുന്നതോടെ രണ്ടാമത്തെ നവോത്ഥാനനിര കേരളത്തിൽനിന്ന് പിൻവാങ്ങുകയാണ്. ഗുരുവിനുണ്ടായ പ്രോണ്ടറ്റ് ഗ്രന്ഥിയുടെ വികം, സിഹിലിസ് എന്ന് പ്രചരിപ്പിച്ച മുതലെടട്ടക്കാണ് വരെ ജാതിപ്രമാണിമാർ ശ്രമിച്ചു.

നവോത്ഥാനം, സാമൂഹ്യപരിഷകരണം, എന്നിവ ജാതിപരിഷകരണത്തിലേക്ക് ചുരുങ്ങി. സക്കൂചിതമായി. ഇഷ്യവന്റെ കാര്യം ഇഷ്യവന്റെയും, നായരുടെത്തു നായരുടെയും ക്രിസ്ത്യാനിയുടെത്തു മുസൽമാനുടെത്തു മുസൽമാനുടെയും മാത്രമായ പ്രശ്നങ്ങളായി. ദളിതനും ആദിവാസിനും ആദ്യത്തെതുമല്ലാതായി. മനുഷ്യൻ എന്ന സമഗ്രത, അപെത്യക്ഷമായി. ഇന്ന് ഇരുട്ടിലേയ്ക്കാണ് വി.ടി. ടെക്നിപ്പാട്, മനുഷ്യൻ എന്ന കൈത്തിരിയുമായി എത്തുന്നത്. നമ്പ്യതിരിയെയും, നായരെയും, ഇഷ്യവനെയും, ദളിതനെയും മനുഷ്യനിലേയ്ക്കുണ്ടായും ഉയർത്താനും ശ്രമിച്ചത്. മലയാളിക്ക് കിട്ടിയ അവസാനത്തെ അവസരമായിരുന്നു അത്. പക്ഷേ, നിർഭാഗ്യവശാൽ അപ്പോഴേക്കും ജർമ്മൻ കൊള്ളാണിയലിസം (മാർക്കസിസം) കേരളത്തെ കീഴടക്കി; മനുഷ്യൻ താമസിയാതെ നമ്പ്യതിരി, നായർ, ഇഷ്യവ, ദളിത്, ക്രിസ്ത്യാനി, ഇസ്ലാം എന്നിവയിലേക്ക് മടങ്ങി. മടങ്ങുക മാത്രമല്ല, തങ്ങളുടെ ജാതിസ്വരൂപങ്ങൾ മാത്രമാണ് സത്യമെന്നും മറ്റൊള്ളവ അസത്യമാണെന്നും ഉറപ്പി

ചു. നമ്പുതിരിയുടെ അടുകളെ ഇഷ്വരനോ കുംസത്യാനിയുടെ പ്രാർത്ഥ നാമുറി ഇസ്താമിനോ മതിൽക്കെട്ടി ഉയർത്തിയ തകവറകളായി. അവസാന കാലത്ത് വി.ടി. പ്രാവർത്തികമാക്കാൻ ശ്രമിച്ച എല്ലാ മനുഷ്യരുടെയും കൃതായ ജീവിതം എന്ന സങ്കല്പം പോലും, അപകിർത്തിക്കപ്പെട്ടു. കേരള ത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയത്തിലേക്ക് വരുന്നോൾ ഇംഗ്ലീഷ് ഉദയാരു പശ്ചാത്തലം, ഒരു രൂപരേഖയായിട്ടുള്ളില്ലെങ്കിലും നമ്പുതെ മനസ്സിലിലുണ്ടാവണം. (ചരിത്രവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഇംഗ്ലീഷൈത്ത ആശയങ്ങൾക്ക് ദോ. എം. ഗംഗാധരനോട് കടപ്പാട്)

കേരളത്തിലെ ആദ്യകാല കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകളിൽ, ആദ്യകാലഗാന്ധി യന്മാരിലും സോഷ്യലിസ്റ്റുകളിലുമെന്നപോലെ, ജീവിതത്തിന്റെ ലാളിത്യവും ത്യാഗമനോഭാവവും നല്ലാരളവുവരെ ഉണ്ടായിരുന്നു. പ്രത്യയശാസ്ത്ര ത്തിന്റെ ഇരുവുമരിയ്ക്കുള്ളിലും, അവരിൽ ചിലരെക്കിലും ജനാധിപത്യവോധിയാം പുലർത്താൻ ശ്രമിച്ചു. ഗാന്ധിയന്മാരിലും സോഷ്യലിസ്റ്റുകൾിലും ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയാം ഇതേ അളവിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണാം. അത് ആ കാലത്തിന്റെ, ഭേദിയ സ്വാതന്ത്ര്യസമരം - കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്, സോഷ്യലിസ്റ്റ്-ഗാന്ധിയൻ ആശയങ്ങളുടെ ചലനാമകര - എന്നിവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. അധികാരവും അതോടനുബന്ധിച്ചുള്ള ആദ്യത്തെ ശാസ്ത്രസാങ്കേതികവിദ്യകളിലും രൂപപ്പെട്ടുനന്ന ഉപഭോഗസാമ്പത്തികൾ താരതമ്യേന കുറവായതുകൊണ്ടും കുടിയാവണം. ഇപ്പോഴാണ് അന്നത്തെ നേതാക്കൾ ജീവിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ, അവരുടെ ജീവിതശൈലി എന്നാകുമായിരുന്നേന്ന് അനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്.

സമകാല കേരളീയാവസ്ഥ

ആധികാരിത്തി തൊള്ളായിരത്തി എഴുപതുകളോടെ ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ സരളമായ നേർരേഖ അപത്യക്ഷമായി. ഇന്ത്യൻ ജനാധിപത്യ ത്തിന്റെ മുല്യങ്ങൾ പതുക്കപ്പെട്ടുക്കൈ വിഷലിപ്തമായി. രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടികൾ, പാർലിമെന്റ്-അസംബിൾ, നീതിനിന്യായവ്യവസ്ഥ, മാധ്യമങ്ങൾ ഇവയിൽ ജീർണ്ണിപ്പ് ബാധിച്ചു. വർഗ്ഗീയസംഘരഷങ്ങൾ, ജാതീയമർദ്ദനങ്ങൾ, പിഡി നവബാദങ്ങൾ, അതേ തുടർന്നുള്ള സ്റ്റീറ്റിന്റെ ഹിന്ദുസ്കൾ സാധാരണ സംഭവങ്ങളായി. ഇന്തിരാഗാന്ധിയുടെ സേച്ചുംബിപത്യരാഷ്ട്രീയം, ജനാധിപത്യസമാപനങ്ങളിലെ മുല്യസന്ത ചോർത്തികളെന്നും. വോട്ട് ബാക്ക് രാഷ്ട്രീയത്തിലും അധികാരത്തിലെത്താൻ എത്ര ഹീനമാർഗ്ഗവും സ്വീകരിക്കാമെന്നും ഉള്ള അവസ്ഥയുണ്ടായി. സാമ്പത്തിക മേഖലയിലെ ഉദാരവർക്കു രണ്ടും ആഗോളവർക്കരണവും ശാസ്ത്ര-സാങ്കേതിക വിദ്യകളുടെ നുതനപ്രവണതകളും ഇതിന്റെ ആകം കുട്ടി. അയോധ്യയിലെ രണ്ട് സമുദ്രായ

ങ്ങൾ തമിൽ ഓന്നിച്ചിരുന്ന് ചർച്ച ചെയ്ത രമ്യമായി തീർക്കാമായിരുന്ന ബാബറിപള്ളി പ്രശ്നം, വോട്ട് ബാക്ക് രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ കരുവായി, അതി നെത്രുടൻനുണ്ടായ ഫൈസവവർഗ്ഗിയതയുടെ ഘളിച്ചയും, ഒപ്പും മുസ്ലിം തീവ്രവാദത്തിന്റെ വിധിസക പ്രവർത്തനങ്ങളും ഇന്ത്യൻ നഗരങ്ങളെ സ്ഥോടനത്തിന്റെ കത്തിമുന്നയിൽ നിർത്തിയിരിക്കയാണ്. ഇതോടൊന്നിച്ച് വായിക്കേണ്ടതാണ്, അനീതിയും അസമതവും എറെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വൻകിടവികസനത്തിന്റെ ഇരകളുടെ പ്രശ്നങ്ങളും.

(1) ഇന്ത്യൻ ഷഷ്ഠനിയോധിൽ നിന്ന് കേരളത്തിലേയ്ക്കെത്തുന്നോൾ വേരെ ചില ഘടകങ്ങൾ കൂടി പ്രശ്നങ്ങൾ വഹിച്ചാകുന്നതിന് കാരണമായിട്ടുണ്ടെന്ന് കാണാം. എഴുപതുകൾ തുടങ്ങി കേരളത്തിലേയ്ക്കെത്തിയ ശർഹ് രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള പണ്ടത്തിന്റെ ഒഴുക്, കേരളീയ ജീവിതത്തെ അടിസ്ഥാനപരമായിത്തന്നെ മാറ്റിച്ചു. നമ്മുടെ ജീവിതനിലവാരത്തിൽ പ്രകടമായ മാറ്റങ്ങളുണ്ടായി. അധികാരസമവാക്യങ്ങൾ മാറി. ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയത്തിലുണ്ടായ ജനാധിപത്യമുല്യങ്ങളുടെ ജീർണ്ണതയ്ക്കാപ്പം ശർഹ് പണം ഉണ്ടാക്കിയ സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളിലെ മാറ്റങ്ങൾ, ഷോക്കുകൾ, എടുത്തടക്കകൾ കേരളീയരാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ അകവും പുറവും തിരിച്ചറിയാനാവാത്തവിധം പൊളിച്ചേഴ്ചയ്ക്കിൽ വിധേയമാക്കി. ഇതിനെ സാമ്പത്തിക-സാമൂഹ്യ-സാംസ്കാരിക-ആര്ഥിക്കയലങ്ങളിൽ ഗുണപരമായി പരിവർത്തിപ്പിക്കാൻ, ജനകാ ജനാധിപത്യവും മാറ്റിപ്പിക്കാൻ, ജീർണ്ണിച്ച കോൺഗ്രസ്സു പാർട്ടിക്കോ കഴിഞ്ഞില്ല. കേരളത്തിൽ വി.ടി.യിലുടെ രൂപപ്പെട്ടുവന്ന നവോത്തരത്തിന്റെ മുല്യങ്ങൾ സാംഗീകരിക്കാനോ മനസ്സിലാക്കാനോ രാഷ്ട്രീയകാർക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. കേരളീയ നവോത്തരത്തിന്റെ മുന്ന് ഘട്ടങ്ങളിലുടെ സാമൂഹികബന്ധങ്ങളിലേക്ക് എത്തിയ അടിസ്ഥാന ജനങ്ങളെ കരുകളാക്കി അധികാര രാഷ്ട്രീയം കളിക്കാൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർക്ക് കഴിഞ്ഞു. അവരോടൊപ്പം കോൺഗ്രസ്സുകാർക്കും.

(2) ഇന്ന് കേരളത്തിൽ ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ പട്ടിണി കിടക്കുന്ന വരുണ്ടുകളിൽ അത് ആദിവാസികൾ മാത്രമാണ്. നമ്മുടെ ഇരുമുന്നണികളുടെയും അധികാര രാഷ്ട്രീയത്തിൽ അതിഭയനീയമാംവണ്ണം ചുംബണം ചെയ്യുപ്പുട്ടവരാണിവർ. ഭൂരഹിതരായ ദളിതുകൾക്കുപോലും ഇവരുടെ ദുരിതം ഏറ്റവാന്നേണ്ടിവന്നിട്ടില്ല. സമുദായികപരിഷക്കരണത്തിൽ പാടപിന്നിലായിപ്പോയ ദളിതുകൾക്ക് ഇനിയും ഒരു സംഘവലം കൈവന്നിട്ടില്ല. മാർക്സിസ്റ്റു പാർട്ടിയുടെ വോട്ടുബന്ധായി ചുംബണം ചെയ്യുപ്പോൾ അവർക്ക് നിന്നു കൊടുക്കേണ്ടിവന്നു. കൊടുക്കേണ്ടിവന്നു ഭൂപരിഷ്കരണം അവരെ മുന്ന് സെൻ്ററിലും അഞ്ചു സെൻ്ററിലും തളച്ചിട്ടും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സൗകര്യങ്ങളും ഇവർക്കുപയോഗിക്കാനായില്ല. കേരളത്തിൽ നായർ,

ഇഴംവ, കുസ്ത്യൻ, മുസ്ലീം വിഭാഗങ്ങൾക്ക് എത്രു മുന്നണിയിലുള്ള അധികാരികളുമായും സമവാക്യങ്ങളുള്ളപ്പോൾ, ഇവർക്കെതില്ല. ദളിതരുൾ മാനേജ്ഞർമന്റിലുള്ള സ്കൂളോ, ഹോട്ടലോ, വ്യവസായമോ, എന്തിനിയിക്കും ദളിതൻ അവതാരകനാകുന്ന മാധ്യമചാനലുകളോ, ദളിതൻ എഡിറ്ററാകുന്ന പത്രമാധ്യമങ്ങളോ നമുക്കില്ല. ദളിതനെ ഒരുക്കുന്നതിൽ കമ്മ്യൂണിറ്റിൾ പാർട്ടി നിസ്ത്രുലമായ പക്ഷ് വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. കമ്മ്യൂണിറ്റിൾ-കോൺഗ്രസ്സ് പാർട്ടികളിൽ നിന്ന് ലഭിക്കാത്തത് തങ്ങൾക്ക് പിന്നുവൻഗ്രീയക്കാരിൽനിന്ന് കിട്ടുമെന്ന പത്രീക്ഷയിലാണ് ഇവരിൽ ചിലരെകില്ലും, അവിടേക്ക് ചേക്കേറി സംഘ പരിവാരികൾ കുലിത്തല്ലുകാരും കുലിക്കുന്നവയാളികളുമായി മാറുന്നത്.

(3) അമേരിക്കൻ ഉപദോഷരീതിയാണ് ഈന്ന് കേരളത്തിലെ എല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങളും കൊതിക്കുന്നത് എന്നത് വസ്തുതയാണ്. കൂടിയേറ്റക്കാരുടെ രാജ്യമായ അമേരിക്കയുടേതിനോട് താരതമ്പ്യപ്പെടുത്താവുന്നതാണ് നമ്മുടെ സംസ്ഥാനത്തിന്റെയും മാനസികതലം. നമ്മുടെ കൂടിയേറ്റം അക്കാദ്യനിന്ന് പുറത്തെത്തയ്ക്കാണെന്ന് മാത്രം. മുലധനവും മുല്യങ്ങളും നാം കൂടിയേറ്റ രാജ്യങ്ങളുടേതിനീന്ന് കൊണ്ടുവരുന്നു. ഗർഹിലാധാരവും മറ്റേത് രാജ്യത്താധാരവും ഉള്ളത് അമേരിക്കൻ ജീവിതമുല്യങ്ങളാണ്. ഉപദോഷസാധനങ്ങളുടെ ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ വിപണികളിലെബാന് നമ്മുടെ സംസ്ഥാനമാണ്. ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങളും പച്ചക്കറികളും അനുസംസ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്ന് ഇരുക്കുമ്പരി ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിൽ നാം പട്ടിണിയിലാവും. ഇതിനോട് പുരക്കമായി വായിക്കേണ്ടതാണ് കൃഷിയോട് നാം കാണിക്കുന്ന പുഛ്ചം. ഒരു കൃഷിക്കാരനാണെന്ന് പറയാൻ നാമാരും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. സാമൂഹ്യശ്രദ്ധിയിൽ കൃഷി മാനുമായ തൊഴിലില്ല. മന്ത്രിനോടുള്ള അനാഭവപ്പെട്ടെന്നും അമേരിക്കൻ നാഗരികതയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഭക്ഷണ-കൂടി സാധനങ്ങൾ, പ്രകൃതിയോടുള്ള വിമുഖത, മുല്യങ്ങളോടുള്ള നിരാസം തുടർന്നു ഉപദോഷസംസ്കാരത്തിന്റെ ഫലങ്ങളാണ്.

(4) കുടുംബവസന്ധങ്ങൾ തകരുന്നത് ഇന്നൊരു സാധാരണ കാര്യമാണ്. ഫ്യൂഡേൽ കുടുംബങ്ങൾ തകർന്ന് അണ്ണുകുടുംബങ്ങൾ വന്നു. ധനവാന്നീയും ദരിദ്രനീയും അണ്ണുകുടുംബങ്ങളിൽ അശാന്തിയാണ്. ബന്ധങ്ങളിലെ ചതികൾ, വഞ്ചനകൾ ഇന്ന് ഒരു സംസാരവിഷയം പോലുമാണ്. കുടുംബം തകരേണ്ടതും പുതിയവ ഉണ്ടാകേണ്ടതുമാണ്. പക്ഷേ, എത്ര തരം കുടുംബങ്ങളാണ് നമുക്കു വേണ്ടത്? കുടുംബവസന്ധങ്ങളുടെ തകർച്ച മലയാളിയുടെ കപടമായ സദാചാരത്തിന്റെയും ലൈംഗികതയുടെയും തുടർച്ചയാണ്. കേരളത്തിൽ ഇന്ന് നടക്കേണ്ട പ്രധാനമായ വിസ്തുവം ലൈംഗിക മേഖലയിലാണ്. അതയ്ക്കും വികസനമായ ഒരു ലൈംഗികമനസ്സാണ് കേരളത്തിന്റെത്. സ്ത്രീകൾ ഇന്ന് വെറും ചരകൾ മാത്രമാണ്, എത്ര

പുരോഗമനമുള്ള പുരുഷനും. സ്ത്രീയുടെ പ്രവൃത്തികളും സ്വയം സ്വതന്മാകാൻതക്കെ കൈല്ലപ്പുള്ളതല്ല. പുരുഷന്റെ അടിമയും ഇരയും ആയിരിക്കുന്നതിലെ സന്ന്വേഷം അനുഭവിക്കുന്നവരാണ് മിക്ക സ്ത്രീകളും. തങ്ങളുടെ സ്വാത്രന്ത്യത്തെപ്പറ്റി അവർ ഒരു ദിവസം ബോധവതികളല്ല. നമ്മുടെ എല്ലാ സ്ഥാപനങ്ങളും സ്ത്രീകൾക്ക് എത്രിരാണ്. വിഡേയുതമാണ് അവ അരക്കിട്ടിപ്പിക്കുന്നത്. ഇത്രൊത്രം അരക്ഷിതമായ സ്ത്രീസമുഹം അഭ്യസ്തവിച്ചുമായ മറ്റാരു രാജ്യത്വം കാണാനിടയില്ല.

(5) ഇത് നമുക്ക് കിട്ടുന്ന വിദ്യാഭ്യാസത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുവാൻ ഫേരിപ്പിക്കുന്നു. ജീവിതവുമായി ബന്ധമില്ലാത്തതാണ് നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസം. കൂഷി, ശുചിത്വം, പരിസരം, ചരിത്രം, വ്യവസായം, സംസ്കാരം എന്നിവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് രൂപപ്പെടുന്ന ഒരു വിദ്യാഭ്യാസസംസ്കാരത്തിനേ, സമുഹത്തിൽ കാതലായ മുല്യങ്ങൾ ഉല്പാദിപ്പിക്കാനാവു. നുറ്റ് ശതമാനം സാക്ഷരരായ നാമെന്തുകോണ്ട് ജാതി-മതസങ്കൂചിത്തരണങ്ങളിലും ഉപദോഗാസക്തിയിലും അഭിസ്മിക്കുന്നു എന്ന ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം കണ്ണഭേദം ണ്ണത് നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലാണ്. എല്ലാ ജനതകർക്കും ചേരുന്ന ഒരു വിശേഷക വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി ഇല്ല. ഓരോ ജനതയുടെയും മന്ത്രിൽ മുള്ളപൊട്ടി വിരിയുന്ന വിദ്യാഭ്യാസത്തിലേ സാംസ്കാരിക മുല്യങ്ങൾ ഉണ്ടോകു. നമ്മുടെ നാടൻപാഠാലകളും രാജഭരണവും യുനോപ്പൻ മിഷണിരാറും പിന്നിട വിദ്യാഭ്യാസത്തെ വേണ്ട രീതിയിൽ വളർത്തേണ്ട ചുമതല നമുക്കുണ്ടായിരുന്നു. നിർഭാഗ്യവശാൽ വിദ്യാഭ്യാസം രാഷ്ട്രീയകച്ചവടത്തിനുള്ള അസംസ്കൃതചരക്കായിട്ടാണ് നാമിനും ഉപയോഗിക്കുന്നത്. കുണ്ടതുന്ന, മുസ്ലീം, നായർ, ഇംഗ്ലീഷ് സമുദായങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തുള്ള മുലധനക്കേന്ത്രീകൃതമായ അധികാരംടക്ക പൊളിക്കാൻ നമുക്ക് കഴിയുന്നില്ല. രാഷ്ട്രീയം സക്കിർണ്ണമായതോടുകൂടി വിദ്യാഭ്യാസവും അഴിയാക്കുരുക്കായി. വരുംതലമുറകൾക്ക് വിദ്യ വലിയാരു തുക മുടക്കി ലഭ്യമാകേണ്ട ഉല്പാദിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. ഇവിടെയും നാാം നമ്മുടെ വിഭവങ്ങളും മനുഷ്യശേഷിയും പാശാക്കുകയാണുണ്ടായത്.

(6) നമ്മുടെ കൂഷിയും നാഞ്ചിവിളകളും പോർട്ടുഗീസുകാലത്തു തന്ന പുരയിട കേന്ദ്രീകൃതമായിരുന്നു. നമ്മുടെ ആദ്യകാല വ്യവസായവും അങ്ങനെന്നയായിരുന്നു. നമുക്ക് പറ്റിയ ഏറ്റവും നല്ല വ്യാവസായിക സംസ്കാരം വികേന്ദ്രീകൃതമായ സംരംഭങ്ങളാണ്. മലയാളിയുടെ ചെറിയ മനസ്സിന് ചേർന്നതും അതുതന്നെ. സോപ്പു മുതൽ കമ്പ്യൂട്ടർവരെ അങ്ങനെ ഉല്പാദിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. ഇവിടെയും നാാം നമ്മുടെ വിഭവങ്ങളും മനുഷ്യശേഷിയും പാശാക്കുകയാണുണ്ടായത്.

(7) ഉപരിപ്പുവമായ വിദ്യാഭ്യാസം നമുക്ക് തന്ന മറ്റാരു തിരുയാണ്, ആരോഗ്യപരിപാലനത്തെക്കുറിച്ചും ആധ്യാത്മിക വൈദ്യശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചും നമുക്കുള്ള തെറ്റായ ധാരണകൾ. ഉപദോഗസാധനങ്ങളുടെ കോള

നിപോലെതന്നെയാണ് ആധുനികവൈദ്യസാധനങ്ങളുടെയും കാര്യത്തിൽ നമ്മൾ. കേരളീയനുണ്ടാകുന്ന 85 ശതമാനം രോഗങ്ങളും വളരെ ലഭിത മായ മരുന്നുകൾക്കൊണ്ട് ദേശമാക്കാവുന്നതാണ്. എഴുപതുകളിൽ കേരള തതിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രാമാർക്കാരോഗ്യകേന്ദ്രങ്ങൾ എല്ലാ പഞ്ചായത്തുകളിൽ ലേയ്ക്കും വികസിപ്പിച്ചും കാര്യക്ഷമമാക്കിയും താലുക്ക്-ജില്ലാ ആസ്പദ ത്രീകളുടെ പ്രവർത്തനം ജനോപകാരപ്രാഥമാക്കിയും മെഡിക്കൽ കോളേജാം പുതികൾ ഗുരുതരരോഗങ്ങൾക്കുള്ള ചികിത്സാകേന്ദ്രങ്ങളാക്കിയും മറ്റ് വൈദ്യരാസ്ത്രശാഖകളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചും നമുകൾ ചെയ്യാൻ കഴിയേണ്ടതായിരുന്നു. എന്നാൽ രാഷ്ട്രീയ ഇച്ചാശക്തിയുടെ അഭാവം ഈ മേഖലയെ കഷയിപ്പിച്ചു. സ്വകാര്യ മുലധനത്തിന്റെ അർബ്ബുദ സ്വഭാവത്തിലുള്ള വളർച്ചയ്ക്ക് കാരണമായി. ഇല്ലാ രോഗവും വല്ലാരോഗവും തളർത്തിയ കേരളീയൻ ഇന്ന് ഈ മുലധനത്തിന്റെ ഇരയാണ്. അണ്ണുകൂട്ടും പബ്ലിക് വ്യാപനം വാർദ്ധക്യസൂരക്ഷിതത്താർത്തിന് പുതിയ മേഖലകൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ശപിക്കപ്പെട്ട വാർദ്ധക്യത്തെ മാനുഷികമായി പരിപരിക്കുവാൻ നമുകാഡായിട്ടില്ല; ഉപദോശാസ്കർത്തികൾ മലയാളിക്ക് പുതിയ രോഗങ്ങൾ സമാനിച്ചു. വൃക്കക്ഷയം, അർബ്ബുദം, ഹൃദയാഗ്നം തുടങ്ങിയവ മാരകമാണെങ്കിൽ അടിക്കടി ഭീഷണിയാകുന്ന സാംകുമികരോഗങ്ങൾ കൊലയാളികളുമാണ്. ഇന്ന് കേരളത്തിൽ വ്യാപകമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സാന്നിദ്ധ്യപരിപരണം, രാഷ്ട്രീയ ഇച്ചാശക്തി നഷ്ടപ്പെട്ട കേരളം ആരോഗ്യരംഗത്തുനിന്ന് പിൻവലിയുണ്ടാകുന്ന ശുന്നതയിലാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്.

(8) ലോകത്തിൽ ആളോഹരി മരുളപദ്ധതാശം ഏറ്റവും കുടുതലുള്ള ഒരു ദേശമാണ് കേരളം. കേരളസർക്കാരുകൾ നിലനിൽക്കുന്നത് കേരളീയനെ മുകുറ്റം കൂടിപ്പിച്ച് അവൻ്റെ ആരോഗ്യം നശിപ്പിച്ച് കുടുംബസാമൂഹ്യാന്തരീക്ഷങ്ങൾ തകർത്ത് കിട്ടുന്ന നികുതിപ്പുണ്ണം കൊണ്ടാണ്. കുടുംബ-സമുഹങ്ങളിലെ ശാന്തിയും വ്യക്തിയും ആരോഗ്യവും താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ എത്ര തുച്ഛമാണ് മനുഷ്യനെ കൂടിപ്പിച്ചു കിട്ടുന്ന നികുതി! എത്ര മാർക്കസ്യം ഗാധിയുമാണ് മനുഷ്യനെ കൂടിപ്പിച്ച് രാജ്യം പുലർത്തണമെന്ന് ശരിച്ചത്?

(9) തകർന്ന മനസ്സുകൾ അദ്ദേഹം തേടുന്നത് എത്തെക്കിലും രാഷ്ട്രീയദർശനത്തില്ല. കപടമായ ആത്മീയതയിലാണ്. പെരുകുന്ന ധ്യാനപ്പുരകൾ, ആർശവൈദങ്ങൾ, ആരാധനാലയങ്ങൾ എന്നിവ അതിന്റെ ലക്ഷ്യണം

പിറവിക്കുമുന്ന്

മേലണ്ട് ചന്ദ്രദേവരൻ

ഇല്ലെനിക്കുൽക്കണ്ഠം തെള്ളുമഴേ, നീയാകു-
ചുഞ്ചയിൽ ഒന്നം ഉന്നമാകെ.
എല്ലാമൊരു വെറും ചിമ്യയാണെങ്കിലു-
ചുള്ളിൽ ഞാൻ കാണുതു നിന്നെന്നായും!
നിന്റെ മുപം, നിന്റെ ഗസ്യരസണങ്ങളും
നിൻ ഭൂദു സ്പർശം, നിൻ താരനാഡം
ഞാനായി, ഞാനാകുമ്പില്ലായ്മയായ്, നീയാ-
ചാനു നിത്യനിരാകാരമായായ്....
കാണുന്നു പിന്നപിറവിക്കുമ്പുറം
ആദിമഖ്യാനവിഹിനകാലം!

അഞ്ചാണ്. ശാന്തമായ ഒരു മന്ത്രം ഇടമോ കേരളത്തിലില്ല. വിശ്വസിക്കാനുതകുന്ന ഒരു സാഹൃദമില്ല. ഗതികൂടിയാണ് കേരളീയൻ ആൾക്കെവാങ്ങേ ഇടുട പിന്നാലെയും ആരാധനാലയങ്ങൾക്ക് ഉള്ളിലേയ്ക്കും പായുന്നത്. ഈ പാച്ചിലും താളം തെറ്റുനോശ, ഹിന്ദയോ, ആത്മഹത്യയോ അദ്യ മാകുന്നു.

ബുദ്ധിജീവികളുടെ പക്ഷ

സമൂഹത്തിന്റെ വഴിപിശ്ചപോക്കിനെ വിമർശിച്ച് നേരെയാക്കുന്ന ധാർമ്മിക ഉത്തരവാദിത്വമാണ്, ബുദ്ധിജീവികൾക്കുള്ളത്. ശരിയായ ദിശ കൾച്ചറൽക്കാൺക്കുക. ഈ ധാർമ്മിക ഉത്തരവാദിത്വം എറുടുക്കണമെ കൂൽ, ബുദ്ധിജീവികൾ സത്യത്വത്വാടു മാത്രമേ ബാധ്യതയുണ്ടാക്കാൻ പാടു ഇല്ല. ഏന്നാലിവിടെയും അവസ്ഥ നിരാഗാജനകമാണ്. അധികാരവുമായി രാജിയാകാത്ത എത്ര ബുദ്ധിജീവികളുണ്ട് കേരളത്തിൽ? രാജാവ് നഗനാ സ്ഥാനം പറയാൻ നിഷ്ക്കളക്കത്തയുള്ളേവർ? കേരളം എന്ന സമൂഹത്തിന്റെ പതനം, ഇന്തോടെ പുന്നത്തിയാവുകയാണ്. ധാതൊരു പ്രതീക്ഷയ്ക്കും വകയില്ലാത്തവള്ളും കേരളം അതിന്റെ ദുരന്തത്തിലേയ്ക്ക് നീങ്ങുകയാണ്, മതഞ്ചളുടെ ആന്തരസത്ത അനുഭവിച്ചറിയാതെ, രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ മുല്യം സംരക്ഷിക്കാനാകാതെ, ജനാധിപത്യം എന്നെന്നറിയാതെ, സംവാദത്തിന്റെ അർത്ഥം കേൾക്കാതെ.

കേരളീയനവോത്മാനം: ചില വീണ്ടുവിചാരങ്ങൾ*

സുനിൽ പി. ഇളയിടം

കേരളപ്പിറയുടെ അരനുറ്റാണ് കേരളത്തിന്റെ വർത്തമാനത്തെ കുറിച്ചുള്ള നാനാരംഭം ആലോചനകൾക്ക് ജൂം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. കേരള മാതൃക എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധി നേടിയ വികസനപരിപ്രേക്ഷ്യം മുതൽ കഴിഞ്ഞ അരനുറ്റാണ്ടിനിടയിലുണ്ടായ സാഹിതീയപരിണാമങ്ങൾ വരെ ഈ ചർച്ചയിൽ ഇടങ്കണ്ടതിനിരിക്കുന്നു. ഇതോടൊപ്പം ആധുനിക കേരളത്തിന്റെ രൂപീകരണവും, നവോത്മാനപ്രസ്ഥാനങ്ങളും ഇടതുപക്ഷ രാഷ്ട്രീയവും അതിൽ വഹിച്ച പക്ക് എന്നിവയും ഈ ആലോചനകളിൽ കടന്നുവരുന്നുണ്ട്. തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾക്കും ശരിയായാരു രീതി തന്നെയാണീത്. സവിശേഷമായ ഒരു ചരിത്രാനുഭവത്തിന്റെ അനുസ്മരണം എന്നതിന്പുറം വർത്തമാനങ്ങളിൽത്തെത്ത മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ട് ആ ചരിത്രാനുഭവങ്ങളുടെ വിശകലനത്തിന് മുതിരുബോഡേ ഈ ആലോചനകൾക്ക് സാർത്ഥകമായ നിലനിലപ്പ് കൈവരികയുള്ളൂ.

ആധുനികകേരളത്തിന്റെ രൂപീകരണത്തിൽ നവോത്മാനവും ഈ തുപക്ഷപ്രസ്ഥാനങ്ങളും വഹിച്ച പക്ക് പലപാട് വിസ്തരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. ജാതിവിരുദ്ധസമരങ്ങളെ കേന്ദ്രമാക്കിക്കൊണ്ട് വികസിച്ചവുമനും നവോത്മാനപാരമ്പര്യവും, അതിന്റെ തുടർച്ചയും ദ്രുശീകരണവുമെന്ന നിലയിൽ റംഗത്തത്തിയ കർഷക-തൊഴിലാളി പ്രസ്ഥാനങ്ങളുമാണ് ഈ വിശകലനങ്ങളുടെ കേന്ദ്രം. നാടുവാഴിത്തത്തിനും സാമ്രാജ്യാധിപത്യത്തിനും എതിരെ ഒരു ഭാഗത്തും ഐക്ക്യക്രാന്തിനും മറ്റൊരുത്തുമായി ഈ തുപക്ഷം ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന സമരങ്ങൾ സമുദായപരിഷക്കരണങ്ങൾക്കപ്പുറത്ത് പുതിയെയാരു കേരളത്തിന് ജൂം നൽകിയതെങ്ങനെ എന്നാണ് സാധാരണയായി വിശദീകരിക്കപ്പെടാറുള്ളത്. ഇപ്പോൾ നടന്നുവരുന്ന വിശകലനങ്ങളും ഈ ആവ്യാനപദ്ധതിയെ ആവർത്തിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. വിശദാംഗങ്ങളിൽ ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാമെന്നതല്ലാതെ അവ ഏറെയൊന്നും പുതുതായി പറയുന്നില്ല.

* 2008- ടെക്നോബോർഡ് 'എൻവി അനുസ്ഥണം' സജേഖനങ്ങളുടെ ഭാഗമായി, എൻവി കൂഷ്ഠണബാലിയൻ സ്ഥാക്കട്ടയ്ക്ക്, "നവോത്മാനത്തിലെ ചതിക്കുഴികൾ" എന്ന വിഷയം അധികരിച്ച്, സംഘടിപ്പിച്ച സംബന്ധിക്കുന്ന അവതരിപ്പിച്ച്.

നിശ്ചയമായും മെല്പറിഞ്ഞ വിശദീകരണപദ്ധതി പാട അപസ കത്തായ ഓല്ലും. നമ്മുടെ ചരിത്രാനുഭവത്തിന്റെ പൊരുൾ ആ വിശദീകരണത്തിലുണ്ട്. എന്നാൽ കേരളം ഇന്ന് അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രതിസന്ധിക ഉടുടെ പൊരുൾ വിശദീകരിക്കാൻ അത് പര്യാപ്തമല്ല. മെല്പറിഞ്ഞ വിശദീകരണപദ്ധതിയിൽ ഇടം കിട്ടാതെപോയ ഐടക്കങ്ങളെ വെളിച്ചതുകൊണ്ടു വരുമ്പോഴാണ് വർത്തമാനങ്ങളിലിൽ അനുഭവിക്കുന്ന പ്രതിസന്ധികളുടെ പിന്നാധ്യം തെളിഞ്ഞു കിട്ടുക. നവോത്ഥമാനത്തെയും ഇടതുപദ്ധതാനും ഒരു വികസിപ്പിച്ചെടുത്ത അതിന്റെ തുടർനുപഞ്ചങ്ങളും സംബന്ധിച്ച വിമർശനാത്മകപരിപ്രേക്ഷ്യമാണ്, നവോത്ഥമാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ശൃംഗാരതു രഖാംമയമല്ല. സമകാലികയാമാർത്ഥത്തെ സുക്ഷ്മമായി വകതിരിച്ചെടുക്കാൻ ഇപ്പോൾ നമ്മുണ്ടു സഹായിക്കുക എന്നർത്ഥം. അനോഷ്ഠാഫലങ്ങളെ, അവ എത്രമേൽ വേദനാകരമാണെന്നിലും, ദയപ്പെടാത്ത ഒരു സമൂഹത്തിന് മാത്രമേ യാമാർത്ഥങ്ങളുമായുള്ള മുഖാമുഖം സാധ്യമാകു എന്ന നാം മറന്നുകൂടാം.

ഈവിടെ നവോത്ഥമാനം എന്ന പരികല്പനയിൽ അടങ്കിയിരിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയവും പ്രത്യയശാസ്ത്രപരവുമായ മുൻവിധികൾ നാം കാണാതിരുന്നുകൂടാ. വിജ്ഞാനവികാസത്തെയും ചരിത്രപരിണാമത്തെയും കുറിക്കുന്ന ഒരു നിഷ്കളക്കംസംജ്ഞയായി നവോത്ഥമാനത്തെ ഇപ്പോൾ നോക്കിക്കാണാൻ കഴിയില്ല. ശ്രീകോ-റോമൻ കാലയളവിൽ പിറവിയെടുക്കുകയും റോമിന്റെ പതനത്താടെ സ്ഥാപനാവസ്ഥയിലാവുകയും പിന്നീട് യുറോപ്പിൽ ശ്രീകോ-റോമൻ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പുനർജ്ജനിയായി രംഗത്തത്തുകയും ചെയ്ത വിജ്ഞാനവികാസത്തിന്റെ കമരയന്ന നിലയിലാണ് ഒപ്പചാരികമായി നവോത്ഥമാനം വിവരിക്കപ്പെടുന്നത്. ശ്രീസിൽ പിറന്ന്, റോമിൽ വളർന്ന്, യുറോപ്പിൽ പുനർജ്ജനിച്ച് വർത്തമാന ലോകാവസ്ഥവരെയെത്തിയെ ഒന്നായി വിജ്ഞാനവികാസത്തിന്റെ കമരയെ വെട്ടിയൊതുക്കുന്ന ഒരു രാഷ്ട്രീയ നിലപാട് ഇതു നവോത്ഥമാന സകലപത്തിന് പിന്നിലുണ്ട്. ശ്രീകോ-റാഗവികരിക്കയ്ക്കുന്ന പാരമ്പര്യം മുമ്പേ വന്നവളർച്ച നേടിയ ഇന്ത്യൻപിഷ്യൻ-ബാബിലോണിയൻ നാഗരികതകളോ, ശ്രീകോ-റാഗവികരിക്കയോടാപ്പം വികസിച്ചുവന്ന ചെന്നീസ് നാഗരികതയോ, ക്രിസ്തു ആദിഗതകങ്ങളിലെ ഇന്ത്യൻ നാഗരികതയോ (മഹരൂകാലത്തിന് പിന്നാലെ രണ്ടാം നഗരവില്ല വരെതാടാപ്പം ഉടലെടുത്തത്), പാശ്ചാത്യർ ഇരുണ്ടുമുഖമന്ന് വിവരിച്ച കാലയളവിൽ അതിസന്ധനമായി പടർന്നുപന്തലിച്ച അരേബ്യൻ സംസ്കാരത്തിന്റെ സവിശേഷതകളോ നവോത്ഥമാനത്തിന്റെ പൊതു ചടക്കുടിൽ കടന്നു വരുന്നില്ല. അങ്ങനെ യുറോപ്പിൽ പിറന്ന് യുറോപ്പിൽ വളർന്ന പിന്നാലെ നീണ്ടകാലത്തെ ഇടവേളയ്ക്കു ശേഷം യുറോപ്പിൽ തന്നെ പുനർജ്ജനം നേടിയ ഒന്നായി വിജ്ഞാനവികാസത്തെയും ശാസ്ത്രാന്വേ

ഷണങ്ങളെയും ബട്ടിയൊതുക്കുകയാണ് ‘നവോത്തമാനചരിത്രം’ പൊതുവെ ചെയ്തുപോരുന്നത്. ഹാധേയാട്ടസ്യം ഹിപ്പോക്രാറ്റിസ്യം മുതൽ കോപ്പർനി ക്ഷസ്യം നൃഗ്രന്ഥം വരെയുള്ളവർക്ക് പ്രാഥാണികസ്ഥാനം ലഭിക്കുകയും ആരുദ്ധരനും അൽബാരിസ്മിയും മുതൽ ഇംഗ്ലീഷ് വർജ്ജൻ-ഉം വട്ടറ്റരി പരമേശ്വരനും വരെയുള്ളവർ പുറന്തള്ളപ്പെട്ടുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ആശാന പ്യൂപ്പഹാരമാണെന്ന്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ നിഷ്കളക്കമായി ഏറ്റുടന്തരപ്പെട്ടെന്നു ഓന്നായല്ല, കർക്കശമായ പുനർവ്വിചാരണ ആവശ്യപ്പെട്ടുന്ന ഓന്നായാണ് നവോത്തമാനമെന്ന ആശയപരുപത്തെ നാമിപ്പോൾ നോക്കിക്കാണുന്നത്.

ഓന്ന്: നവോത്തമാനസ്വരൂപം

കേരളീയനവോത്തമാനം ഇപ്പോൾ ഗാഡമായ പുനരാലോചനകളുടെ വിഷയമാണ്. പത്രതാൻപതാം ശതകത്തിന്റെ രണ്ടാംപകുതി മുതലാരംഭി ക്കുന്ന സമൂഹ പരിണാമപ്രക്രിയകളുടേയും സാംസ്കാരികനവീകരണ ത്വിന്റെയും ഉള്ളടക്കം എന്നായിരുന്നുവെന്ന്, വിവിധതലങ്ങളിലൂള്ള അന്നേ ഷണമാണ് ഇപ്പോൾ നടന്നുവരുന്നത്. സാമാന്യമായി മുന്നു തരം വിശദീ കരണങ്ങൾ നവോത്തമാനത്തക്കുറിച്ചുള്ള സാമ്പദായികധാരണകളായി നിലനിന്നുപോരുന്നുണ്ട്. സമുദ്ദായപരിഷ്കരണശമങ്ങളുടെ ആക്കത്തു കയായി നവോത്തമാനത്തെ നോക്കിക്കാണുന്ന വ്യാഖ്യാനപദ്ധതിയാണ് ഇതിൽ പ്രമുഖം. അരുവിപ്പുറം പ്രതിഷ്ഠായിൽ തുടങ്ങി ദേശീയപ്രസ്ഥാനം പഴി സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തിയിലെത്തിയ രാഷ്ട്രീയപരിവർത്തനം എന്ന പൊതു വിശദീകരണം നാരാധാരണഗുരുവിൽ തുടങ്ങി എസ്.എൻ.ഡി.പി.യിൽ അവ സാനികുന്ന് ഒരു കമ്മ്യാനാം. എൻ.എസ്.എസ്., രോഗക്കേഷമസ്ത, സാധു ജനപരിപാലനസംഘം തുടങ്ങിയ ചില ഉപകമകളും കൂട്ടിച്ചേരിത്താൽ അത് ഞട്ടാക്കേ പൂർത്തിയാകും. ജാത്യാദിമാനന്തിന്റെ പ്രച്ചനവേഷമായി വിവിധ സമുദ്ദായസംഘടനകൾ ഉപയോഗപ്പെട്ടുത്തിപ്പോരുന്നതും ഇത്തരം ഒരു ആവ്യാനപദ്ധതിയാണ്. ആത്യന്തികമായി നവോത്തമാനത്തെ സമുദ്ദായച രിത്രമായി ചൂരുക്കിയെഴുതുന്ന ഓന്നാണെന്ന്. രണ്ടാമത്തെത്, കൊള്ളാണിയൽ ഭരണത്തോടും പാശ്ചാത്യബന്ധങ്ങളോടും ചേർത്തുവച്ച് നവോത്തമാനത്തെ വിശദീകരിക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ്. താരതമേനു കുറഞ്ഞ അംഗീകാരമേ ഈ വിചാരഗതിക്ക് കൈവന്നിട്ടുള്ളുവെക്കിലും നവോത്തമാനപിച്ചാരങ്ങളുടെ യെല്ലാം ഉള്ളടക്കിൽ ഇത്തയ്യാരു വിശദീകരണപദ്ധതി ഏറിയും കുറഞ്ഞതും നിലനിന്നുപോരുന്നു. ഒടുവിലത്തെത് ഉത്പാദനബന്ധപരിണാമത്തെ മുൻനിർത്തി നവോത്തമാന പ്രക്രിയയെ വിശദീകരിക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ്. സമൂഹത്തിന്റെ ഐടനാപരമായ സഭാവന്ത്രയും അതിലുള്ളവകുന്ന പരി വർത്തനങ്ങളെയും മുൻനിർത്തി നവോത്തമാനത്തക്കുറിച്ചാരായുന്ന ഈ വീക്ഷണഗതിക്ക് വന്നതുനിഷ്ഠതയുടെ പിൻബലം അവകാശപ്പെടാനാകും.

പക്ഷേ, ഉത്പാദനബന്ധങ്ങളേയും ഉത്പാദനപ്രകിയകളേയും മാത്രം ഭാരി കബലങ്ങളായി കാണുന്നതിനാൽ ആശയവുവസ്ഥകളുടെ സഖ്യത്വം പല പ്ലാറ്റോഫോർമുകളായും വിചാരഗതിയിൽ പരിശീലനിക്ഷേപ്താരെ പോകാറാണ് പതിപ്പ്. യാന്ത്രികഗൈറ്റികത്തിന്റെ ദുർഘാസ്യങ്ങളിൽ ചെന്ന അംബസാനിക്കു നുംവെന്നതാണ് ഇതിന്റെ വിനാശകരമായ പരിസ്ഥാപ്തി.

നവോത്തരമാനത്തക്കുറിച്ചുള്ള ഇത്തരം മുഖ്യാരാസകല്പങ്ങളെ പ്രശ്നവത്കരിക്കുവാനും കൂടുതൽ ഗാഥമായ അനേകണാഞ്ചളിലൂടെ ഇവയുടെതന്നെ സുക്ഷ്മസ്വഭാവത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുവാനുമാണ് സമീപ കാലപഠനങ്ങൾ ശ്രമിക്കുന്നത്. പൊതുസമൂഹത്തെയും പൊതുമണ്ഡലത്തെയും പട്ടിപടിയായി ദുർഘാസ്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് കേരളീയ സമൂഹത്തിൽ അനുഭിന്നം പെരുകിവരുന്ന മധ്യവർഗവർക്കരണത്തെയും ജാതീയവും മത പരിവുമായ വിഭാഗീയതയെയും ചെറുക്കുവാനുള്ള ശ്രമങ്ങളുടെ ഭാഗമെന്ന നിലയിൽക്കൂടിയാണ് ഈ പഠനങ്ങൾ നടന്നുവരുന്നത്. പക്ഷേ, നവോത്തരമാനത്തെയും നവോത്തരമാനപ്രസ്ഥാനങ്ങളേയും കൂടുക്കുമ്പോൾ പുർവ്വപാരമ്പര്യങ്ങളായി വാഴ്ത്തുക എന്ന അർത്ഥിൽ അവയിൽ പലതില്ലമുണ്ട്. വിമർശനര ഹിതമായ നവോത്തരമാനപ്രകീർത്തനങ്ങൾ നാലുപാടും മൂഴങ്ങിക്കേശശക്കുന്ന ഒരുതരീകഷം രൂപപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ട് വിശേഷിച്ചേന്നേക്കില്ലും പ്രയോജനമുണ്ടാണ് പറയാനാവില്ല.

പൊതുവായി പറഞ്ഞതാൽ, നവോത്തരമാനവും ആധുനികീകരണവും നന്നിനൊന്ന് ഇണങ്ങിനിൽക്കുന്ന അനുഭവലോകങ്ങളായാണ് കേരളത്തിൽ വികസിച്ചുവന്നത്. ആധുനികീകരണത്തിന് വഴിത്തീരക്കുന്ന സാമൂഹ്യവല അങ്ങുടെ തുടർച്ചകളും കൈവഴികളും നമ്മുടെ നവോത്തരമാനസംരംഭങ്ങളിലെല്ലാം കാണാനാകും. ഇത് പാശ്ചാത്യലോകത്തെ നവോത്തരം-ആധുനികീകരണപ്രകിയകൾക്കും വലിയാരളമോളം ബാധകമാണെങ്കില്ലും, ആധുനികീകരണത്തിന്റെ പാശ്ചാത്യസംരംഭത്തിൽനിന്ന് അടിമുടി വരുത്തുന്നതമാണ് അതിന്റെ കേരളീയപാരം. മുതലാളിത്തവളർച്ചയുടെയും സാങ്കേതികവിദ്യാവികാസത്തിന്റെയും ജനാധിപത്യവില്ലുവണ്ണങ്ങളുടെയും പശ്ചാത്തലത്തിൽ, അവയുടെയെല്ലാം ഫലമെന്ന നിലയിൽകൂടിയാണ് പടിഞ്ഞാറൻ യുറോപ്പിൽ ആധുനികീകരണം അരങ്ങേറിയത്. ഇവിടെയാകട്ടെ പ്രാഥമികമായി അത് കോളനീകരണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട നന്നായിരുന്നു. ആധുനികീകരണത്തിന്റെ തദ്ദേശീയമായ പേരുകളെക്കുറിച്ച് ചരിത്രപണ്ഡിതർ പുതിയ നിരവധി വിവരങ്ങൾ പുറത്തുകൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, കോളനീകരണവുമായി അതിനുള്ള ബന്ധം അഭിപ്രായമാണ്. ആധുനികത എന്ന പരിത്രാനുവേം നമ്മുടെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏറിയകുറുക്കും കൊള്ളാണിയത് ആധുനികതയാണെന്നതമോ. ആധുനികതയുടെ അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങൾ നിലനിൽക്കുവോൾത്തെന്ന അധിനിവേശരാമകമായ രേഖ പ്രയോഗസന്ദർഭം അതിലുള്ളങ്ങളിൽക്കുന്നു.

ആധുനികതയുടെ ചരിത്രപരമായ ഉള്ളടക്കങ്ങൾ വക്തിരിച്ചെടുക്കുവോൾ നാം കണ്ണഡത്തുന്ന ഒരു പ്രധാന വസ്തുത അതിൽ ഉൾച്ചേർന്നിരിക്കുന്ന പിരുദ്ധലോകങ്ങളുടെ സാമ്പിഡ്യമാണ്. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ പുരോഗ മനപരമായിരിക്കുവോൾത്തന്നെ അത് ചുഡാവിമുക്കതമോ സർവ്വത്രത സ്വത്രതമോ ആയിരുന്നില്ല. പുതിയ ഒരു സാർവ്വദേശീയസക്രിപ്തത്തോടൊപ്പം തന്നെ അത് കോളനീകരണത്തിനും ജനം നൽകി. ജനാധിപത്യ തിരിക്കേണ്ട പ്രയോഗമാതൃകക്കൊപ്പം കമ്പോളത്തിരിക്കു കഴുത്തറപ്പൻ മഹാര തേയും അത് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു. ആധുനികശാസ്ത്രത്തോടൊപ്പം പ്രകൃതിക്കുമേലുള്ള സർവ്വാധിപത്യത്തിനും വഴിയുണ്ടു്. സ്വത്രതവ്യക്തികൾക്കൊപ്പം ചരിത്രത്തിലെ എക്കാലത്തേയും വലിയ സാമാജ്യരൂപങ്ങൾക്കും ജനഹേത്വവായി. ഇങ്ങനെ വിവിധ അനുപാതങ്ങളിൽ ആധുനികത ഇരുതലമുർച്ചയുള്ള ഒരായുധമായിരുന്നു. സുക്ഷ്മമായാർത്ഥം തിരിക്കു ആധുനികത എന്നത് മുതലാളിത്തപരവും യുറോക്രൈറ്റിവുമായ ഒന്നായിരുന്നു എന്ന് പറയാം. ആധുനികതയിൽ മനുഷ്യനെന്ന പദം ലോകമെമ്പാടുമുള്ള മനുഷ്യപർഭ്ബതിരിക്കേണ്ട പൊതുപതിനിധി എന്ന നിലയിലാണ് നിരന്തരം പരമാർശിക്കപ്പെട്ടതെങ്കിലും വാസ്തവത്തിൽ അത് വെള്ളത്തിലും അതു മനുഷ്യൻ ഒരു പ്രകൃതിചുംശകനുമായിരുന്നു. ഇത്രയേറെ ആധിപത്യസഭാവമുള്ള ഒരു സകലപരാശ്രിയാണ് ‘മനുഷ്യൻ’എന്ന സാമാന്യമായി പ്രവഹരിക്കപ്പെട്ടത്. ആധിപത്യപരമായ നിരവധി ലഭകങ്ങൾ ചേർന്നുള്ളവായ ഒരാധാരലുടന്നയാണ് ആധുനികതയുടെ എന്നർത്ഥം.

ആധുനികീകരണത്തിരിക്കേണ്ട ഭാരതീയ-കേരളീയ സന്ദർഭത്തിൽ ഈ ആധിപത്യയുക്തി പ്രവർത്തിച്ചുത് ബോഹമൺകമുല്യവും സമയുമായുള്ള ഒത്തുതീരിപ്പുകളിലൂടെയാണ്. പാശ്ചാത്യ ആധുനികത ജനം നൽകിയ മനുഷ്യസകലപ്പത്തിലെ ലിംഗപരവും വംശീയവും മറ്റൊരുമായ മുൻവിധികളോടൊപ്പം ബോഹമൺക മുല്യമണ്ണാലവുമായുള്ള ഒത്തുതീരിപ്പിലൂടെ രൂപമെടുത്ത മുൻവിധികളും ഇവിടെ ആധുനികമാനവികതയുടെ ഭാഗമായി. പാശ്ചാത്യപ്രകരണത്തിൽ അപരവത്കരിക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീക്കും പ്രകൃതിക്കും ഒപ്പുമുന്നോടുകൾ, വിവിധ കീഴിഞ്ഞിലഭാഗങ്ങൾ, ആദിവാസികൾ തുടങ്ങിയവരും ഇവിടെ ആധുനികമായ അപരവത്കരണത്തിരിക്കേണ്ട ഇരകളായി ആധുനികമാനവികതയുടെ ‘സാഭാവികമാതൃക’യായി പരിശോധിപ്പെട്ടത് ബോഹമൺകവും അധിനിവേശപരവുമായ മുല്യങ്ങളുടെ സംയോജനം വഴി പറിപ്പിയെടുത്ത ‘മനുഷ്യ’നാണ്. ‘ദേശീയമുന്നോടി’ എന്ന സംജ്ഞ ആവശ്യമായി വരുന്നവിധത്തിൽ, ദേശീയാധുനികത, ബോഹമൺകമുല്യങ്ങളെ ആന്തരികമായി സ്വാംശികരിച്ചിരുന്നു. മനുഷ്യൻ എന്ന സാമാന്യസംഘങ്ങളായി, പിമോചകമായ അമുർത്താദർശമായി, അവതരിച്ചപ്പോൾത്തന്നെ അത്

മെല്പരിഞ്ഞ വിഭാഗീയപ്രവസനതകളെ സ്വാധത്തമാക്കിയിരുന്നു. ദേശീയാധൂനികതയുടെ നിർമ്മാണസാമഗ്രികളും വിവിധ അനുപാതങ്ങളിൽ ഈ അധിനിവേശ/ബോഹമണമുല്യങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ ആധൂനികീകരണത്തിന്റെ പാശ്ചാത്യപ്രകരണത്തിൽ രൂപമെടുത്ത വൈദുഖ്യങ്ങളും കൊളോണിയൽ ആധൂനികതയുടേതായ ദേശീയസന്ദർഭത്തിലെ വൈദുഖ്യങ്ങളും കൂടിക്കലെൻ്ന നിലയിലാണ് ദേശീയാധൂനികത ഇവിടെ അരങ്ങിലെത്തിയത്.

ദേശീയാധൂനികതയെ നവോത്ഥമാനവുമായി കണ്ണിച്ചേരുക്കുന്ന കേന്ദ്രപ്രമാണം ആധൂനികതയിൽ അന്തർലീനമായ മനുഷ്യക്രൈറ്റത്തോ (anthropocentrism) ആണ്. മധുകാലമതാവബോധത്തിൽനിന്ന് ഭിന്നമായ മനുഷ്യസകല്പമാണ് ആധൂനികതയുടേത്. ചരിത്രത്തിൽ ആദ്യമായി മനുഷ്യനുകൂലത്തായും മനുഷ്യനാണ് മാനദണ്ഡം (man is the measure) എന്ന് പ്രവൃഥിക്കുകയും ചെയ്ത ആദ്യസന്ദർഭം ആധൂനികതയുടേതാണ്. പത്നിനടം ശതകത്തിലെ പ്രബുദ്ധതായുഗവും (enlightenment) പിന്നാലെയെത്തിയ മാനവാദവും (humanism) ഈ മനുഷ്യക്രൈറ്റത്തോത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരപ്രകാരങ്ങളായിരുന്നു. ആ അർത്ഥത്തിൽ ആധൂനികലോകം മാനവക്രൈറ്റത്തലോകമാണ്.

മനുഷ്യക്രൈറ്റത്തമായ ഇരയെയാരു ലോകാവബോധത്തിന്റെ നിർമ്മിതിയുടെ കേന്ദ്രമായി നിലകൊണ്ടു എന്നതാണ് നവോത്ഥമാനത്തിന്റെ ചരിത്രപരമായ അനുന്നതയുടെ ആധാരം. നവോത്ഥമാനമനാബലന് എന്ന ചോദ്യത്തിന് സാധാരണയായി ലഭിച്ചുവരുന്ന ഉത്തരം ‘പുതിയ ഉണ്ട്’ എന്നോ ‘പുതിയ ഉയർന്നത്തുനേന്തപ്പ്’ എന്നോ ആണ്. യമാർത്ഥത്തിൽ ഇരു ഉണ്ടുമുള്ളേ കേന്ദ്രപ്രമേയം മനുഷ്യൻ എന്ന ജൈവധ്യാമാർത്ഥത്തിന് ദൈവമടക്കമുള്ള മരുഛാ ഘടകങ്ങൾക്കും മേൽ കൈവരുന്ന മേൽക്കൊള്ളിയ്ക്കാം. (രൂ ജാതി, രൂ മതം, രൂ ദൈവം മനുഷ്യന് എന്ന പ്രമാണ വാക്യത്തിലും ഈ താല്പര്യം അന്തർലീനമായിട്ടുണ്ട്) യുറോപ്യൻ നവോത്ഥമാനത്തിന്റെ ആധാരങ്ങൾ എന്ന് പരിഗണിക്കപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങളിലേബു കൈത്തനെ ഇത്തരമാരു ഘടകം ഉൾച്ചേദ്ധമന്നിരിക്കുന്നതു കാണാം. യുറോപ്യൻ നവോത്ഥമാനത്തിന്റെ പ്രാരംഭമായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്ന ഭാഗത്തുനും സിംഗാർഡ് കോമഡി അക്കാദംബരയുള്ള പതിവ് തെറ്റിച്ചു, ആഭിജാതമായ ലഭ്യതീൻ ഭാഷകു പകരം ഇറ്റാലിയൻ നാട്ടുഭാഷയിലാണ് എഴുതപ്പെട്ടത്. മാർട്ടിൻ ലൂതൂർബിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ അരങ്ങേറിയ പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് പ്രതിരോധം ബൈബിളിന്റെ ജർമ്മൻ ഭാഷയിലുള്ള പിവർത്തനങ്ങനൊടു ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വള്ളത്തോളിന്റെ രാമാധാരവിവർത്തനം, ഒഗ്രേഡവിവർത്തനം, കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തസ്വരാണ്ടു മഹാഭാരതവിവർത്തനം തുടങ്ങിയവയെക്കു തന്നെ ഇത്തരമാരു പ്രകരണങ്ങളെ മുൻനിർത്തിക്കുടി പിലയിരുത്തപ്പെ

ഡേണ്ടതാണ്. വ്യക്തിപരമായ സാഹിതീയ താല്പര്യങ്ങൾക്കപ്പുറം, വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ജനാധിപത്യവർത്തകരണം എന്ന ചരിത്രപരമായ പ്രക്രിയയുടെ ഭാഗമാണ് ആ പരിശമഞ്ഞലാക്കേയും. ആധുനികമായ ജനാനവുവസ്ഥ (paradigm) മാനുഷികീകരണത്തിനോട്ടേയും ജനാധിപത്യവർത്തകരണത്തിനോട് തുമായ താല്പര്യങ്ങളോട് പുലർത്തിയ ഗാഡബന്ധങ്ങളാണ് പാരമ്പര്യ ജനാനവുപങ്ങളെയപ്പാട - അഷ്ടാംഗഹൃദയവും മാതംഗലിലയു മുർപ്പുട - മലയാളത്തിലെത്തിക്കാൻ വള്ളഭ്രംതാളും മറ്റും നടത്തിയ പരിശമഞ്ഞിന്റെ പിന്നാമ്പുറത്തുള്ളത്. (വെൺമണിക്കവിതയുടെ ഭാഷാ സ്വരൂപവും ഇംഗ്ലീഷാർത്ഥത്തിൽ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ സമ്മർദ്ദങ്ങൾ എറ്റവും വാദ്യാലുകളുണ്ടെന്നു കാണാം). നാട്കുണ്ടായും നാട്കുമനുഷ്യരും പാരമ്പര്യ ത്തിന്റെ കുലീനലഭകങ്ങളേക്കാൾ പ്രധാനമായിത്തീരുകയാണിവിട. അതോടൊപ്പം മാനുഷികത എന്ന ഘടകത്തിന് ഇതരലഭകങ്ങളേക്കാൾ പ്രധാനമായും ലഭിക്കുന്നതും കാണാം. നവോത്ഥാനചിത്രകലയിൽ മാനവരു പങ്ങൾക്ക് കൈവരുന്ന രൂപപ്രേസ്റ്റിമയും മേൽപ്പറഞ്ഞതിനുള്ള തെളിവുകളാണ്. റാഫേലിന്റെ ‘കന്യാമരിയവും കുഞ്ഞതും’ (മദ്ദോണ ആന്റ് ദ ചെപ്പൽഡ്) എന്ന ചിത്രത്തിലെ ഉണ്ണിയേശു നവോത്ഥാനപുർണ്ണ ചിത്രക രണ്ട് പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്ന് തീർത്തും വേറിട്ട് നിലയിൽ മാനുഷികമായ ഭാവഹാവങ്ങളോടുകൂടിയ ഒന്നായിത്തീരുന്നത് അതിനാലാണ്. മനുഷ്യൻ ഭദ്രവത്തിന്റെ അപരമായിരിക്കുന്നതിന് പകരം, ഭദ്രവികത മാനുഷികതയുടെ പുർണ്ണതയായി തീരുന്ന സന്ദർഭമാണ് നവോത്ഥാനത്തിനോട്. മാനുഷികമായത്തിന്റെയെല്ലാം പുർണ്ണതയാണ് ഭദ്രവികത എന്ന ഇം പുതിയ കാഴ്ചപ്പാട് നവോത്ഥാന ആര്ഥിയതയുടെ അടിസ്ഥാനങ്ങളിലെണ്ണാണ്. നവോത്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സാമാന്യവിവരണമായി മിക്കപ്പോഴും അവ തരിപ്പിക്കുമ്പോറുള്ള ‘ഗ്രീക്ക് പാരമ്പര്യത്തിന്റെ വീണെടക്കപ്പ്’ എന്ന പ്രഖ്യാതത്തിന് പിന്നിലുള്ളതും ഇംഗ്ലീഷു ഘടകമാണ്. മനുഷ്യനാണ് മാനദണ്ഡം (man is the measure of all things) എന്ന പ്രൊട്ടോഗ്രാഫിന്റെ പ്രവൃത്താവനം മുതലിങ്ങോട് ഗ്രീക്ക് പാരമ്പര്യത്തിലും യവനസംസ്കൃതിയിലും മാനുഷികം എന്ന ഘടകം മുന്നിട്ട് നിലക്കുന്നുണ്ട്. (മനുഷ്യഭാവങ്ങളുടെ ബുഹാരീകരണമാണ് ഗ്രീക്ക് ഭദ്രതാനിർമ്മിതിയുടെ ആധാരമെന്ന് കേസർ നിരീക്ഷിക്കുന്നു). ബൊക്കാച്ചിയോവിന്റെ സക്കാമരുണ്ട് കമകളിലും റാബേ ഫ്ലയുടെ നോവലുകളിലുമെല്ലാം പതിയെപ്പതിയെ നാട്കുമനുഷ്യരുടെ നിത്യ ജീവിതം പ്രമേയമായിത്തീരുന്നതും നവോത്ഥാനദശയിൽ കാണാനാവും. അതീതലോകങ്ങളിലെ ദിവ്യാനൃതങ്ങൾക്കുമേൽ മാനുഷികമായ നിത്യ ജീവിതസാധ്യാരണതകൾ നേടുന്ന ഇം മേൽക്കൈ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ പത്രക്ഷീകരണങ്ങളിൽ (പ്രമുഖമായ ഒന്നാണ്. ഐതിഹാസികമായ അകലങ്ങൾ (mythical distances) കൈയെഴുണ്ട് സാഹിത്യം മാനുഷികമായ

സമകാലികത (Human contemporarity) കൈവരിക്കുന്ന വെന്ന് ഇതിനെ താത്പര്യിക്കമായി വിശദികരിക്കാം. ഇങ്ങനെ മനുഷ്യനിലുടെ മാത്രം നിർണ്ണയിക്കപ്പെടാവുന്ന ലോകാന്പദങ്ങൾ - ദൈവം മുതൽ കവിത വരെ - നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ഫലമായി രൂപപ്പെട്ടു. പിൽക്കാലത്ത് മാനവവാദ മായി വികസിച്ചുവന്ന ലോകാവശ്യാധനത്തിന്റെ അടിവേരുകൾ ഇവിടെയാണുള്ളത്. മനുഷ്യൻറെ മഹാനായകത്വം പിറവിക്കാണ്ട് ചരിത്രസന്ദർഭമായിരുന്നു അത്.

നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ഈ സെസ്റ്റാന്റിക്സുരൂപം കേരളീയനവോത്ഥാനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളവും ഏറിയെന്നും മാറ്റമില്ലാതെ തുടർന്നുണ്ട്. നിശ്ചയമായും കേരളീയനവോത്ഥാനം സെസ്റ്റാന്റിക്കമായെന്നും അമുർത്തകല്പനയുടെ പേരല്ല. യുണോപ്പിലും അതണ്ണങ്ങനെയായിരുന്നില്ല. പൊതുമാനുഷ്ഠികതയെ ലക്ഷ്യിച്ചുവെന്ന രൂപ പരിവർത്തനക്രമത്തിന്റെ സാംസ്കാരികമുഖ്യമന്ന പദ്ധതി ഇവിടെയും നവോത്ഥാനം നിലനിർത്തി. പ്രയോഗത്താലുള്ള ഏല്ലാത്തരം വ്യത്യസ്തതകൾക്കും വൈരുല്യം അശുദ്ധവും ശേഷവും കേരളീയനവോത്ഥാനം പൊതുമാനുഷ്ഠികതയെന്ന പ്രമേയത്തെ പിന്നപറ്റുന്നത് കാണാം. (വാസ്തവത്തിൽ ബുർഷാങ്ങളും കത്തയ്ക്ക് സ്വത്രപ്പുക്കതികളുടെ സമുദായത്തെ നിർമ്മിച്ചുകൊണ്ടല്ലാതെ മുന്നോടാവിശ്വീന യാമാർത്തമ്യം ഇതിനു പിന്നിലെ മഹിക്കപ്പേരണ്ടയാണ്). മതമേതാധ്യാത്മകൻ 'മനുഷ്യൻ' നന്നായാൽ മതിയെന്നും, ജാതി വേണ്ട, മതം വേണ്ട, ദൈവം വേണ്ട 'മനുഷ്യനെന്നും, നമ്പുതിരിയെ 'മനുഷ്യനാ'ക്കുകയെന്നും, 'മനുഷ്യാണാം മനുഷ്യത്ര' മെന്നും കേരളീയനവോത്ഥാനം പല രൂപങ്ങളിൽ ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത് ഈ കേന്ദ്രപ്രമേയത്തെന്നതയാണ്. പാരമ്പര്യത്തെയും പാരമ്പര്യം നൽകുന്ന മതാവശ്യാധനയും പൊതുമാനുഷ്ഠികതയുടെ മണ്ഡലത്തിന് ഇണങ്ങുന്ന വിധത്തിൽ പുതുക്കിപ്പണിയുക എന്നതായിരുന്നു കേരളീയനവോത്ഥാനപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ പ്രമുഖദാത്യം. അരുപിപ്പുറം പ്രതിഷ്ഠാനിലും ഗൃത്വവായും സത്യാഗഹിതിലും മറ്റും മാത്രമല്ല പ്രാർത്ഥനകൾ മലയാളത്തിലാവണ്ണമന മക്കിൽ അഞ്ചുടെ നിർബന്ധത്തിലുമുള്ളത് ഇംഗ്ലീഷ് മനുഷ്യവത്കരണപദ്ധതിയാണ്. കൂദാശകൾ മലയാളത്തിലാക്കാൻ നേതൃത്വം നൽകിയ അഖിലാം മല്പാണ്ട് പരിശുദ്ധങ്ങളിലും ഈ താത്പര്യം പ്രകടമാണ്. ദൈവകാനുഭവത്തെ, മാനുഷ്യികമായ സാമാന്യതയോട് ചേർത്തുനിർത്തുകയെന്നതാണ് ഇവിടെയെല്ലാം പ്രവർത്തനക്ഷമമാക്കുന്ന ആന്തരികതത്തം. ദൈവം പുരോഹിതാധികാരത്തിന്റെയും അനുഷ്ഠാനക്രിയകളുടെയും ലോകത്തിൽ നിന്ന് പിടാതിനേടി മനുഷ്യാനുഭവങ്ങളുടെ സാമാന്യതയിലേക്ക് സ്ഥാനാന്തരം ചെയ്യപ്പെടുകയാണിവിട. നവോത്ഥാനം ആര്ഥിയത തന്നെ ഈ അർത്ഥത്തിൽ മനുഷ്യവത്കരണത്തിന്റെ പ്രയോഗരൂപങ്ങളിൽ ഒന്നാണെന്ന്

കാണാം. സമൃദ്ധായസംഘടനകളെന്ന നിലയിൽ പ്രവർത്തിച്ച നവോത്ഥാ നപ്രസ്ഥാനങ്ങളും പ്രാരംഭഡശയിൽ ജാതീയമായ അതിരുകൾ മാനന്തവോ കുന്ന പൊതു മാനവികതയെ ലക്ഷ്യമാക്കിയിരുന്നു. സമൃദ്ധായം എന്ന സക്ക് ല്പത്തിനു തന്നെയും ഇന്നത്തെത്തിൽ നിന്ന് തീർത്തും വ്യത്യസ്തമായ അർത്ഥമാണ് നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത്. സമുദായം എന്നത് ജാതിസ്വച്ചകം എന്നതിലുപരി മനുഷ്യസമുദായം എന്ന സാർവ്വത്രികാർത്ഥത്തിലാണ് അന്ന് ഉപയോഗിച്ചുപോന്നത്. ഇഴാവൻ എന്നത് ജാതിനാമമായല്ല ദേശവാസി എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ്. (ഇഴാവ ദേശത്തുനിന്ന് വന്നവൻ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ) (പയ്യോഗിക്കേണ്ടതെന്നും ഇഴാവൻ എന്നതിനു പകരം മലയാളി എന്നുപയോഗിച്ചാലും മതിയെന്നും നാരാധാരിക്കുന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്. ഇവിടെയൊക്കെ മേല്പറഞ്ഞ പൊതുമാനവികതയുടെ ആവിഷ്കാരപ്രകാരങ്ങൾ (objectifications) എന്ന നിലയിൽ സമൃദ്ധായസകല്പത്തെ മാറ്റിയെഴുതാനുള്ള ശ്രമമാണുള്ളത്. ഇങ്ങനെ, വളരെ പരിമിതമായ അർത്ഥത്തിലാണെ കില്ലും, ജാതീയമായ അടിത്തകളെ നിരസിക്കുന്ന വിശാലമാനവികതയുടെ കാഴ്ചപ്രവർത്തിനുള്ളിലാണ് നവോത്ഥാനപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ സമൃദ്ധായസക്ക് ല്പങ്ങൾ നിലനിന്നുപോന്നത് എന്ന് കാണാം.

നാരാധാരിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ജാതിവിരുദ്ധതയുടെ താത്ത്വിക അടിത്തരിയ്ക്ക് ഈ പ്രകരണത്തിൽ സവിശേഷപ്രാധാന്യമുണ്ട്. ‘മനുഷ്യാണാം മനുഷ്യതും...’ എന്ന പ്രമാണവാക്യം ജാതിയെ നിരക്കരിക്കുന്നത് ജീവശാസ്ത്രപരമായ രീതിത്തരിയിൽ നിലയുറപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ്. പശുവിന് പശുത്വം എന്നതുപോലെ മനുഷ്യന് മനുഷ്യതമാണ് ജാതി എന്ന് പറയുക വഴി ജാതിമേധാവിത്തരത്തിന്റെ താത്ത്വിക അടിത്തറയെത്തന്നെ തകർക്കുകയാണ് നാരാധാരിക്കുന്നതു ചെയ്തത്. പൊതുമാനുഷ്ഠികത എന്ന സകലപ്പം അവിടെ അമുർത്തമോ അതിഭൗതികമോ ആയ അടിത്തറകളിലല്ല, മറിച്ച് ശരീരം എന്ന മുർത്തതയിലാണ് പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെടുന്നത്. (ശക്രപാരസ്യരൂപങ്ങളിലേക്കും മറ്റും ശുദ്ധവിനെ വലിച്ചട്ടപ്പിക്കുന്ന സൈഖാനികക്രമങ്ങളിൽ ഇത് പരിശീലനപ്പെടാറേയില്ല.) നിശ്ചയമായും ആധുനികമായ ഒരു മാനുഷികസന്ദർഭത്തിന്റെ പ്രേരണകൾക്കെത്താണ് ഇത്തരമൊരാശയരുപീകരണം നടക്കുന്നത്. പൊതുമാനുഷ്ഠികതയെ മാനിക്കുന്ന ആദ്യാത്മികജ്ഞാനാംമായി പാരസ്യരൂപത്തെ പുനർവ്വാദ്യാനിക്കുകയാണ് ശുരൂ. പാരസ്യരൂപം ആധുനികതയും തമിലുള്ള നിർണ്ണായകമായ ഒന്തുതീർപ്പാണിത്. ശ്രീനാരാധാരിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സാമുഹ്യ അടിത്തറയെ രൂപപ്പെടുത്തിയതും മറ്റാണല്ല.

ഇത്തരനെ പ്രാധാന്യമുള്ള മറ്റാരു വസ്തുത നവോത്ഥാനത്തിന്റെ മതസകലപമെന്തായിരുന്നു എന്നതാണ്. നവോത്ഥാനം എറ്റുക്കാണ്

ശ്രമിച്ച മതപാരമ്പര്യം സ്ഥാപനപരമായ ആചാരപദ്ധതികളുടേൽ്ലെ. വാസ്തവ വത്തിൽ മതങ്ങൾക്കും തന്നെ രണ്ട് താൽപര്യക്രമങ്ങൾ ഉണ്ടെന്ന് കാണാം. ഒന്നാമതേത് അവ മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്ന മുലപ്രമാണങ്ങളുടെ താണ്. രണ്ടാമതേത് മതങ്ങളുടെ ചരിത്രജീവിതം അവയ്ക്കു നൽകിയ ആചാരപദ്ധതികളുടേതും. മുലപ്രമാണങ്ങളുടെ ലോകം എപ്പോഴും സാർവ്വത്രികവും കേവലവ്യമായ ചില പ്രമേയങ്ങളെ - സ്നേഹം, സാഹോദര്യം, കരുണ, ഏകത എന്നിങ്ങനെ - പിൻപറ്റുന്നു. ആചാരപരതയാകട്ടെ മാനുഷികവും സാർവ്വത്രികവുമായ ഈ സകലപരാശികളെ മുഴുവൻ നിരക്കിച്ച് ഇടുങ്ങിയ വിശ്വാസപദ്ധതിയായി മതത്തെ വെട്ടിയെയാതുക്കുന്നു. സ്ഥാപനവർക്കുതമായ മതമാണത്. മതം എപ്പോഴും അവയുടെ മുലപ്രമാണങ്ങൾ മാത്രമായി നിലകൊണ്ടു എന്ന് കരുതാനാവില്ല. വാസ്തവ തത്തിൽ മുലപ്രമാണങ്ങൾ എന്നത് എറിയകുറും മതജീവിതത്തിന്റെ ഒരു അമുർത്തതലം മാത്രമായാണ് നിലനിന്നുപോന്നിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ ഈ മുലപ്രമാണങ്ങളെ മുൻനിർത്തി മതത്തെ പുനർന്നിർവ്വചിക്കാൻ പലപ്പോഴും ശ്രമങ്ങൾ നടന്നുപോന്നു എന്നതാണ് അതിനെ മതജീവിതചരിത്രത്തിൽ ശ്രദ്ധയമാക്കുന്നത്. നവോത്ഥാനം പൊതുവായി ചെയ്ത ഒരു കാര്യം മതത്തെ ആചാരപദ്ധതി എന്നതിൽ നിന്ന് മുലപ്രമാണങ്ങൾ എന്നതിലേക്ക് മാറ്റിയെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. ലളിതമായ ഒരു മതനവീകരണത്തിന് പ്ലീറു പോകുന്ന കാര്യമാണിത്. സാർവ്വത്രികമായ കേവലമാനുഷ്ഠികതയെ മതത്തിന്റെ മുലതത്തവഞ്ഞായി കണ്ണടക്കുകയും, അവയെ മതത്തിന്റെ തന്നെ ആശയാവലികൾക്കൊണ്ട് വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നവോത്ഥാനപദ്ധതി അടിസ്ഥാനപരമായി മതത്തിന്റെ മനുഷ്യവർക്കരണമാണ്. മതപാരമ്പര്യത്തിന്റെ പുനർന്നിർമ്മാണവും നവീകരണവും എന്നതിനപ്ലീറു മതത്തിന്റെ സമകാലികവർക്കരണവും മാനുഷ്ഠികീകരണവുമാണ്. നാരാധാരാഗ്രാമത്തിൽ പൊയ്ക്കയിൽ യോഹനാൻ പരായുള്ളതും മതജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥവിവക്ഷകളിൽ പ്രധാനമായതും ഇതുതന്നെന്നാണ്.

ഈഞ്ഞനെ, പത്രത്താവതാം നൃറാണിൽ അവസാനദശകങ്ങൾ മുതൽ 1930-കൾ വരെ നീണ്ടുവിശക്കുന്ന കേരളീയനവോത്ഥാനത്തിന്റെ ആദ്യ മലടം ആധുനികമാനപദ്ധതിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു ജീവിതദർശനത്തെ സാമൂഹികമായി ഉപയോഗിച്ചുടക്കാനുള്ള നാനാരാജം ശ്രമങ്ങളുടേതായിരുന്നു വെന്ന് കാണാം. മതപരവും സാഹിത്യവും സംസ്കൃതപരവും തത്ത്വശാസ്ത്രപരവും മറ്റൊരുമുള്ള വിവിധതലങ്ങളിൽ ഇത്തരമൊരു പൊതുമാനവികത ഇവിടെ വാദിച്ചുറപ്പിക്കപ്പെട്ടു. അതിനുപയുക്തമായ വിധത്തിൽ ജാതിവിമർശനപരമായ അവബോധത്തെ നവോത്ഥാനസംരംഭങ്ങൾ വികസിപ്പിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്തു. യുക്തിയിൽ അടിയുറച്ച വിമർശനാവബോധത്തിന്റെ സാർവ്വത്രികവ്യാപനമായിരുന്നു ഇതിനു പിന്നിലെ ഉള്ളജ്ജകേ

(സം. പാരമ്പര്യം ഉറപ്പിച്ചടക്കത്ത് ഫുഡൽ അവബോധങ്ങൾക്കും ആചാര ഞശ്ശക്കും സ്ഥാപനരൂപങ്ങൾക്കുമെതിരായാണ് ഈ വിമർശനാവബോധം വികസിച്ചുവന്നത്. സമുദായം എന്ന പുതിയൊരു സങ്കലപ്പരാശികൾ ജനം നൽകി പുതിയൊരു കർത്തവ്യപദ്ധതിയുടെ സ്ഥാപനത്തിന് വഴിപയ്ക്കാനും ഈ കാലയളവിൽ നവോത്തമാനസംരംഭങ്ങൾക്ക് കഴിഞ്ഞിരുന്നു; പ്രത്യേകിച്ചും സാധ്യജനപരിപാലനസംഘവും, പ്രത്യേകഷരകഷാഭദ്വസ്ഥയും പോലുള്ള കീഴിഞ്ഞപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്ക്. ജാതിബന്ധങ്ങളെ അതിവർത്തിക്കുന്ന മാനുഷികതയുടെ പൊതുമണിയലത്തെ വിഭാവനം ചെയ്യാൻ പോന്നതായി രൂപീകൃതയും സമുദായസങ്കലപ്പങ്ങൾ. ആത്യന്തികമായി ആദ്യനികമായ യുക്തിബോധത്തിൽ അടിയുറപ്പിച്ച വിമർശനാവബോധത്തിന്റെ വ്യാപ നവും അതുവഴിയുള്ള പൊതുമാനവികതയുടെ സംസ്ഥാപനവുമായിരുന്നു നവോത്തമാനത്തിന്റെയും മലയാളസത്രരൂപകിരണത്തിന്റെയും ആദ്യദശ യിൽ സംഭവിച്ചത്.

മലയാളദേശീയതയുടെയും നവോത്തമാനത്തിന്റെയും രണ്ടാംഗളുടെ മെന്ന് വിജിക്കാവുന്ന കാലയളവിൽ (1930-60) ഫുഡൽ വിരുദ്ധവും സമുദായപരിഷ്കരണപരവുമായ സമരങ്ങളിൽ നിന്ന് സാമാജ്യവിരുദ്ധവും കേരളീയസത്രബോധത്തിൽ അടിയുറപ്പത്തുമായ പുതിയൊരു തലത്തിലേക്ക് ജാതിവിരുദ്ധസമരങ്ങൾ വളരുന്നതു കാണാം. ദേശീയപ്രസ്ഥാനം പൊതു വിലും ഇടത്തുപക്ഷക്കാരും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരും പ്രത്യേകിച്ചും നേതൃത്വം നൽകിയ ഈ സമരപരമ്പരകളാണ് മതനിരപേക്ഷപൊതുമണിയലത്തെ മുർത്തമായ കേരളീയയാമാർത്ഥ്യമാക്കിത്തീർത്തത്. കർഷകപ്രസ്ഥാനം ഔദ്യൂഹിക്കപ്പെന്നാനും നേതൃത്വം നൽകിയ സമരങ്ങൾ പഴയ സാമുദായികപ്രവണതകളിൽ നിന്ന് വഴിമാറി അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള സാമൂഹ്യവിപ്പവത്തെ ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുന്നവയായിരുന്നു. ഫുഡൽ മുല്യ ബോധം പ്രാദേശികതയെ കേന്ദ്രീകരിച്ചാണ് വളർന്നുവന്നതെങ്കിൽ ദേശീയപ്രസ്ഥാനവും ദേശീയതയും കേരളീയതയെക്കുറിച്ചാണ് സംസാരിച്ചത്. ‘ഭാരതമനുകേട്ടാൽ അഭിമാനപുരിതമാവുകയും കേരളമനുകേട്ടാൽ തിളച്ചു’ മറിയുകയും ചെയ്യുന്ന മനസ്സുകളൊടുള്ള ആഹാരങ്ങൾ മുഴങ്ങുന്നതങ്ങൾനെയാണ്. ഇ.എ.ഒ.എസ്. നേന്നകാൽക്കോടി മലയാളികളെക്കുറിച്ചു ചുത്തുന്നതും പിന്നീട് കേരളം മലയാളികളുടെ മാതൃഭൂമി എന്ന് വിശദീകരിക്കുന്നതും ഇതേ ആശയത്തെന്നതെന്നയാണ്. നവോത്തമാനപ്രസ്ഥാനം ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന പൊതുമണിയലരുപീകരണം എന്ന പ്രകിയയെ അതിന്റെ സംയുക്തമായ തുടർച്ചയിലേക്ക് നയിച്ചത് കർഷക/തൊഴിലാളി പ്രസ്ഥാനങ്ങളായിരുന്നു എന്നാണ് ഇതിനർത്ഥം. ദേശീയപ്രസ്ഥാനവും ഇതേ പ്രകിയയിൽ വലിയ പങ്ക് വഹിച്ചിരുന്നു. പകേശ ജാതിവിരുദ്ധവും സാമാജ്യവിരുദ്ധവും മതാതീരവുമായ നിലപാടുകളിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുന്ന

തിൽ പലപ്പോഴും ഇത് ഇടരിപ്പോയിരുന്നു. മലബാർ കലാപത്തിന് ശേഷ മുള്ള കാലത്തും, തിരുവിതാംകൂറിലെ തൊഴിലാളി പണിമുടക്കിനു ശേഷ മുള്ള കാലത്തും ഇത് വളരെയെറെ പ്രകടമായിരുന്നു. ഇത്തരം പരിമിതി കർക്കൈത്തും ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മുഖ്യാരയായ കോൺഗ്രസ്സ് പ്രസ്ഥാനം മതനിരപേക്ഷഭവും ജാത്യാതിവുമായ കേരളീയസമൂഹം എന്ന ആദായത്തിന്റെ സാക്ഷാത്കാരത്തിന് വലിയ സംഭാവനകൾ തന്നെയാണ് നൽകിയത്. ഇങ്ങനെ ഏറ്റുകൂടിച്ചില്ലെങ്കാടെയാണെങ്കിലും നവോത്തമാന ത്തിന്റെ തുടർച്ചകളെ അർത്ഥപൂർണ്ണമായി വികസിപ്പിക്കുവാനും സാമു ഹികന്തിയുടേയും സമഭാവനയുടേയും ആദർശത്തെ പൊതുജീവിത തതിൽ സാക്ഷാത്കരിക്കാനുമുള്ള ശ്രേഷ്ഠമായ ശ്രമങ്ങളിലൂടെയാണ് ഈ പതാംനുറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപകുതി കടന്നുപോന്നത്.

ജനിവിരുദ്ധവും സാമാജ്യവിരുദ്ധവുമായ സമരങ്ങളുടെ അടിത്ത റയിൽ വളർന്നുവന്ന നോയി കേരളത്തിലെ പൗരസമൂഹത്വപീകരണത്തെ നോക്കിക്കാണണം എന്നുകൂട്ടി മെല്പാൻ്തത്തിനർത്ഥമുണ്ട്. രാഷ്ട്രീയമായ ജാഗ്രതയും അതിൽനിന്ന് ഉടലെടുക്കുന്ന വിമർശനാവബോധവും കേരളീയ പൊതുമണ്ഡലനിർമ്മിതിയുടെ കേന്ദ്രമായിത്തിരിന്നത് അങ്ങനെയാണ്. നാടുവാഴിവിരുദ്ധവും സാമാജ്യവിരുദ്ധവുമായ ഇന്ന് വിമർശനപാര സ്വരൂത്തിന് എക്കുകേരള നിർമ്മിതിയിലും വലിയ പക്കാണ്ടായിരുന്നു. മലബാർ, തിരു-കൊച്ചി എന്നിവയുടെ ഏകീകരണത്തിനുവേണ്ടി ശക്തിയായി വാദിക്കുവോശത്തെന കൊച്ചിരാജാവിന്റെ എക്കുകേരളവാദത്തെ ‘ബീട്ടിഷ് കമ്മട്ടൻഡിച്ച് കള്ളനാണയ് മായി തിരിച്ചിരിയാനും അതിന് കഴി ഞ്ഞിരുന്നു. ‘പുരാതന രാജവംശങ്ങളോട് ജനങ്ങൾക്കുള്ള ബന്ധത്തെ നശി പ്ലികാത്തത്തും’ ആധുനിക രാഷ്ട്രീയാശയങ്ങൾക്ക് ഉചിതമായ നിലയിൽ ‘പെരുമാർശമാം പുനരുദ്ധരിക്കുന്നതുമായ എക്കുകേരളത്തയാണ് കൊച്ചിരാജാവ് വിളംബരം ചെയ്തത്. രാജാവിന്റെ എക്കുകേരളപ്രവൃത്തം നെത്തെ ദേശീയവാദികൾ പൊതുവെ സംശയം ചെയ്തപ്പോൾ (ഒരുക്കു കേരളപ്രവൃത്തം കേരളത്തിലെ ജനങ്ങൾ ആഫ്രിക്കവിഭാഗത്തയോടെ കേടു എന്നാണ് മാതൃഭൂമി എഴുതിയത്) നാടുവാഴിത്തമുല്യങ്ങളെ തുടർന്നും നില നിർത്തുവാൻ ഉതകുന്ന രൂപ പ്രച്ചനരൂപമായി രാജാവിന്റെ എക്കുകേരളത്തെ അടിമുടി വിമർശനവിധേയമാക്കുകയാണ് ഇടത്തുപക്ഷം ചെയ്തത്. എതിഹ്യപ്രസിദ്ധമായ പഴയ കേരളമായല്ല, ജാതിവിഭാഗങ്ങളെ മറികടന്നതും, വ്യക്തിഗതപാരത്തിൽ അധിഷ്ഠിതവുമായ ഭാഷാദേശീയതയായി പുതിയകേരളത്തെ ഉറപ്പിച്ചെടുക്കുകയായിരുന്നു ഇതിനു പിന്നിലെ താല്പര്യം. കൊള്ളാണിയൽ രേണ്ടുനേത്തിന്റെ അതിർത്തിനിർണ്ണയങ്ങൾക്കും, നാടുവാഴിത്തത്തിന്റെ മതാത്മക-ബാഹമൺകേരളത്തിനും മുകളിൽ പുതിയ ഭാഷാദേശീയതയുടെ പ്രതിഷ്ഠാപനമാണ്. ഇതാകട്ട

നവോത്തരാനത്തിന്റെ ആദ്യദശയിലെ കേവലമാനുഷ്ഠികതയിൽനിന്ന് ഉയർന്നുനിൽക്കുന്നതും, വർദ്ധപരമായ ഉള്ളടക്കമുള്ളതുമായ ഒരു ഫെറാപരിവർത്തനത്തെ ലക്ഷ്യംവയ്ക്കുന്ന ഒന്നായിരുന്നു. നിശ്ചയമായും ഈ ഘടനാപരിവർത്തനമാണ് സംസ്ഥാനരൂപീകരണത്തിന് ശേഷമുള്ള കേരളീയജീവിതത്തെ നിർബ്ബന്ധിച്ച കേന്ദ്രസ്ഥാനം.

ശണ്ട്: നവോത്തരാനത്തിന്റെ ആന്തരബന്ധങ്ങൾ

ഈ നിലയിൽ മാത്രം വിശദീകരിച്ചാൽ ഏകമുഖവും രേഖിയവും മായ പുരോധാനത്തിന്റെ കമ്മയായി നവോത്തരാനചരിത്രം മാറിത്തീരും. എന്നാൽ നിയുടെ ചരിത്രാനുഭവങ്ങൾ അവശേഷിപ്പിക്കുന്നത് അത്തരമൊരു പുരോധാനത്തിന്റെ കമ്മ മാത്രമല്ലെന്നത് ഇപ്പോൾ ഏതെങ്കിലും വ്യക്തമാണ്. നവോത്തരാനത്തിന്റെ കേന്ദ്രതാത്പര്യങ്ങളായിരുന്ന ജാതിവിമർശനവും, മത നിരപേക്ഷമായ പൊതുമണ്ഡലത്തിന്റെ നിർമ്മിതിയും, സ്ത്രീമുന്നേറ്റവും ഇന്ന് നേരിട്ടുന്ന പ്രതിസന്ധികൾ തന്നെ നവോത്തരാനപ്രകിട്ടിയും മലയാളസമൂഹത്തിന്റെയും ആന്തരികവൈരുധ്യങ്ങളെ പുറത്തുകൊണ്ടു വരുന്നുണ്ട്. കഴിഞ്ഞ മുന്നു പത്തൊഞ്ചേരിലുമായി ജാതിവിമർശനം സ്ഥാം നാവസ്ഥയിലാണ്. നവോത്തരാനം വികസിപ്പിച്ചെടുത്ത പൊതുമാനവസക്ക് ല്പത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കയിൽ സവർണ്ണമുല്യമണ്ഡലവും പ്രത്യയശാസ്ത്രവും അത്യുന്നം പ്രബലമായി മടങ്ങിവരുന്നതാണ് നാമിന് കാണുന്നത്. ജാതി വിമർശനപരമായ ഉംർജ്ജം തീർത്തും നഷ്ടപ്പെട്ട സമൃദ്ധാധിസംഘടനകൾ എല്ലാം തന്നെ ജാതിവാദപരമായ താത്പര്യങ്ങളിലേക്ക് ചുരുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. ജാതിയമായ പരിശോധനകൾക്ക് പുറത്ത് രൂപംകൊണ്ട് അയുക്കാളിയുടെ സാധ്യജനപരിപാലനസംഘം തുടർച്ചകളില്ലാതെ കുറ്റിയറ്റപോയപ്പോൾ ജാതിയമായ ഉള്ളടക്കമുണ്ടായിരുന്ന എല്ലാ സംഘടനകളും നൃറ്റാണ്ട് പിന്നിട്ടുന്ന സ്ഥിതിവിശേഷം നിലനിർത്തുന്നു. സാധ്യജനപരിപാലനസംഘത്തെ പ്രോത്സാഹിക്കിയില്ലോ, പൊയ്ക്കയിൽ യോഹന്നാൻ പ്രത്യക്ഷക്ഷാഭേദവസ്ഥയും കേരളീയപൊതുജീവിതത്തിൽ കൈവന്ന സ്വാധീനവും പരിമിതിമാണ്. സവർണ്ണ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തോട് പുർണ്ണമായും ഏതിരിട്ടുന്നുന്ന പ്രസ്ഥാനങ്ങളാണ് ഇങ്ങനെ ശിമിലീകരിക്കപ്പെട്ടതെങ്കിൽ, ജാത്യീയക്കർഷകപരമായ ഒത്തുതീർപ്പുകൾക്ക് തയ്യാറായ ഉത്തരസംഘടനകൾ ജാതിവാദപരമായ നിലപാടുകളിലേക്ക് ചുവട്ടുമാറ്റി തുടർജീവിതവും, പൊതുജീവിതസ്ഥാപനവും ഉറപ്പുവരുത്തുകയും ചെയ്തു. കേരളപ്പിറിവി യുദ്ധ സന്ദർഭത്തിൽ സാധ്യമായിരുന്ന ജാതി-മത വിമർശനത്തിൽനിന്ന് കേരളപ്പിറിവയുടെ അന്തർപ്പതാം വാർഷികത്തിൽ ഏറെ പിരക്കട്ടുപോവുകയില്ലാതെ ആ പാരമ്പര്യത്തെ വികസിപ്പിക്കുന്നതിൽ കാര്യമായ ഒരു വിജയവും നാം കൈവരിച്ചിട്ടില്ല.

ഇരുപതാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപതിറ്റാണ്ടുകളിൽ കേരളീയങ്ങീവി തത്തിൽ ഇടംകണ്ടത്തിയ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ അടിസ്ഥാനപരമായി മധ്യവർഗ്ഗ പരമായ ഉള്ളടക്കത്താടുകൂടിയവയായിരുന്നു. നവോത്ഥാനസംരംഭങ്ങൾ ഇടുന്ന മധ്യവർഗ്ഗസഭാവം തന്നെയാണ് 1930-കൾ വരെ ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഭാഗമായി വലിയ രാഷ്ട്രീയസമരങ്ങൾ ഉയർന്നുവരുന്നതിൽനിന്ന് കേരളത്തെ തടഞ്ഞുനിർത്തിയതും. സമുദായപരിഷ്കരണപരവും ജാത്യീയകർഷകത്തിൽ അടിയുറച്ചതുമായ നവോത്ഥാനപ്രയോഗങ്ങളിൽ, കൊള്ളൊൺഡിയൽ ഭരണകൂടാധികാരവുമായുള്ള സംഘർഷത്തിലുപരി അതു മായുള്ള ഒന്തുതീർപ്പിനാണ് മേൽക്കൈ ലഭിച്ചിരുന്നത്. സമുദായപരിഷ്കരണപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ മധ്യവർഗ്ഗപരമായ ഉള്ളടക്കം ഈ ഒന്തുതീർപ്പി നേരുകൂടുതൽ ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, കൊള്ളൊൺഡിയൽ ആധ്യാത്മികതയുടെ സ്ഥാപനരൂപങ്ങളുമായി കുടുതൽ കുടുതൽ ഏഴുകൃപ്പെട്ടുകൊണ്ട് മുന്നോട്ടുനീങ്ങാനുള്ള പ്രവണത അവയിൽ പ്രബലമാവുകയും ചെയ്തു.

ഈഅദ്ദെന്നു, ഒരുഭാഗത്ത് ബ്രാഹ്മണപ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെ പരോക്ഷാധിപത്യത്തിലുടെയും മറുഭാഗത്ത് കൊള്ളൊൺഡിയൽ അധികാരവുമായുമായുള്ള ഒന്തുതീർപ്പിലുടെയുമാണ് നവോത്ഥാനപ്രകിയ ഇവിടെ വളർന്നുവന്നത്. നവോത്ഥാനം ഒരു സവർണ്ണമുന്നേറ്റമായിരുന്നു എന്ന മട്ടിലുള്ള ചതിത്വവിരുദ്ധധ്യാരണയായി ഇതിനെ മാറ്റിതീർത്തുകൂടാ. എന്നാൽ അതേ സമയംതന്നെ, നവോത്ഥാനത്തിന്റെ പ്രമാണ സാമഗ്രിയായ പൊതുമാനപിക്കത പ്രയോഗത്തിലെത്തിൽ വിഭാഗീയമായ ഉള്ളടക്കമുണ്ടായിരുന്നു എന്ന കാര്യവും കാണാതിരുന്നുകൂടാ. ജാതിവിമർശനപരമായ ഉചർജ്ജത്തിന് മേൽക്കയ്യുണ്ടായിരുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ഈ വിഭാഗീയപ്രവണതകൾ ഏറെ പ്രകടമായിരുന്നില്ലെങ്കിലും ഇരുപതാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ രണ്ടാംപകുതിയിൽ ആധിപത്യത്തിലേക്കുയർന്നുവന്നത് ഇവയാണ്. അങ്ങേയറ്റം സ്ത്രീവിരുദ്ധവും ജാതിവാദപരവും വ്യക്തിക്രോന്തവും ആചാരബന്ധവുമായ ലോകാവബോധം മലയാളങ്ങീവിതത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായി ഉള്ളിച്ചെടുക്കുപ്പെട്ടത് അങ്ങേനെയാണ്. നവോത്ഥാനത്തിന്റെ വിമർശനാവബോധത്തിനും സാമൂഹ്യനീതിവിഭാഗത്തിനും ഇതോടെ കടുത്ത തിരിച്ചട്ടി നേരിട്ടുകയും ചെയ്തു.

ഇതേപോലെതന്നെ പ്രതിസന്ധിയിൽ പെട്ടുപോയ നന്നാണ് നവോത്ഥാനം ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരാൻ ശ്രമിച്ച സ്ത്രീമുന്നേറ്റങ്ങൾ. കേരളത്തിന്റെ പൊതുജീവിതത്തിൽ മറ്റൊരു കാലത്തേക്കാളും ഏറിയ അളവിൽ സ്ത്രീജീവിതത്തിന് ദൃശ്യത (visibility)കൈവന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, സ്ത്രീജീവിതത്തിന്റെ സമകാലികയാമാർത്ഥ്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന നേപ്പ് ആ ചിത്രങ്ങൾ. കേരളത്തിൽ ഏറ്റവുമൊടുവിൽ നടന്ന സാമൂഹ്യ

സർവ്വ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു വിവരം ഇന്ത്യയിൽ സ്റ്റൈക്കളുടെ തൊഴിൽ പകാളിത്തം ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ അനുപാതത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നത് കേരളത്തിലാണെന്ന് (13.2ശതമാനം). അവിലേക്കു ശരാശരി 26 ശതമാനമായിരിക്കുമോശാണിൽ. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലാവട്ട 72 മുതൽ (ബെംഗളുകൾ) 45 വരെയാണ് (ഇറ്റലി) സ്റ്റൈക്കളുടെ തൊഴിൽപ്പകാളിത്തത്തിന്റെ തോത്. ഇന്ത്യയിൽത്തന്നെന്ന് 45 ശതമാനം തൊഴിൽ പകാളിത്തമുള്ള സംസ്ഥാനങ്ങൾ (മിസോറാം) ഇപ്പോഴുണ്ട്. അപ്പോഴാണ് ആധുനികീകരണത്തിന്റെ അരനുറ്റാണ് കഴിയുമോൾ, കേരളം ഇക്കാര്യത്തിൽ ഏറ്റവും പിന്നണിയിലേയ്ക്ക് ഏത്തിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ബിരുദവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും ബിരുദാനന്തരവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും കാര്യത്തിൽ ഏറ്റവുമുയർന്ന അനുപാതം നിലനിൽക്കുമോൾ തന്നെയാണ് ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നത്. ‘അടുകളെ യിൽനിന്ന് അരങ്ങേന്നേക്ക്’-ന്റെ തുടർച്ചയായി ‘തൊഴിൽക്കേന്നതിലേക്ക്’ എന്ന നാടകം 1930-കളിൽ തന്നെ റംഗത്തെത്തിക്കാൻ അന്തർജനസമാജത്തിന് കഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്ന കാര്യം നാം ഓർക്കേണ്ടതാണ്. ഗാർഹികതയിൽനിന്ന് പൊതുജീവിതത്തിലേക്ക് എന്ന നിലപാട് അപ്പോൾത്തന്നെ സ്റ്റൈകൾ ഉയർത്തിയിരുന്നു. എന്നാൽ സ്റ്റൈക്കളുടെ പൊതുജീവിത റംഗപ്രവേശം ഇന്നും കേരളത്തിൽ സഹലമായി നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. സ്റ്റൈജീവിതത്തിന്റെ ഗാർഹികവത്കരണം ഇന്ന് കേരളയൈസ്റ്റൈകൾ നേരിട്ടുന്ന ഏറ്റവും വലിയ പ്രതിസന്ധികളിലൊനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ജനാധിപത്യപരവും സംവാദാത്മകവുമായ സ്റ്റൈജീവിതം സാധ്യമാകാത്തവിധം അങ്ങേയ്ക്കും പുരുഷക്കേന്നിതവുമാണ് നിലവിലുള്ള കുടുംബസംഘിയാം. അതുനം ഗൃഹത്തരസഭാവമുള്ള ഇതു അടിയന്തരപ്രസ്തം ഇന്നും കേരളത്തിന്റെ മുഖ്യാരാധികാരിയിലെ സംഖാർഖങ്ങളാണ്. കുടുതൽ യാമാസ്ഥിതികമായ സാമൂഹ്യജീവിതത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ നിലവിലുള്ള കുടുംബസംഘിയാന്തരിക്കുള്ള പങ്ക് തിരിച്ചറിയപ്പെടുകയോ വിമർശനവിധേയമാകപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല.

വാസ്തവത്തിൽ ഇതു പ്രത്യന്തരിന്റെ തായ്വേർ നമ്മുടെ നവോത്ഥാനസംരംഭങ്ങളിൽത്തന്നെ ഉള്ളടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. നവോത്ഥാനം ജനം നൽകിയ മാതൃകാസ്റ്റൈസകൾപാം കുലീനയായ ഗൃഹനായികയുടെതായിരുന്നു. ഫ്യൂസൽ സാഡാചാരബന്ധങ്ങളോടും കുടുംബസംഘിയാനങ്ങളോടും, പ്രത്യേകിച്ച് നായർ-നമ്പുതിരി വിഭാഗങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുന്ന സംബന്ധവിവാഹങ്ങളാണ്. ഏതിട്ടുന്ന വേളയിൽ ഇത് പുരോഗമനപരമായ ദന്നായി അനുഭവപ്പെട്ടിരിക്കാമെങ്കിലും ദീർഘകാലാട്ചിസ്ഥാനത്തിൽ ഇത് ‘ഗൃഹനായികാ’മാതൃക സ്റ്റൈജീവിതത്തെ രണ്ട് വിധത്തിൽ നിഷേധ്യാത്മകമായിബാധിക്കുകയുണ്ടായി. ഒരുഭാഗത്ത് ആധുനികമായ പൊതുജീവിതത്തിൽ സ്റ്റൈജീയുടെ പദ്ധതി വീടുക്കുമയും മാത്രമായി പരിമിതപ്പെടുത്താൻ അതിന്

സാധിച്ചു. സാമുഹ്യാധികാരത്തിൽ പങ്കാളിത്തമില്ലാത്ത രണ്ടാംതരം പറ്റ തമായി സ്ത്രീയുടെ പദവി മാറിത്തീർന്നു. ആദർശവത്കരിക്കപ്പെട്ട റൂഹി നായികാസങ്കല്പത്തിന് കൈവന്ന മേൽക്കെന്നിമിത്തം സ്ത്രീകളുടെ തൊഴിൽപങ്കാളിത്തം സ്ത്രീകളുടെമേൽ ഇടടിഭാരമായി-വീടുജോലിയും പുറംജോലിയും-വന്നുചേരുകയും ചെയ്തു. അന്തിമമായി സ്ത്രീകളുടെ ഗാർഹികപദവിയെ ഉപ്പിച്ചടക്കുകയുണ്ടാണ് ഈത് ചെയ്തത്. തൊഴിലിൽനിന്നുള്ള സാമ്പത്തികവരുമാനവും അതുവഴിയുള്ള സാമുഹ്യപദവിയും ലഭ്യമായപ്പോൾപ്പോലും സാമുഹ്യാധികാരത്തിന്റെ മേഖലയിൽനിന്ന് സ്ത്രീകൾ ഒരുക്കുന്നു നിഷ്കാസിതരായിത്തീരുകയാണ് ഉണ്ടായത്.

പൊതുജീവിതത്തിലേയും രാഷ്ട്രീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളിലേയും സ്ത്രീപക്കാളിത്തം പോലും ഗാർഹികപത്കരണത്തിന്റെ ഈ ചട്ടക്കൂട്ടിനെ ഏറെ യോന്നും മറികടന്നിട്ടില്ല. ഒരുഭാഗത്ത് മുഖ്യധാരാ സ്ത്രീപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ സ്ത്രീകളുടെതന്നെ മുൻകെയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന പ്രസ്ഥാനങ്ങളായി മാറിത്തീരുന്നതിനെ ഇപ്പോഴും ഈത് തന്നെയുണ്ട്. മറ്റാരുഭാഗത്ത് പുരുഷാധികാരത്തിന്റെ പിന്തുണയോടെ പ്രവർത്തനരംഗത്തിൽനിന്നുണ്ട് ‘മാതൃകാഭാര്യ’മാർക്ക് അത് ജനം നൽകുന്നു. കേരളത്തിലെ സ്ത്രീപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനമ്പ്പാടെ ഇങ്ങനെയാണെന്ന് പറയാനാവില്ല. എറ്റവിശ്വാസികൾ നിശ്ചയമായും അവിടെയുണ്ട്. ആദ്യകാലം മുതൽക്കേ അതുണ്ടായിരുന്നു താനും. എന്നാൽ ഇപ്പോഴും മുഖ്യധാരാപ്രവണത ഏറിയ കുറും ഗാർഹികപത്കരണത്താൽ നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടുന്നതു തന്നെയാണ്. ഫലത്തിൽ പൊതുജീവിതത്തിന്റെ തന്നെ പരോക്ഷമായ ഗാർഹികപത്കരണത്തിനാണ് അത് വഴി തുറുന്നത്. സാമുഹ്യാധികാരവും വിമർശനശേഷിയും പൊതുജീവിതമേഖലകളിലും രാഷ്ട്രീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളിലും സ്ത്രീകൾ ലഭ്യമാകാതെ വരുന്നതിലേക്കാണ് ഈ സ്ഥിതിവിശ്വാഷം ചെന്നെത്തിയത്. പ്രാദേശികാധികാരസ്ഥാപനങ്ങളിലെ സ്ത്രീപങ്കാളിത്തം ഈ സ്ഥിതിയിൽ സമീപകാലത്ത് ചില മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിയിട്ടുണ്ട് എന്നത് വാസ്തവമാണെങ്കിലും അടിസ്ഥാനത്തിൽ സ്ത്രീകളുടെ പൊതുജീവിതപങ്കാളിത്തം ഗാർഹികപത്കരണത്തിൽ അഡിഷൻതമായ പുരുഷാധിപത്യയുടെ കളികളിൽ ബന്ധിതമായിത്തന്നെ തുടരുന്നു.

‘കുലീനഗൃഹനായികാ’മാതൃകയുടെ മറ്റാരു സ്ത്രീവിരുദ്ധവമുല്യം സ്ത്രീകളുടെ കാമനാജീവിതത്തെ അത് പരിപുർണ്ണമായി അടിച്ചുമർത്തുന്നു എന്നതാണ്. ‘വീടുമുടി’ എന്ന ആദർശമാതൃകയിൽ സംഭവിതണക്കാമന അടിമുടി നിഷ്ഠയാമകമായാണ് പരിശീലനിക്കപ്പെട്ടുന്നത്. ഘ്യൂസൽ സഭാചാരത്തിന്റെ ‘കുത്തഴിയലി’നെതിരെയാണ് ‘ഗൃഹനായികാ’സങ്കല്പം ഉയർത്തിപ്പിടിക്കപ്പെട്ടത് എന്നതിനാൽ ആധുനികമായ കുടുംബഘടനയിലും അത് ജനം നൽകുന്ന മുല്യമണ്ണാലത്തിലും സംഭവിതണക്കാമനകളുടെ പരിപുർണ്ണ

മായ തമസ്കരണം തന്നെ സംഭവിച്ചതായി കാണാം. ഫലത്തിൽ സ്വർത്തനാ കാമനകളുടെ കോളനീകൾനാമായി നവോത്ഥാനാനന്ദര ഗാർഹികവർക്കെ റണ്ടെത്തു ഇത് മാറ്റിത്തിർത്തു. പൊതുജീവിതത്തിലും സാമൂഹ്യാധികാര മേഖലകളിലും ഇടം കണ്ടത്താനുള്ള സ്ത്രീകളുടെ ശ്രദ്ധയിനെന്തിരെ ഇന്നും എറ്റവും പ്രബലമായി പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നത് ലൈംഗികതയെ മുൻനിർത്തുന്ന ധാർമ്മിക/സദാചാര നിലപാടുകളാണെന്ന് വരുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങും മറ്റാന്നല്ല. ലൈംഗികതയുടെ സാമൂഹ്യാന്തർഗതങ്ങളെയും കാമനാജീവിതത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയത്തെയും പരിശോധിക്കാതെ ഒരു സദാചാര രൂക്തിയുടെ പിന്നബലത്തിൽ സ്ത്രീയെ അടിച്ചുമർത്താൻ ഇപ്പോഴും ധാരാതാരു പ്രയാസവും പൊതുസമൂഹത്തിനില്ല. വിവാഹങ്ങളാട അഡി നയം അവസാനിപ്പിച്ച് ‘കുടുംബിനി’യായി ജീവിക്കാൻ നമ്മുടെ മികച്ച അഡി നേത്രിമാർ ഇപ്പോഴും തയ്യാറാക്കേണ്ടിവരുന്നത് ഇത് അധിശയുക്തിക്കു പൊതുസമൂഹത്തിലുള്ള മേൽക്കൈ എത്ര വലുതാണെന്ന് തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. നവോത്ഥാനകാലയളവിൽത്തന്നെന്ന് സ്ത്രീകളുടെ സ്വതന്ത്രമായ മുൻകൈകയിൽ ഉയർന്നുവന്ന സംഘടിതശ്രമങ്ങൾ ഏറെക്കുറെ സ്ത്രീയ മായിത്തീർന്നതിനു പിന്നിലും സ്വർത്തനകാമനയെ തമസ്കരിക്കുന്ന ഗാർഹികവർക്കരണത്തിന് വലിയ പക്ഷംഭാവിരുന്നു. പിന്നീട് അരനുറ്റാണ്ടിന്റെ കേരളീയാനുഭവവും ആത്യന്തികമായി ഇതിന്റെ തുടർച്ചതന്നെയാണ്.

കുടുംബം എന്ന ‘മാതൃകാസ്ഥാനം’ യാമാസ്ഥിതികത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ഒളിത്താവളമായാണ് ഇന്ന് കേരളത്തിൽ നിലനിന്നു പോരുന്നത്. ആധുനികമായ ജനാധിപത്യ-മന്ത്രത്തെ മുല്യങ്ങളെ ‘പുരാണാക്ക’മെന്ന നിലയിലേക്ക് വക്കുന്നു മാറ്റുകയും, അങ്ങെയുറ്റും ജനാധിപത്യവിരുദ്ധമായ ഒരു ‘അകംഭോക്ക’മായി വർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒന്നാണ് കുടുംബം. നവോത്ഥാന ആധുനികത ജീവനത്തിനു വിമർശനനായ്ക്കപ്പാരത്തെത്തു പുറി ആത്യന്തിരത്തുന്ന ഒന്നായി കുടുംബം മാറ്റിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. മതനിരപേക്ഷയും ജനാധിപത്യവും അടക്കമുള്ള ആധുനികമുല്യങ്ങൾക്ക് ഗാർഹികമണ്ഡലത്തിൽ കാര്യമായ ഇടമൊന്നുമില്ല. മതാന്തകവും ജാതിപത്രയശാസ്ത്രത്തിലേക്കുന്ന ശാസ്ത്രബലവുമായ ഒന്നാധിപത്തന്നെ അത് തുടരുന്നു. സ്ത്രീവിരുദ്ധമെന്നതുപോലെ, കുട്ടികളുടേയും വൃഥാജനങ്ങളുടേയും ജനാധിപത്യാവകാശങ്ങൾ നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്ന ഇടവുമാണെന്ന്. മലയാളിയെ സംബന്ധിച്ചിട്ടുന്നതാളം ‘പീടിലേക്കുള്ള മടക്കം’ ജാതിപത്രയശാസ്ത്രത്തിലേക്കും മതാചാരങ്ങളുലേക്കും സ്ത്രീവിരുദ്ധതയിലേക്കുമുള്ള മടക്കമൊണ്ട്. നാടുവാഴി തവിമർശനമെന്ന നിലയിൽ, കുടുംബവിമർശനത്തിന്റെ ഒരു പരിമിതമണ്ഡലം നവോത്ഥാനപാരമ്പര്യത്തിലും ഉണ്ടായിരുന്നുവെക്കിലും, അത് ഉറപ്പിച്ചുക്കാൻ ശ്രമിച്ച കുടുംബവും ഏറെയൊന്നും മെച്ചപ്പെട്ടായിരുന്നില്ല.

വനം

അരോക് കുമാർ, പെരുവ

വനം പുരാതനദിവനമെന്നെൻ്ത്
 നിന്മവിലന്നുങ്ങേ ഓഴിഞ്ഞനാവുകൾ
 പിഴുതുംനടിഞ്ഞാൻ പുതിയസ്വപ്നങ്ങൾ,
 ചുമ്പുനകളാൽ പട്ടംതന്നുമുറ്റങ്ങൾ....
 നിവിധാം ഹർഷഹരിതദ്ദേശിക
 നിവർത്ത പുകുടത്തണാലിൽ നിന്നെൻ്ത്
 നിന്നന് പുർണ്ണിക്ഷുരകളെ നോകി
 നിരഞ്ഞ നെഞ്ഞകം പതഞ്ഞുയുഠന നാൾ
 ചെവിയിൽ വന്നാരോ മുരണ്ണു; ദിവ്യാ-
 കനികൾനീയുടൻ കവർന്നെടുകുക!....

⇒

ഇപ്പോഴാക്കട്ട സ്ത്രീവിമോചനത്തിൻ്ത് രാഷ്ട്രീയത്തെ സ്ത്രീശാക്തീകരണത്തിൻ്ത് ഭരണകൂടുരക്കശാകർത്തൃത്വംകൊണ്ട് നിർവ്വീര്യമാക്കാനുള്ള ശ്രമ അജാം പ്രബലമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. കേരളത്തിലെ സ്ത്രീമുന്നേറ്റ ത്വാം സമകാലിക മാതൃകയായി വാഴ്ത്തപ്പെടുന്ന കൃട്യംബ്യശ്രീ സംരംഭങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനപരമായ പരിമിതിയും ഇതുതന്നെന്നയാം. കൃട്യംബമെന്ന സ്ഥാപനരുപത്തിൻ്ത് വിമർശനഹരിതമായ ദൃശ്യീകരണത്തിനാം ഇത് പഴിവയ്ക്കുന്നത്.

ഈ നിലയിൽ മനസ്സിലാക്കിയാൽ കേരളീയനവോത്മാനം അതിൽ അന്തർലീനമായിരുന്ന ജാതീയപ്രത്യുഷാസ്ത്രത്താലും, ലിംഗവിവേചന താലും, മധ്യവർഗ്ഗപരതയാലും അഗാധമായ വെവരുഖ്യങ്ങളെ ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്ന് എന്ന് വ്യക്തമാവും. ഈ വെവരുഖ്യങ്ങളെ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുന്നയാം ആധുനികകേരളത്തിൻ്ത് ജീവിതക്രമങ്ങൾ പിൽക്കാലത്ത് വികസിച്ചുവന്നും. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ദേശീയാധികാരത്തെയും നവോത്മാനത്തെയും കുറിച്ചുള്ള വിമർശനാത്മകപരിപ്രേക്ഷ്യത്തിൻ്ത് അഭാവം പിൽക്കാലജീവിതത്തെ ശരിയായി വിലയിരുത്തുന്നതിലെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രതിബന്ധമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും.

അവിശുദ്ധസർപ്പ വചനം കേൾക്കുവെ
 അരുത്തു എന്നെന്നേ പവിത്രമുഖ്യങ്ങൾ!
 സലില കാനനചരവികൾ, പുവുകൾ-
 വിലിഞ്ഞ താഴ്വര ചുരുത്തും സ്വപ്നങ്ങൾ,
 കുലചപ്പികയാലുയർന്നപെട്ടു-
 കൊടുമുട്ടിയുടെ ഫോയത്രണികൾ,
 ഇളംചുവടളന്തികൾ വച്ചാരാ
 പുളിനഭൂമികൾ; ദുരുക്കരങ്ങളാ-
 ലിളക്കിനിത്യവും നിരച്ച മാതൃത-
 ലസിതവാസല്യ ചയുതരമുകൾ;
 കുളിർന്നുചൊലകൾ കൊരുത്തും ഹതിൻ
 നിന്നന പീഡികൾ; കറുത കാടിന്റെ
 ഹരിതജോഹങ്ങൾ നിപാവച്ച
 ശിശിരവാസന ആതുപകർശ്ചകൾ;
 മഴകിളിയുടെ കരൾ; വരം തരും
 ചുതസ്തെങ്കീവനി; തുടക്കത കമ്പം....
 നെറിയും നേരും തനുഞാർത്ഥി, പിച്ചവ-
 ചുയിർത്ത വീടു എഞ്ച വിപണിയാകുവെ,
 മരണവേദനകിടക്കയിലിറ്റു
 കുളിർജ്ജുലതിനായ് വിളിപ്പതാരുവാൻ?
 ഇടഞ്ഞപായുന ചകന നെഞ്ചിലേ-
 യ്‌കണാച്ചുനിൽക്കുവാനുഴറുമ്മയോ!
 സമുദ്രങ്ങൾ കൊച്ചുചിരട്ടവെളളായ്,
 ഗതനവീമികളിടവഴികളായ്,
 ഉധുനിരകളാം കണികകളുതി-
 തെതളിച്ചുപായുവാൻ കുതിച്ചുനിൽക്കുഞ്ഞുവാൾ,
 മുലപ്പാലിൻ മണംലിഞ്ഞതാരുവളളി
 കുരുങ്ങിയോ കാലിൽ? ദുരിച്ചു മാറ്റുവെ,
 പരഞ്ഞാഴുകുന്നു ചുടുനിണം, പൊക്കിൾ-
 കൊടിയാണനുഞ്ഞുനിഞ്ഞതുയില്ല!....

നാഗില

ത്യാഗത്തിന്റെ ബുദ്ധപൂർണ്ണമി

ഡോ. ദിലീപ്‌കുമാർ, കെ. വി.

1.0. മുൻമൊഴി

1.1 നാഗിലയെഴുതിയ കവി - അങ്ങനെ എത്രപേര് പള്ളത്തേരാളിനെ ഓർക്കുന്നുണ്ടാവും? ഇക്കാലത്തെതായാലും അധികമുണ്ടാവാൻ വഴിയില്ല, അതിലെ, “പുന്നശ സന്ധാസി ഗൃഹസ്ഥമനാവുകിൽ ജനങ്ങളെന്തെന്തു ഹസിച്ചുചൂടിടാ..” എന്ന ശ്രോകാർഖം വളരെ പ്രസിദ്ധമാണെങ്കിലും! ബന്ധ നസ്തമനായ അനിരുദ്ധന്, ശിഷ്യന്മാർ മകന്മാർ, മർദ്ദനമരിയും, കൊച്ചുസ്തി, അച്ചന്മാർ മകളും തുടങ്ങിയ വന്നാൾകാവൃദ്ധങ്ങൾ; മലയാളത്തിന്റെ തല, ഭാരതസ്റ്റ്രീകൾക്ക് ഭാവസ്രൂലി, കൃഷ്ണപ്പരുത്തിനോട്, മാതൃവന്നനു, കിളി ക്കൊഞ്ചൽ, എൻ്റെ ഗൃഹനാമമന്, എന്നതുപോലുള്ള ചില ഏറ്കവൈതകൾ; ഇഗ്രേഡ്-രാമാധാരാ-ശാകുന്നളവിവർത്തനങ്ങൾ ഇത്രയുമൊക്കെയായി രിക്കും പള്ളത്തേരാളിന്റെ രചനകളിപ്പറ്റിയോർക്കുന്നോൾ ഓർമ്മയിലോടി യെത്തുകൂട. ചിത്രയോഗവും മറ്റും ചില കവക്കാർക്ക് പമ്പമായെന്നും വരാം. ഇപ്പറമ്പത്തെക്കു, പകേശ, അക്കാദമിക് ലോകത്തിന്റെ കണ്ണബെട്ടത്തിനു പുറത്തുള്ള അനുഭവങ്ങളാണ്. ഇതിൽ നാഗിലയുണ്ടാവാനിടയില്ല. എന്നാൽ, അത്രനിസ്സാരമല്ല ഈ കവിത.

രൈ ബുദ്ധപുരാണത്തിവുത്തമാണ് ഇതിന്റെ പിന്നിൽ. കമ ഇങ്ങനെ:

മഗധകാരനായ ഭവദത്തൻ തന്റെ അനുജൻ ഭവദേവനെക്കാണ്ടു സന്ധാസദീക്ഷയെടുപ്പിക്കുന്നു. വിവാഹിതനായതെയുണ്ടായിരുന്നുള്ളു, ഭവദേവൻ. ഒരുദിവസംപോലും പത്തനിയോടൊന്തു കഴിയാൻ ആ പാവത്തിനായില്ല. മനസ്സില്ലാമനസ്സാട, ഗൃഹനിദേശത്തിനു വഴങ്ങിമാത്ര മാണ് അയാൾ ദീക്ഷയേറ്റത്. സന്ധാസചപ്രയുടെ ഒരുപട്ടത്തിലും അയാ ഇട മനസ്സു സംശമുക്തമായിരുന്നില്ല. ഏട്ടാണ്ടു കടന്നുപോയി. [പ്രത

പുർത്തിവരെ പ്രിയാസ്മരണയിൽത്തനെ കാലം കഴിച്ച വേദേവൻ മശയ യിലേക്കു മടങ്ങി. ഗംഗാതീരത്തുവെച്ച് അയാൾ തന്റെ പ്രിയയെ കണ്ടു. അക്കാലത്തെക്ക് അവളും സന്ധാസം സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. ഗാർഹ്യമധ്യത്തി ലേക്കു മടങ്ങാനുള്ള അയാളുടെ ക്ഷണം അവൾ തള്ളിക്കളഞ്ഞു. എന്നു തന്നെയല്ല, പുർവാശമത്തിലെ പതിയോട് ബുദ്ധനെ പിന്തുടരാൻ നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്തു.

1. 2. എന്നിനാണ് വള്ളത്തോൾ ഇങ്ങനെയാരു കവിതയെഴുതിയത്? സന്ധാസം വളരെ മഹത്തരമാണെന്ന് അദ്ദേഹം കരുതിയിരുന്നവോ? ശക രംചാരുപ്പറപ്പറിയും(മലയാളത്തിന്റെ തല) വിവേകാനന്ദനപ്പറപ്പറിയും(കൃഷ്ണ പ്രയോഗിനോട്) അദ്ദേഹം കവിതകളിഴുതിയിട്ടുണ്ടെന്നതു ശരിതനെ. അവ പകേശ, സന്ധാസത്തെ മഹത്വത്തിൽക്കരിക്കാനാണെന്ന് ഒരു സുചനയും കിട്ടുന്നല്ല. ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉള്ളജ്ജപ്രവാഹത്തോടൊപ്പം നീങ്ങിയിരുന്ന വ്യക്തിയായിരുന്നോളോ ഈ കവി. അക്കാലത്ത് ഭാരതത്തിന്റെ ദേശീയസ്വാത്രത്തും എല്ലാവരും സംഘടിച്ചു നേടേണ്ടതാണെന്നും ഇതിൽ സഹാകരിക്കാതിരിക്കൽ വലിയ പാതകമാണെന്നുമാണ് വള്ളത്തോൾ കരുതിയിരുന്നത്. 1920-ൽ എഴുതിയ, എൻ്റെ കൃതമാർഗ്ഗത എന്ന കവിത ഈ കാണു വിരൽ ചുണ്ടുന്നത്. അപ്പോൾ ഭാരതത്തിന്റെ യുവതം സന്ധാസ ത്രാശയെക്കു തിരിഞ്ഞുപോവുന്നത് വള്ളത്തോളിന് അഭിമതമായിരുന്നില്ലെന്നുവേണം കരുതാൻ. നാഗിലയിൽ ശംഖയെ ഭാരതത്തിന്റെ ജീവനാധിയായി കല്പിക്കുന്നതിലും (ശ്രോകം-iii/3)ഈ ദേശീയതാബോധം കാണാം. ബാണാൻ്റെ തടവിലകപ്പെട്ടിട്ടും നിർദ്ദേശനായിരുന്ന അനിരുദ്ധനും വല്ലായ്മ പ്പെടുത്തുന്നത് ഭേദമാരാണെങ്കിലും സഹിക്കാതെ പരശൂരാമനും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഷ്ടികൾത്തെന്നയാണോളോ. ആ കാലത്തെക്കുള്ള ഒരു കണ്ണാട്ടം ചിലപ്പോൾ ഈ രചനയുടെ പിന്നാലുള്ള പ്രേരണയിലേക്ക് വെളിച്ചും വീശിയെന്നുവരാം.

2.0. കാലം, സാമുഹികാന്തരീക്ഷം

2.1 അറിയാൻ കഴിഞ്ഞതെന്നോളം മലയാളകവിതയിലേക്ക് ബുദ്ധമ താഴെയാണെങ്കിൽ കാര്യമായി കടന്നുവരുന്നത് ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യ ദശകങ്ങളിലാണ്. ഈ കവിതാപഭ്യതിക്കു തുടക്കം കുറിച്ചതു കുമാരനാശാനാം ശ്രീബൃഹദിവ്യചരിതം എഴുതുന്നത്. 1922-ൽ ചണ്ണമാലകിക്ഷുകിയും തൊട്ടട്ടുത്ത വർഷം കരുണായും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. എല്ലാ രചനകളും ബുദ്ധ ദർശനപ്രേരിതങ്ങൾതന്നെ. വള്ളത്തോളിന്റെ നാഗില പുറത്തുവന്നത് മുന്നു വർഷംകൂടി കഴിഞ്ഞ 1926 - ലാണ്. തുടർന്ന് ബോധിസത്താപദാനകല്പല തയ്യും(1926-30).

2.2. ഈ ദശകങ്ങളിൽ, സാഹിത്യത്തിനു സമാനരമായി സാമൂഹികരംഗത്തും ബുദ്ധിമതം ചർച്ചാവിഷയമായിരുന്നു. നാട്ടിൽ അയിത്താചരണം നടപ്പെട്ട കാലമായിരുന്നേല്ലോ അത്. ട്രേറോ അവർഡ്സ് ഇതിൽ പതിഷ്യച്ചു ബുദ്ധിമതം സീക്രിക്കാൻ തയ്യാറായതും ഇക്കാലത്തുനാണ്. ചില പത്രങ്ങളും അക്കാദമിയായിരുന്നു. ആശാൻ നയിച്ച മതപരിവർത്തനരസവാദം പ്രസിദ്ധമാണേല്ലോ. തന്റെ ചുറ്റുമുള്ള സമൂഹത്തിന്റെ ഓരോ സ്വന്നത്തെയും സുക്ഷ്മനിരീക്ഷണത്തിനു വിധേയമാക്കിയിരുന്ന ആളാൾ വളരെതാഴെ. സാഭാവികമായും ആശാൻ ചെ നകളും ഇത്രേഹരിത ബുദ്ധമാർഗ്ഗത്തിലേക്കു തിരിയാൻ പേരിലീച്ചിട്ടുണ്ടാവണം. നാഗിലയ്ക്കുശേഷം കേഷമേനോന്റെ ബോധിസത്താപദാനകല്പനാരിവർത്തനം ചെയ്തതും സംസ്കൃതകൃതികളോടുള്ള കമ്പംകാണഡാവാൻ വഴിയില്ല. സർവമത്സാഹോദര്യത്തെ രേഖായിപ്പബുദ്ധവത്തുടെ അവിഭാജ്യ ഘടകമായി കാണാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്നാൾ ചെന്ന കൾ തരുന്ന സുചന. ഫൈനവവും ഇസ്ലാമികവും ക്രൈസ്തവവുമായ ദർശനങ്ങളോടൊപ്പം ബഹുദർശനത്തെയും കാവുപിഷയമാക്കിയതിന് ഇതും കാരണമായിട്ടുണ്ടാവണം. അതിന്റെ വിജയവെജയന്ത്രിയാണേല്ലോ എന്ന് ഗുരുനാമനേന്ന കവിത(സാഹിത്യമൺജർ 4-ാം ഭാഗം, 1924). സ്വതന്ത്രതയെത്തുടർന്നു വിശാലവിശദമായ കാഴ്ചപ്പാടും ഇതിന്റെ പിന്നിലുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം.

സാഹിത്യമൺജർ മുന്നാം ഭാഗത്തിൽ(1922) വെടിക്കാണ്ട് പക്ഷി എന്നാരു കവിതയുണ്ട്. അതിൽ, സിഖാർത്ഥനെപ്പറ്റി ധരിത്രിയുടെ മടിയിലേക്ക് കിളി വന്നു പിശുന്നതായിട്ടാണ് കവി വിഭാവനം ചെയ്യുന്നത്. ഭൂമിയെ, സിഖാർത്ഥനെപ്പറ്റി ധരിത്രിയാക്കിയത് പദ്ധത്യോഗത്തിലെ വെറുമൊരു കമ്പംകാണഡല്ലും പ്രാസപദയോഗത്തിനുമല്ലും. മരിച്ച് മേൽപ്പുണ്ടെന്നു മനോഭാവംകാണാം. സ്വരചനകളിൽ ഭാരതദേശീയതയെ അടയാളപ്പെടുത്താനുവേണ്ടി ബഹുചിഹ്നങ്ങളും ഉപയോഗിക്കാൻ വളരെതാഴെ തന്റെ കവിപ്രതിഭയെ നേരത്തെ സജ്ജീകരിച്ചിരുന്നുവെന്നുവേണം കരുതാം.

3.0. നാഗില

3.1. കമാഖ്യനം

മുന്നു വണ്ണംവായി 42 ഭ്രാക്കങ്ങളാണ് ഈ കവിതയിലുള്ളത്. സന്യാസത്തിന്റെ പിജയമോ മഹതമോ രോഷിക്കുന്നില്ല ഈ കവിത; ഒരു പാവം യുവാവിന്റെ പരാജയത്തെ പരിഹസിക്കുന്നുമല്ല. പിന്നെന്നായിരുന്നു കവിയുടെ ലക്ഷ്യം? സുക്ഷ്മിച്ചുനോക്കിയാൽ ചില നൃലുകൾ ഇഴപേരുകാണ് പറ്റിയേക്കും. കമാഖ്യനായകനായ ഭവദേവൻ്റെ അവസ്ഥ നോക്കുക. നവവരൂപാന്നയാൾ. പിവാഹവേഷമഛിച്ചിട്ടില്ല. അതിനുമുൻപുതന്നെ ജേപ്പംനും അയാളെ തന്റെ ഗുരുവിന്റെ അടുക്കലെത്തിച്ചു. ഇവൻ ദീക്ഷ

യേൽക്കാൻ വന്നതാണെന്നു പറയുകയും ചെയ്തു. അപ്പോഴാണ് ആ മനു ഷ്യൂനു താൻ ചെന്നു ചാടിയ വൈതരണി മനസ്സിലായത്. അവനു മെയ് തരിച്ചുവെന്നു കബി. പകേഷ, എന്തുചെയ്യു? ജേപ്പഷ്ടംനോടുള്ള കെടി അവൻ്റെ വായ് മുടിക്കെട്ടിയിരുന്നു. പ്രതദീക്ഷയേൽക്കാൻ തയ്യാറാണോ എന്നു ഗുരു ചോദിച്ചപ്പോൾ, ജേപ്പഷ്ടംനേൻ്റെ വാക്കും പാഴാവരുതെന്നു മാത്രമായിരുന്നു അവൻ്റെ മറുപടി.

പരിതാർത്ഥമനായി ജേപ്പഷ്ടംൻ മടങ്ങി. അനുജനോ? ആശ്രമത്തിലെ കറിനച്ചരുകൾ അയാളുടെ മനസ്സിനെ പാകപ്പെടുത്തിയില്ല, കാമത്തെ ശുശ്രീ കരിച്ചില്ല. അതിനാൽ ധ്യാനപ്പേരുളകളിൽ മനസ്സിലുണ്ടന്തെ നവോധയായ തന്റെ പത്തിയുടെ പീനസ്തതനാവന്തവും അർഭവിലുഷിതവുമായ ശരീരമാണ്. തനിക്കുപലുക്കത്തൊക്കാതെപോയ ശരീരസംശയം!

നൽകാരകിൽപ്പുക പുണർന്നകരികുഴൽക്കെ-
ട,കാറിനത്തിലവരാം ചില താരകങ്ങൾ,

.....
മാലതിലമിശ്ശുറിക്കുറി-യല്ല, കുറ
ളാലംബിയാം സ്വർഘരണ്ണൻ കുലച്ച ചാപം ....

.....
തുംഗസ്തനത്തിൽ നവചന്ദനചർച്ച, കാഞ്ചി-
സംഗ്രഹഭാദ്യഭട്ടത നിതംബവിംബം...

വെറുതെയല്ല കബി ഇയാളെ ദയിതെകചിത്തനെന്നു വിളിച്ചത്. യമനിയമാറ്റിക്കൾക്കാണ് മനസ്സിനെ യതിമാർഗ്ഗത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവരാൻ അയാൾ ശ്രമിക്കായ്ക്കയല്ല. പകേഷ, കൈവിട്ടുപോയ ഭാസ്വത്യം അയാളുടെ ജീവിതകാമനയെ ജുലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടെത്തിരുന്നു. അവസാനം ശാന്ത്രേം തന്നെ ചതിക്കുകയാണു ചെയ്തതെന്ന് ഉറച്ചു വിശസിച്ചുപോയി, ഇന്ന് പാഠം! സന്ധ്യാസംപോലുള്ള കറിനമായ മാനസികാധ്യാനങ്ങൾ ഏറ്റെടുക്കാൻ പാകത്തിലുള്ളതല്ല വേദത്തനേൻ്റെ വ്യക്തിത്വം. എട്ടാണ്ടിനിടയ്ക്ക് ലോകം എത്രയോ മാറിയെക്കിലും അയാളുടെ കാന്താസക്തിയിൽ കൈവെയ്ക്കാൻ കാലത്തിനും കഴിഞ്ഞില്ല. ഇക്കാലമായപ്പോഴേക്കു തന്നെ സന്ധ്യസിപ്പിച്ച ജേപ്പഷ്ടം മരിച്ചുപോയിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് താൻ പിന്നിട്ടുപോന്ന ശൃംഗാർശമത്തിലേക്കു മടങ്ങാമെന്നുള്ള മോഹത്തോടെ അയാൾ നാട്ടി ലേക്കു തിരിച്ചു. ഇക്കമെയാൻ കവിതയുടെ രണ്ടാംബന്ന് ഡയത്തിൽ.

ഇനി അയാളുടെ പ്രിയയുടെ കമ്മ്യോ? പാതിയണിഞ്ഞ (ഫ്രോ.1/12) അവളുടെ ഭാസ്വത്യമോഹം കണ്ണരീൽ മുങ്ങിയെന്നു കബി പറയുന്നുണ്ട്. അരഫ്രോക്കത്തിൽ ഒരു നേർത്ത പരാമർശം മാത്രം. ഈ ആഖ്യാനത്തെന്നും നാഗിലയുടെ എട്ടാണ്ടത്തെ ജീവിതത്തെ ഭാവനാത്മകമാക്കി. തന്റെ ഇക്കാലത്തെ ജീവിതമെങ്ങെന്നയായിരുന്നുവെന്ന് അവളെക്കൊണ്ടു പറയിക്കു

നില്ല കവി. വേണമെക്കിൽ എതാനും ശ്രോകങ്ങളിൽ അവളുടെ ദൃഃപം പിവരിക്കാമായിരുന്നു.

കവിതയുടെ മുന്നാം വസ്ത്വം ഗംഗാതീരത്തിലേക്കാണു വായന കാരണ കഷണിക്കുന്നത്. തന്റെ ശ്രമത്തിലെത്തിയ വേദവൻ ഗംഗാതീര തതിരുന്ന് മയങ്ങിപ്പായി. എതോ ഒരുശ്വിളിയിൽ അയാൾ കണ്ണുതുറുന്നു; നശില നാഗിലയെന്നു നിമുനിച്ചുകൊണ്ട്. മുൻപിൽ നിൽപ്പുണ്ഡായിരുന്നു ഭിക്ഷുകിയായ നാഗില! തന്റെ നേരെ കൈനീട്ടിയ നാമനെ അവൾ വിലക്കി:

തൊടായ്‌ക ഛാം നാമ തൊടായ്‌ക; സക്തി തേ

പെടായ്‌ക കൈവിട്ട റിക്യൂഷ്ടവസ്തുവിൽ!

പുതിയൊരു ജീവിതം ആരംഭിക്കാമെന്ന അയാളുടെ അർത്ഥന അവൾ തള്ളിക്കളഞ്ഞു. എട്ടാണ്ടിന്റെ ആദ്ധ്യമഴ്സിഷ്ടവാസംകാണ്ടും സക്തിവിടാത്ത ഭവദത്തനെക്കെന്ന് നാഗില ബഹുഭ്രം മുന്നിലെത്തിയിരുന്നുവെന്നർത്ഥം. കറിനമായ തപശ്ചരൂക്കൊണ്ട് പാർവതി, പുരുഷന്മാരായ തപസ്വികളെ പിന്നിലാക്കിയ കമ കുമാരസംഭവത്തിലുണ്ട്:

ചുണാളിക്കാപേലവഴേവമാദിഭിർ-

വ്രതേഃ സ്വധംഗം രൂപയന്ത്യഹർസ്തിശം

തപഃ ശരീരേര കരിനെനരുപാർജ്ജിതം

തപസ്വിനാം ദുരദയശ്വകാര സാ.

(ഇങ്ങനെ തുടങ്ങിയ വ്രതങ്ങളെക്കൊണ്ടു താമരവളയംപോലെ കോമളമായ തന്റെ ശരീരത്തെ രാപ്പകൽ വാട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന അവൾ കടു പ്ലമുള്ള ശരീരങ്ങളെക്കൊണ്ടു സന്മാദിച്ച തപസ്വികളുടെ തപസ്സിനെ ഒരു താഴ്ത്തികളെണ്ണു - 5 - 28)

ഇതും ഒരുപക്ഷേ വള്ളതേതാളിന്റെ മനസ്സിലുണ്ഡാവണം. പോരാ, എന്നുകൂടിയാവാം - താന്ത്രികമതത്തിന്റെ സ്ത്രീപുജാപാരമ്പര്യം. ഭീരുക്കണം ആയ പുരുഷന്മാർക്ക് പന്തണ്ടു മാസംകാണ്ടുണ്ടാവുന്ന സിഖികൾ തത്യത്തിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുന്ന സ്ത്രീകൾക്ക് പന്തണ്ടുനാൾക്കൊണ്ടുതന്നെ ഉണ്ഡാക്കാമെന്ന അർത്ഥം വരുന്ന ശ്രോകം 4 ഒരു ജയരമഗ്രേതായി ഉദ്ധരിച്ചു കണ്ടിട്ടുണ്ട് (എ.പി. ശങ്കുണ്ണിനായർ, 1989: 13). തന്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾക്ക് കേരളത്തിലും പലിയ (പ്രചാരമുണ്ഡായിരുന്നു). പ്രത്യേജിജ്ഞാസിഖാന്തിഗ്രന്ഥങ്ങൾ സാമുതിരിക്കോവിലക്കത്തുനിന്നും കിട്ടിയിട്ടുണ്ടാണ്ടെന്ന്. വള്ളതേതാളിന് സാമുതിരിക്കോവിലക്കവുമായി അടുത്ത ബന്ധമാണെല്ലാ ഉണ്ഡായിരുന്നത്. ഈദേഹത്തിന്റെ സ്ത്രീദർശനത്തെ പാകപ്പെടുത്താൻ താന്ത്രികപാരമ്പര്യവും ഒരുപക്ഷേ പലിയ പകുവഹിച്ചിട്ടുണ്ഡാവാം. ഈ കവിയുടെ സ്ത്രീപർണ്ണം കളജ്ഞുടെ മാംസളതയെളുക്കാൻമാത്രം മിനക്കെടുന്നവർക്ക് ഇതൊന്നുമറിയില്ലെല്ലാ.

3.2.നാടകീയത, വിരുദ്ധവന്നങ്ങൾ, സംഘർഷം:

‘ഗുരുപാദർബടിന്തു മാന’മെന്നു നേരേ സംഭവകൊലാഹലങ്ങ് ഇടുന്ന ഒരു നടപാലകകാണ്ഡം കവിത തുറക്കുന്നത്. തുടർന്നു വിരുദ്ധ പദങ്ങളും രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൽ കവി ഉപയോഗി ക്കുന്ന രണ്ടു വിശേഷണങ്ങൾ നോക്കുക - ‘സ്ത്രിപ്രതവിവാഹനവ്യവേഷൾ’, ‘ചീകഷാവരൾ’. ഇവരണ്ടും വ്യത്യസ്തങ്ങളായ രണ്ടു ജീവിതരീതി ക്കെല്ലാണു പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പരസ്പരവി രൂഖങ്ങളുമാണെ. ഇതിനോടു ചേർത്തുവേണം ഗുരു മഹാനം ബെടിന്തു എന്ന പ്രസ്താവനയെ വായിച്ചെടുക്കാൻ. ‘ബെടിന്തു’ എന്ന പ്രയോഗതന്നെ ആശ്രമിത്തിലെ ചരുകളുടെ കാർക്കഡശ്വസ്ത്രിലോകകാണു വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്. ഇതാണവിടുത്തെ സ്വാഭാവികത എന്ന ഒരു നിഴ്സ്വർപ്പപ്രസ്താവനവരെ ഇതിലുണ്ട്. ഈ ധ്യാനാത്മകതയുടെയും അന്തർമുഖത്തിനേയും എതിർവശത്ത് വിവാഹപ്പൂർണ്ണിൽനിന്നു ജേജുഷ്ഠം പിടിച്ചിറകിയ ഭവനവേണ്ട ചിന്പു പൊട്ടി, തിച്ചു വളരുന്ന കാമനകളെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു, കവി.

3.3. പൊരുത്തപ്പെടുത്താൻ പറ്റാത്ത രണ്ടു മനോഭാവങ്ങൾ, രണ്ടു ലോകഭോധങ്ങൾ കൂടിക്കുഴയുന്നതിന്റെ സംഘർഷമാണ് നാഗിലയെന്ന കവിതയുടെ ഉള്ളിജം. ഇതു കവിതയിലുടനീളം നിലനിർത്താൻ വള്ള തേതാൾ ശ്രദ്ധിക്കുണ്ട്. ഈ വൈദ്യുത്യത്തിലാണ് കവിതയുടെ നാടകീയതയെ പള്ളഞ്ഞതാൾ കൂടിംപെട്ടത്. എതിർദ്ദീശകളിലോകമുള്ള ഇവയുടെ വലിബുകളാണ് കവിതയെ സജീവമാക്കുന്നത്. പതിനെന്നാം ശ്രദ്ധക്കുകൾ കൂടിയിൽ വിന്നുക്കൂട്ടുക.

വടിവിൽ സുവഭാഗ്യമാം ഗൃഹത്തിൻ

പടികേരിംഗ്രവദ്യനാം കുഞ്ചരൻ

ത്യടിതി വ്രതവേദജീർണ്ണാടികഷ്ട-

കുടിലുംപ്രക്കാതിൽ വിന്നുയിച്ചു ലോകം.

സുവഭാഗ്യം x പ്രതവേദം, ഗൃഹം x കുടിൽ, കുമാരൻ x ഭിക്ഷു ഇരു പദങ്ങളും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തമില്ലായ്മാണ് ഇവിടെ ലോകത്തെ വിന്നമയിപ്പിച്ചത്. ഒരു പരസ്പരിതരുപകവും വിഷമാലകാരവും ചേർന്നതാണ് ഇവിടെത്തെ ചമൽക്കാരഹോത്രുവെന്നു സാന്ദ്രഭായികമട്ടിൽ പറയാം. പക്ഷേ, തീരുന്നില്ല. അതിനപ്പുറത്ത് രണ്ടു വ്യത്യസ്തജീവിതദിശനങ്ങൾത്തമയിലുള്ള ചേർച്ചയില്ലായ്മകൂടി ഇവിടെ സ്വപ്നിക്കുന്നുണ്ട്. വള്ളതേതാളിന്റെ ശിഷ്യനും മകനുംപോലുള്ള മറ്റു കവിതകളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി ഇവിടെ ആന്തരംസംഘർഷമാണുള്ളത്. അത് ഒരു വ്യക്തിയിൽത്തന്നെ ഒരു കിഞ്ഞതിലാണവിടെത്തെ കവികളുണ്ട്. ആവ്യാനത്തിൽ സംഭാഷണങ്ങൾ കൂറിച്ച മനോലോകാവിഷ്കാരത്തിലാണ് അദ്ദേഹം ഉന്നുന്നത്. സംഭാഷ

ണകോലാഹലങ്ങളില്ലാതെയും സംഘർഷം വായനക്കാരിലെത്തിക്കാൻ ഇതുകൊണ്ട് സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

3.3. പരിമിതികൾ

എത്യു ശക്തമായ രചനയിലും ചില ഭാർബല്യങ്ങൾ കടന്നുകുടാം. പള്ളത്തോളിന്റെ ഈ കവിതയും ഇതിനപവാദമാകുന്നില്ല. ഒഴിവാക്കാമാ തിരുന്ന സുചനകൾ ഈ കവിതയിൽ രണ്ടിടത്തക്കില്ലെന്നുണ്ട്. ഉദാഹരണം തനിന്, ഒന്നാം വണ്ണംവയ്ക്കിലെ പതിമുന്നാം ഫ്രോകം നോക്കുക. ഇവിടെ,

വൈദ്യല്യം തിരളുവരെ തീവ്രരാഗം

പാഴ്ഞ്ഞത്തത്തുണ്ണിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു നീണാൾ (1 13)

എന്നു വ്യക്തമായിത്തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇത്, വാസ്തവത്തിൽ വായനക്കാരൻ സയം കണ്ണഡത്തണ്ണത്താണ്. അതിനാകട്ട, അതു വിഷമ വുമില്ല. രണ്ടാംഭാഗത്തെ ഓരോഫ്രോകവും ഇക്കാര്യംതന്നെയാണു നീജേ ഷോഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഈ ശുഖാന്താവിനെന്നെയാണു ചെറുതായി പരിഹാസിക്കാനുള്ള മോഹമാണോ ഇതു നേരത്തെ ചാടികയറി പറയാൻ കവിയെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്? പള്ളര ചുരുക്കമായി മാത്രമേ കവിതയിൽ വള്ള തേതാൾ പരിഹാസത്തിന്റെ മുന്ന കുർപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ളൂ. ഇവിടെയാകട്ട അതു വാസ്തവത്തിൽ രചനയുടെ ലക്ഷ്യവുമല്ല.

ഈനി, ഒന്നുകുടി. മുന്നാംവണ്ണംവയ്ക്കിലെ രണ്ടാംഫ്രോക്കത്തിൽ, ‘വ്രതാസ്യയാം നാഗില’ യെന്നു കവി പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയുന്നുണ്ട്. ഇത് അല്പപംകുടി കഴിഞ്ഞ്, ഗംഗാസലിലാർദ്ദവസ്ത്രയായി നിൽക്കുന്ന നാഗിലയെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിലായിരുന്നെങ്കിൽ(ഫ്രോകം-10) കുട്ട തൽ നന്നാവുമായിരുന്നില്ലോ? ഭവദേവൻ, തന്റെ പ്രിയതമ ദിക്ഷുകിയായി എന്നറിയുന്നതിനുമുന്പുതന്നെ വായനക്കാരൻ ഒരു സുചന കൊടു കാനേ ഈ പ്രയോഗം സഹായിക്കുന്നുള്ളൂ. മറിച്ച് ആ നിമിഷത്തിലാണ് നാഗിലയും വിരാഗിണിയായി എന്നകമ വായനക്കാരനും അറിയുന്നുള്ളൂ വെക്കിൽ കമാന്ത്രം - നിർവഹണസന്ധി - ഒരു പക്ഷ, കുറേകുടി ശക്ത മാവുമായിരുന്നു.

നാഗിലയ്ക്കും ഒരുംഗകത്തിന്നപ്പുറത്തു പിന്ന മറ്റാരു സന്ധാ സകമെയ്യുണ്ടെല്ലോ; ആശാന്തി നജിനി. അതുമാബോരു താരതമ്യത്തിനിവിട പ്രസക്തിയുണ്ട്. രണ്ടും അടുത്തുവെച്ചു വിലയിരുത്തി, ഒന്നു മോഹമനോ മറ്റൊരു കേമമെന്നോ വിഡിക്കാനല്ല. രണ്ടും ഇരുപതാം നൃറാണ്ടിന്റെ ആദ്യ പാദത്തിലുണ്ടായവയാണ്; രണ്ടിന്റെയും ഉള്ളജ്ജം കേരളത്തിനു പുറത്തു നിന്നു സ്വീകരിച്ചവയാണ്. നാഗിലയുടെ പ്രവേശമാനം മുൻപു പറഞ്ഞു; നജിനിക്കു ടാഗോറിന്റെ, നജിനി എന്ന പേരിൽത്തന്നെന്നും വിധേയമായിട്ടുണ്ട് (എ.0.

ലീലാവതി 1996:191). ആനിലയ്ക്ക് അവയെ ഒന്നടുത്തുവെച്ചു കാണാൻ ശമിക്കുന്നുവെന്നുമാത്രം.

4.0. നാഗില-നജിനി: ഒരു താരതമ്യം

4.1. സ്ത്രീയും പുരുഷനും, ഇടയിൽ സന്യാസവും-ഇതാണു നാഗി ഉറയിലെ പ്രമേയം. ഇതേ പ്രമേയമാണ് നജിനിയിലും. അവിടേയും ഭാവം തൃതിബന്ധത്വത്തിലെ സന്യാസത്തെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ കമാ ഗതിയിൽ കാര്യമായ വ്യത്യാസമുണ്ട്. നജിനിയിൽ, തന്നെ ഉപോക്ഷിച്ചുപോയ -തന്റെ പ്രണയം നിരസിച്ച-പുരുഷനേതേടിപ്പോകുന്നത് സ്ത്രീയാണ്. അനേകം നേരാഗവശാൽ തപോവുത്തിയിലേക്കാണ് അവബേള കൊണ്ടെ തതിച്ചത്. അവൾ പഞ്ചവുത്തികളുടക്കി തപസ്സുന്നുഷ്ഠിച്ചു. അപ്പോഴും അഞ്ചു പട്ടം കാടു പുത്തത്ത് അവളിന്നു. ഈ പുകലോവട്ട, കേവലം സസ്യശാ സ്ത്രപരമല്ല താനും. വസന്തവും കാമവുംതമ്മിലുംള ബന്ധത്തെപ്പറ്റി കാഴി ഭാസിക്കുമുതൽക്കുള്ള കവികൾ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോള്ളും. പഞ്ചവുത്തികളുമട കി തപസ്സുഷ്ഠിച്ച നജിനി അഞ്ചു വസന്തങ്ങളെ അനുഭവിച്ചിന്നു എന്ന പ്രതീതിയാണു വായനക്കാരനു കിട്ടുക. അഞ്ചു വർഷത്തെ പ്രതകാരിന്യ തേതകാശ അഞ്ചു വസന്തങ്ങളിലെ വിരഹമാണിവിടെ മുന്നിട്ടുനിൽക്കു നാൽ. അതായത് അവളുടെ തപസ്സ് മോക്ഷാർത്ഥമായിരുന്നില്ല. മരിച്ചു; ദിവാ കരാഭിമുഖമായിരുന്നു എന്നർത്ഥം. അവൾ പ്രതീക്ഷയോടെ അനേകം തുടർന്നു; അതിനൊടുവിൽ തന്റെ പുരുഷനെ കണ്ണാത്തുകയും ചെയ്തു. അയാളാകട്ട, അവൾ കേണ്ട പറഞ്ഞിട്ടും വഴഞ്ഞിയില്ല. മാത്രമല്ല, പ്രണയത്തെ തിരിസ്കരിച്ച് സമലംവിടാനോരുങ്ങുകയും ചെയ്തു. അതിനുമുൻപു പറഞ്ഞു,

പാവനാംഗി പരിശുദ്ധസാഘ്യം

നീ വഹിപ്പത്തി ലോഭനീയമാം

ഭാവിയായ്‌ക്കതു ചിതാശവഞ്ഞിൽ

പുവുപോതൽ അരുജു നശരഞ്ഞിൽ

എന്ന്. തന്നെ, ഭാസിയായകിലും പരിഗണിക്കണമെന്ന് നജിനി അപേക്ഷിച്ചു: എന്തേയിശ! ദൃശ്യമീ പദാംബുജത്തിന്റെ സീമ - ഇതു പോകി ലില്ല ഞാൻ. പകേഷ്, അയാൾ ഞിഞ്ഞുമാറി - വിണ്ടും പ്രണയനിരാസം. തുടർന്ന് അവളുടെ മുതിയും. ഇവിടെ നായികാമുതിക്കു മുമ്പും പിന്നു മുള്ള ഘട്ടങ്ങളിലായിട്ടാണ് കുമാരകവി തതചിന്ത ക്രമീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇത് ഒരർത്ഥത്തിൽ പുരുഷൻ്റെ പലായനത്തിന്നുംള ന്യായീകരണമാണ്. നജിനിക്കു സന്യാസോചിതമായ സംസ്കാരവും നടത്തി ദിവാകരൻ രംഗം പിട്ടുന്നതോടെ കമ തീരുന്നു. തുടർന്ന് ഇയാൾ ലോകസേവനം നടത്തി കാലം കഴിച്ചുവെന്നു കവിവാകൃതിൽ ഉപസംഹാരവും നടത്തുന്നു.

4.2. നാഗിലയിലാകട്ട്, പുരുഷന്റെ സ്മൃതിയായിട്ടാണ് അനുരാഗ തനിന്റെ/അഭിലാഷത്തിന്റെ കമ വരുന്നത്. അത് അണിബേജതാരുങ്ങുന്ന തന്റെ കാമിനിയെപ്പറ്റിയുള്ള പുരുഷന്റെ കാഴ്ച (male gaze)ആയിട്ടാണ്. നാഗിലയിൽ പുരുഷന്റെ പ്രണയം/രത്ന തേടുന്നത്. എടുവർഷം ബാലു മാർഗ്ഗത്തിൽ ധമിചരു പയറ്റിയിട്ടും അയാളിലെ സക്തൻ ബാക്കിയായി. എന്നാൽ സ്ത്രീയാകട്ട്, പ്രലോഭനങ്ങളെ മറികടക്കുന്നതിൽ വിജയിച്ചു. അവർ പുരുഷനേയും പിനിട് ബഹുദരം മുന്നോട്ടുപോയിരിക്കുന്നു. നജി നിയിൽ ദിവാകരൻ പറയുന്നതിന്റെ സ്വഭവത്താണ് പാഠപാടം/പാഠമാണ്, മേലുഖ രിച്ച്, നാഗിലയുടെ,

തൊടായ്ക്ക ഓം നാമ തൊടായ്ക്ക സൂക്തി തെ
പ്രടായ്ക്ക കൈവരിട റിക്ഷ്വടവസ്ത്രധിരിൽ!

എന്ന വാക്കും. എന്നു മാത്രമല്ല, അതിന്റെ ഉറപ്പിക്കലാണ് അവസാനത്തെ ശ്രോകം. നജിനിയിലെ വാചാലമായ തത്ത്വോലാഷണങ്ങളുടെക്കാൾ നുറുമടങ്ങ് ശക്തിയുണ്ട് ഈ ഒരോ വാക്കുത്തിന്. ഇപ്പറിഞ്ഞത്, ആശാൻകപിതയുടെ ഭേദമാണെന്നല്ല വിവക്ഷ. സുക്ഷ്മവിശകലനത്തിൽ പുരുഷന്റെ പലായന തനിനൊരു ന്യായീകരണം കണ്ടതാണ് ആശാൻ വിഷമിക്കുന്ന കാഴ്ചയാണ് നജിനിയിൽ കാണുന്നത്. അതാവട്ടു, പാളിപ്പോവുകയും ചെയ്യുന്നു. സന്യാസത്തെ വിടാനും ജീവിതത്തെ നിശ്ചയിക്കാനും വയ്ക്കുതെ ദുരവസ്ഥ!'

4.3. തന്റെ പ്രമുഖ കമാപാത്രങ്ങളെ സന്യാസത്തിലോ മുതിയിലോ കൊണ്ടുചെന്നതിക്കുകയാണ് ആശാൻ ചെയ്യുന്നത്. എന്നാൽ ഈ സന്യാസിക്കേണ്ട കാലമാണെന്ന് വള്ളത്തോൾ കരുതിയിരുന്നില്ല. തീർച്ചയാണ്. സന്യാസം, എത്രതെന്ന മഹത്വത്തിൽക്കരിച്ചാലും, ക്രിയാത്മകജീവിത തിരിക്കിന്നുള്ള പലായനമാണ്. കാലമാവശ്യപ്പെടുന്നത് കർമ്മാനുബരായ സ്ത്രീപുരുഷരാഡയാണ്. ഭേദിയപ്രസ്ഥാനത്തിനാവശ്യം അത്രക്കാണ്ടാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയായിരിക്കണം, ആർഷസംസ്കൃതിയെ പല പാടു പാടിപ്പുകഴ്ത്തിയ ഈ കവി, സന്യാസത്തെ അങ്ങനെ പ്രകീർത്തി ക്കാണ്ടത്.

4.4. വിധേയതമാണ് നജിനിയുടെ മുഖമുട്ട്. ദിവാകരന്റെ ഭാസി സ്ഥാനമായാലും മതി അവർക്ക്! ഇങ്ങനെ സ്ത്രീയെ പുരുഷന്റെ ഭാസി സ്ഥാനത്തു നിർത്തുന്നതിൽ വള്ളത്തോളും വിമുഖനല്ലോ. ബധാനുമ നായ അന്വരുഖനിലെ ഉഷയും നജിനിയെപ്പോലെ ദുർബലയാണ്. എന്നാൽ ദുർബലരായ യുവതീയുവാക്കണാരിലല്ല രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഭാവിയെന്നു വെക്കാതെ വള്ളത്തോൾ തിരിച്ചിണ്ടു. ഭേദിയപ്രസ്ഥാനത്തിലേക്കു ശ്രദ്ധ കൂപ്പിച്ചിരുന്ന വള്ളത്തോളിൽ ഇതു സാഭാവികപരിണാമമായിരുന്നു. പകേഷ്, ജാതിവ്യവസ്ഥയുടെ കാർക്കണ്ടുങ്ങളുംവീച്ച ആശാനു വിദേശരംനേതാട്ട് അതെ എതിർപ്പുണ്ടായിരുന്നില്ല. എല്ലാ ഇന്ത്യക്കാർക്കും എറ്റ

കുറെ ഒരേ പരിശോനമാത്രംകൊടുക്കുന്ന കോളനിക്കാർ നൽകിയ പട്ടം വളയും ആശാൻ സ്വീകരിച്ചത് അതുകൊണ്ടാണ്മ്ലോ. ആശാൻകവിതക ഉം സത്യബോധമുള്ള സ്ത്രീയെ കാണാൻ കേരളത്തിന് ചിന്താവിഷ്ട യായ സീതവരെ കാത്തിരിക്കേണ്ടിവന്നു. പക്ഷേ, ലീലാകാവ്യത്തിൽ ആശാൻ വീണ്ടും ചുവടുമാറി. സംസ്കൃതകാവ്യനാടകങ്ങളിലെ സ്ത്രീസ കൽപ്പത്തിൽനിന്ന് ആശാൻ പലപ്പോഴും മുന്നോട്ടുപോവുന്നില്ല എന്നു തോന്നുന്നു.

4.5. ആശാൻ നായികമാർ പുരുഷൻ്റെ പ്രണയംതെടിയലണ്ട് നിരാ ശയിലും മുതിയിലും ചെന്നവസാനിക്കുകയാണ്. ഈത് ഒരുപക്ഷേ വള്ള തേനാളിന് പമ്പമായിരിക്കാനിടയില്ല. ഭാരതസ്ത്രീകളുടെ ഭാവശുഖിയെപ്പറ്റി ഏറെ അഭിമാനിച്ചയാളാണ്ടേഹാം. ഹുമയുണിന്റെ ഭാര്യാപദ്ധതെയും അവി ടെക്നീക്കുന്ന ഭൂതികനേടങ്ങളേയും തൃണവർഗ്ഗാംശിച്ച ഭാരതപുത്രിയിലേക്ക് നാഗിലയിൽനിന്ന് ഏറെ ദുരമില്ല. പ്രലോഭിതയായ സ്ത്രീയാണ് നളിനി യിലും ചണ്ഡിലാഭിക്ഷുകിയിലും കരുണായിലുമുള്ളത്, തൃശ്യയീരന്നാരായ (!)പുരുഷന്നാരും. ഇതിനെന്നയാനു തിരിച്ചിട്ടതായിരിക്കണം വള്ളതേശാർ. നാഗിലയുടെ തുടർച്ചയായി, ഒരു പക്ഷേ, ഒരു കമാപാത്രമേ പിന്നീടു മല യാളകവിതയിൽ വന്നിട്ടുള്ളു. ജി. യുടെ യശോധര - പാണിസംഘാളന മേൽക്കാത്ത വിഴുമവേണിയുമായി നമ്മുടെ മുൻപിലേക്കു വരുന്ന സിലബാർത്ഥ പത്തനി. പുർബാശ്രമ ത്തിലെ പതിയുടെകുട - അല്ല, ബുദ്ധഗോകുടെ തങ്ങളുടെ ഏകപുത്രൻ ഇരഞ്ഞിപ്പോയപ്പോൾ, തന്റെ എല്ലാം കൊടുത്തുകഴിഞ്ഞു തിരിച്ചറിയുന്നു അവശ്ര. മാത്രവുമല്ല,

സർവം കഷണിക്കാം, സർവവും ശുന്നുമാം

സർവവും ദുഃഖമാം: എല്ലാശരിഞ്ഞു താൻ

ആലിൻ തണലിലിരിക്കാതെ, യീഴേട-

ഓലിരുന്നിട്ടും വിയോഗസമാധിയാൽ.

എന്നു സ്വഗതമായിട്ടാണെങ്കിലും പറയുന്നുമുണ്ട്. ബുദ്ധനിൽനിന്ന് ട്രും താഴെയല്ല അവളുടെ നിലയെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുകയില്ലോ ജി.?

5.0. സ്ത്രീയുടെ ഭാവശുഖി

5.1. വള്ളതേശാളിന് ഇതൊരു കവിതയുടെ ശീർഷകം മാത്രമല്ല, പ്രിയപ്പെട്ട ഒരാശയമായി പല കവിതകളിലും വരുന്നുണ്ട്. താൻ പതിയെ പതനത്തിലേക്കു നയിക്കിരുപ്പുന്ന നാഗിലയുടെ വാക്കുവും അച്ചന്നും മകളു മെന കവിതയിലെ ശകുന്തളയുടെ വാക്കുവും ഒന്നു താരതമ്യംചെയ്തു നോക്കുക. ദുഷ്പ്രത്യന്ന ശപിക്കാനൊരുബെഡ് വിശാമിത്രതന പിന്തിരിപ്പി കുകയാണു ശകുന്തള. അംദങ്ങാമെന്ന് അച്ചനോട് ആവശ്യപ്പെടുകയാണവശ്ര, അവിടെ പുരുഷനെ തകർക്കാൻ നിൽക്കുന്നത് ശാപമാണ്, അതി നെ പ്രതിരോധിക്കാൻ സ്ത്രീയും. “പോർക്കളിൽ പ്രോത്സാഹശാലിയാ

മെൻനാമൻ പോകുന്നതോർത്തല്ലമാഡ്കിനേൻ ഞാൻ...” എന്നു പറഞ്ഞ് പതിയെ യുദ്ധരംഗത്തെക്കു യാത്രയാക്കുന്ന വീരപത്നിയും അനുഷ്ഠിക്കുന്നത് നാഗിലയുടെ അതേധർമ്മമാണ്.

എത്താവിൻ കർത്തവ്യനിഷ്ഠംയും വിശ്വനായ്

വർത്തിക്കും ഭാര്യതാൻ ഭാര്യയാണോ?-

എന്നാണെല്ലോ അവളുടെ ചോദ്യം.

ഭാരതസ്റ്റതീക്ഷ്ണത്തിൽ ഭാവശുഖി എന കവിതയിലും ഈതു മറ്റൊരുതരത്തിൽ കാണുന്നു. അവിടെ നായിക, ആദ്യം ഹുമയുണിന്റെ പ്രഭോബനങ്ങളെ മറികടന്ന് തന്റെ നിഷ്ഠം തെളിയിച്ചു. തുടർന്ന് ഉസ്മാനെ ചുടു വർത്തിയുടെ കോപത്തിൽനിന്ന് രക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിന്റെതന്നെ മറ്റൊരാവിഷ്കർണ്ണമാണ് രാധയുടെ കൃതാർത്ഥതയിൽ. അവിടെ പുതിയ ജീവിതത്തിലേക്കു കടക്കാൻപോവുന്ന തന്റെ പുർവ്വകാമുകനോട് രാധ കാണിക്കുന്ന ഉദാരതയും ഇതിനോട്ടുതുന്നിൽക്കും. ഒരു പക്ഷേ, ഇവള്ളാതെ, പ്രണയതന്നരായും ബാധിച്ച മറ്റാരു നായിക വള്ളതേതാളിന്റെ കവിതകളിൽ ഉണ്ടാ എന്നു സംശയമാണ്. ഇങ്ങനെ ചുരുക്കം കവിതകളിലേ ദുരന്തചൂഡായ കാണുന്നുള്ളു എന്നതും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. ആ കാലം ദുഃഖിച്ചിരിക്കുന്നവരുടേതല്ലനായിരുന്നു വള്ളതേതാളിന്റെ വിവക്ഷ എന്നുതോന്നുന്നു.

6.0. പിൻമൊഴി

വെണ്ണണിപ്പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്നാണെല്ലോ വള്ളതേതാളിന്റെ വരവ്. ഓഷ്യലിലും ശയ്യാദിക്ഷയിലും മിക്കപ്പോഴും ശൈലിയിലും അദ്ദേഹം ഈ പരമ്പരയെയാണു പിന്തുടരുന്നത്. ഈ വള്ളതേതാളിനെന്നയാണു പല വിമർശകൾക്കും പരിചയം. എന്നാൽ വെണ്ണണിക്കവിതകളിലില്ലാത്ത ഒന്ന് വള്ളതേതാൾക്കവിതയിലുണ്ട്. സ്ത്രീയുടെ അനുച്ഛക്തിയുടെ ആവിഷ്കരണം. തന്റെ കാവുയയജ്ഞം അതിനെ ആവാഹിക്കാൻകൂടിയാണെന്നു വള്ളതേതാൾ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു എന്നു കരുതാം. അത് സാഹിത്യമണ്ഡലം ഒന്നാം അശ്വത്ഥതനെ ആരംഭിച്ചിരുന്നു എന്നും കാണാതിരുന്നുകൂടാ.

കുറിപ്പുകൾ

1. അതിനു മുൻപ് ബ്രാഹ്മാ-ക്ഷേത്രസംസ്ക്യത്തികളുടെ പരിസ്ഥിതിക്കും ബാധാവിശയമായതായി കാണുന്നില്ല. മധ്യകാലകവിതപൊതുവെ ഈ മാൻസ്യലാഭമായി ചേർന്നു നിൽക്കുന്നതാണെല്ലോ. ഇന്നി എത്രക്കിലും താരത്തിൽ ബാധാവാരാമശം ഉണ്ടായാൽത്തന്നെ അത് വിമർശനമായി തിക്കും. ഭഗവാജ്ഞക്കൊഡും മതാവിശ്വസ്യം നടത്തിയ ഇടപെടലുകൾ ശ്രദ്ധിക്കുക.

2. ജാതിപരമായ അവഗണനയിലും അവഹേളന്തതിലുംനിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ ഇഴചവർ, ഹിന്ദുമതവിട്ട് ക്രിസ്ത്യമതമോ ബുദ്ധമതമോ സീക്രിക്കണമെന്നാരു പ്രബുല്പവാദം1920-കളുടെ തുടക്കത്തിൽ ഉണ്ടായി. എസ്.എൻഡിപിയോഗം

ഇതിനെതിരെ ശക്തമായ നിലപാട്ടക്കുകയും ഒളിച്ചൊടുന്നതിനു പകരം അക്കണ്ണൻ പൊരുതി നേടുകയാണുവേണ്ടതെന്ന് ഉർബേഷ്യസ്റ്റീക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനുവേണ്ടി ആശാൻ എഴുതിയ ലഘുവേദാശ് ‘മതപരിവർത്തനരസവാദം’ - എസ്. കെ. വസന്തൻ, 2006, നമ്മൾ നടന്ന വഴികൾ കേരളചരിത്രവും സംസ്കാരവും മലയാളപഠനക്കേന്നും, തുള്ളുൻ.

3. സിഖാർത്ഥമന്നഷ്ട ധരിത്രിതഞ്ചേരി-
യക്തതിലേക്കാക്കിളി വന്നുവീഴ്ക
ശിരസ്സു ചായും ചില പുല്ലുകൾക്ക-
അടിസ്ഥിതിയും തുപിഞ്ചാംബാഷ്പം.
4. യാ ഉക്താ സംവർത്തനാത് സിഖി-
രിഹ പുംസാം ദയാത്മനാം
സാ സിഖിസ്ത്തത്രാഖിഷ്ഠാനാം
സ്ക്രീണാം ദ്വാദശിൽഡിനേഃ:

(ഭീരുകളായ പുരുഷരാർക്ക് പ്രനണക്കുമാസംകാണക്കാവുന്ന സിഖി തത്ത്വത്തിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുന്ന സ്ത്രീകൾക്ക് പ്രനണഭൂ നാൾകാണഭൂതനെ ഉണ്ടാവാം.) - അഭിനവപതിഡി, വളളന്തോൾ വിദ്യാപീഠം, ശുകപുരം, 1989.

5. സാഹിത്യമന്ത്ജരി 6-ാം ഭാഗത്തിലെ, ശുഖരിൽ ശുഖൻ എന്ന കവിത കാണുക.
6. ഉദ്ഘാഷണത്തിന് ഔദ്യോഗിക കൃഷ്ണഗവമയിലെ വാശത്വർണ്ണനയും നജചരിതം രണ്ടാം ദിവസത്തെ ശുംഗാഘ്നവും ശ്രദ്ധിക്കുക.

7. സന്ധ്യാസന്നതോടുള്ള ആശാന്തി അബോധ്യപത്രിഭ്രംശമായി ഇതിനെ നിരിക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദിലീപ്കുമാർ, ആശാൻകവിത: ചിലവലടനാത്മകചിന്തകൾ , മലയാളിമർശം-19 (മലയാളക്കേരളപഠനവിഭാഗം, കാലിക്കേര സർവകലാശാല), ഡിസംബർ 2007 കാണുക.

ഗ്രന്ഥസ്വച്ഛി

1. കാളിദാസൻ 1997. കുമാരസംഭവം (പരി.). കുട്ടിക്കൃഷ്ണമാരാർ. മാതൃഭൂമി, കോഴിക്കോട്.
2. കുമാരനാശൻ. 1986. സന്ധ്യർഭപദ്യക്ഷതികൾ. സാഹിത്യപ്രവർത്തകസഹകരണസംഘം, കോട്ടയം.
3. പവിത്രൻ, പി. 2002. ആശാൻകവിത ആധ്യനികാനന്തരപാഠങ്ങൾ. സാംസ്കാരികപ്രസിദ്ധീകരണവകുപ്പ്, തിരുവനന്തപുരം
4. ലീലാവതി, എം. 1996. മലയാളകവിതാസാഹിത്യചരിത്രം. കേരളസാഹിത്യാക്കാദാമി, തൃശ്ശൂർ
5. വളളന്തോൾ, 2008. സാഹിത്യമന്ത്ജരി. ഡി. സി. ബുക്ക്‌സ്, കോട്ടയം.
6. ശകുണ്ണിനായർ, എം. പി. 1989. അഭിനവപതിഡി. വളളന്തോൾ വിദ്യാപീഠം, ശുകപുരം.

ശാന്ത - ഒരു രാഷ്ട്രീയ മഹാകാവ്യം

ഡോ. ഉള്ളി ആമ്പാറയ്‌ക്കൽ

സാമുഹ്യപതിബാലയതയുള്ള ഒരു കവിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അധികാരിക്കുന്ന സൗഖ്യക്കളിൽ ഒളിന്തോ തെളിന്തോ രാഷ്ട്രീയം അന്തർലീ നമായിരിക്കുക സ്വാഭാവികമാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു മുമ്പും പിന്നുമുള്ള കാൽനൃറ്റാണ്ക് രാഷ്ട്രീയപദ്ധതിയുടെ തെളിച്ചുള്ള കാലമായിരുന്നു. എൻ്റെപത്രുകളുടെ ഏതാണ്ടാറുതിവരെ അതിന്റെ പിൻനിലാവ് പരന്നുകാണാം. പിന്നീട്, ‘രാഷ്ട്രീയം ഇല്ല’ എന്നു പറയുന്നത് ഒരു ഫാഷനായി മാറുകയും അരാഷ്ട്രീയതയുടെ രാഷ്ട്രീയം സന്ദർഭാനുസ്വരൂപമായി പ്രച്ഛന്നരൂപം പുണ്ട് പ്രത്യുക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഇടയ്ക്ക്, എഴുപത്രുകളുടെ മധ്യത്തിൽ അല്പകാലം നാവടക്കേണ്ടിയും വന്നു. അക്കാദമിയാണ് മലയാളത്തിലെ ശ്രദ്ധയാളായ ചില കവിതകൾ പിന്നത്. കക്കാടിന്റെ ‘പോത്തു’, ‘കവിത’യിലെ ചില കവിതകളും. കടമനിട രാമകൃഷ്ണന്റെ ‘ശാന്ത’യാണ് ‘അടിയന്തിര’കാലത്തു പിന്ന മറ്റാരു കവിത. ഒളിച്ചുവെച്ച രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ (തെളിച്ചുവെച്ചതും) ഉള്ളടക്കം ‘ശാന്ത’യെ ഉള്ളൂറപ്പേജിള്ളാക്കി.

സന്ധ്യാലക്ഷ്മീകീർത്തനം പോലെ ലളിതസുഗ്രേഹമായ നാലഞ്ചുവാക്കുകളാണ് ക്ഷണിക്കപ്പെട്ട ശാന്തയിലും ആരംഭിക്കുന്ന കവിത പ്രതീക്ഷയുടെ മനതാളത്തിൽ തുടങ്ങി ദേശന്തിന്റെ കാലുഷ്യത്തിലേക്ക് കൂപ്പുകുത്തിവീഴുന്നതാണ് പിന്നീട് കാണുന്നത്. ഭാവനയുടെ നാടൻതാളത്തിലേക്ക് കരകയറാനുള്ള ശ്രമം പാഴാവുന്നു. വരൾച്ചയുടെ മരുഭൂമിയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന കാലപനികതയുടെ രാഗവിസ്താരത്തിലേക്ക് നടന്നു കയറാനുള്ള പരിശമമാണ് പിന്ന. ‘ഇവിടെ എല്ലാമെത്ര വികൃതമാണ്’ എന്ന തിരിച്ചറിവിലേക്ക് കവി ഉണ്ടായെന്നു. വരുതിയിലോതുണ്ടാതെ ഇന്തിയങ്ങൾ. അനുഭ

വഞ്ചൾ ആതുരമാവുന്നു. ഗൃഹാതുരതയുടെ മെത്തയിൽ ശയിക്കാനും കവി ഇടയ്ക്കാനും ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്. അസഹ്യമായ നിർവികാരത കവിയെ ചുട്ടു പൊളജിക്കുന്നതാണ് പിന്ന കാണുന്നത്. നിറ്റിബെഡത്തെ ഭേദിക്കാതിരിക്കാ നാവില്ല. കാൽച്ചുങ്ങലുക്കുണ്ടില്ലെന്താണ് കാഴ്ചകൾ കണ്ണിൽ പതിയു നന്ന്. ഒടുവിൽ, ഉണ്ണർത്തുപാടിന്റെ ലാളിത്യത്തിൽ തുടങ്ങി സംഹാരതാ സ്ഥാവത്തിന്റെ ചട്ടലതയിലേക്ക് കവിത വളരുന്നു.

തിക്കണ്ണ രാഷ്ട്രീയ അവബോധമുള്ള കവിതയാണ്. ‘ശാന്ത്’ കട മമനിട്ടയുടെ മികച്ച കവിതകളിലെയും കാഴ്ചയും കാഴ്ചപ്പാടും രാഷ്ട്രീയാധിഷ്ഠിതമാണ്. പതിതൻ്റെ, ഭളിതൻ്റെ രാഷ്ട്രീയം. ‘വിശ്വസിന്ന നെഞ്ചു തനാഞ്ഞു തൊഴിച്ചു കറുത്തു വളർന്നു വരുന്ന’വന്നേയും, ‘കൊരടാവിൻ അടിയേറ്റു കുനിയുന്ന’വന്നേയും രാഷ്ട്രീയം.

പു പുത്രഭോഗൈനികു ലഭിച്ചത്

കൊഴിയും പോളകൾ ചാത്രം

കാ കായ്ച്ചുഭോഗൈനികു ലഭിച്ചത്

തൊണ്ണും തൊലിയും ചാത്രം

(കാട്ടാളൻ)

എല്ലുപൊകിയ ദണബുരങ്ങൾ കണകു ഞങ്ങളുയർന്നിട്ടും

കല്ലുപൊകിയ കോട്ടപോലെയുണ്ടിനു ഞങ്ങളുണ്ടനിട്ടും

കുപഞ്ചാടക്കുഴിയിൽനിന്നും സർഷവ്യുഹമൊരുക്കി

നിങ്ങാട നേർകു പത്തിയെടുത്തിരച്ചുവരും അടിച്ച ഞങ്ങൾ

(കുറത്തി)

തുടങ്ങിയ വരികളിലെബാക്കെ അതിന്റെ അനുഭാവങ്ങൾ കാണാം. ‘കാട്ടാളൻ’, ‘കിരാതവൃത്തം’, ‘കുറത്തി’, ‘മകനോട്’, ‘കടമുനിട്’, ‘രു പാട്’ തുടങ്ങിയ കവിതകളിൽ കവിയുടെ രാഷ്ട്രീയം (കവിതയുടെയും) തെളിഞ്ഞു കാണുന്നു. വരൾച്ചയുടെ ഇതിവൃത്തം ചമയ്ക്കുന്ന ‘ശാന്ത്’യിലെ രാഷ്ട്രീയം പ്രകടമല്ല, അന്തർലീനമാണ്. എന്നാൽ ഉള്ളൂറ പുള്ളിത്താണ്.

ഗൃഹാതുരതയും പ്രതീക്ഷയും സ്വപ്നവും യാമാർത്ഥ്യവും ഏട്ടു പിണ്ണഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ഇതു കവിത ജീവിതത്തിന്റെ കടിനതകളെ അനാവ രണ്ടം ചെയ്യുന്നു. കാലങ്ങളായി അടിച്ചുമർത്തപ്പെട്ടുനബരുടെ ജീവിതം എത്ര മാത്രം തീക്ഷ്ണമാണെന്ന അറിവു നൽകുന്നു. കാട്ടാളൻറെയും കുറത്തി യുടെയും പിൻതുടർച്ചതനെന്നയാണ് പതാളപ്പുടബുകൾ കയറി തളളിവരുന്ന പരയപ്പട. വിർത്ത കണ്ണപോളകളും, ചുടുനീറി നിണ്ണു കണ്ണുകളും, ചാര ത്തിന്റെ ചെതുവലുകളുള്ള മുടിനാരുകളും, കരിയുടെ പട്ടവീണ മുക്കും,

വിയർപ്പും ചെളിയും പുരണ്ട പുറവും...യാമാർത്ഥ്യത്തിന്റെ ഭൂരന്മുഖം വരെത്ത ഉറപ്പിക്കുന്നു. നമ്മുടെ കിണറു മാത്രമല്ല 'എല്ലാ കിണറും വധിയിരിക്കുന്നു.' എല്ലാത്തിലും കണ്ണും കാച്ചചയുമുണ്ട് കവികൾ. കാച്ചചക്കളാനും തന്നെ ആശാസദായകങ്ങളും. കടവിൽ കയറ്റിപ്പിരിക്കുന്ന കടത്തുവള്ളേതിന്റെ അമരത്ത് മുട്ടിനിടയിൽ തലതിരുകി കുനിഞ്ഞിരിക്കുന്ന കടത്തുകാരൻ, പടരാനാവാതെ തലകുത്തിവിണിരിക്കുന്ന വെള്ളരിവള്ളികൾ, തവളകളുടെ തിരോധാനം....എല്ലാം അനാർദ്ദനയുടെ പൊള്ളുന്ന ചിത്രങ്ങൾ. കാഞ്ഞിരപ്പാറയിലെ നിലച്ച നീരുറവയ്ക്കുമുന്നിൽ പാളയും പാതവുമായി തിങ്ങിക്കുടിയിരിക്കുന്നവർ പറയുന്ന പുലഭ്യത്തിൽ രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ ആഴ്ചിച്ച പാടുകളുണ്ട്. എത്ര കൊടുംയാതനകൾക്കിടയിലും പ്രതീക്ഷയായി, സാന്തുനമായി ശാന്ത.

'എത്രും ദുർവിധിയുടെ ഉരുളുവിയിലും

നീരുറവപോലെ എന്നേ ശാന്ത കാത്തിരിപ്പുണ്ട്'

എന്നു കവി. കാല്പനികതയുടെ വിതാനന്തിലേക്ക് പറന്നുയരാൻ ഇടയ്ക്ക് കവി ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. 'ഈ വിഷാദത്തിന് നെറുക പിളർന്നൊരു താമരപ്പുവിടർത്താം', 'വിടർന്ന ഭലങ്ങളിലോരോന്നിലോരോന്നിലോടിക്കു ഇച്ചു വിയർക്കാം.' ശക്തിയായും, സത്യമായും, പ്രാണങ്ങൾ സംഗീതമായും ശാന്തയെ കവി വരുവെല്ക്കുന്നു. 'ഇവിടെ എല്ലാമെത്ര വികൃതമാണ്' എന്ന തിരിച്ചറിവിലേക്കാണ് പിന്നെ ഉണ്ടുന്നത്. 'അറ്റുപോയ തലയ്ക്കു നേരെ ഡിചയുന്ന ജയം പോലെ അസ്തമിക്കുന്ന സസ്യയും', ചിറികോട്ടി നില്ക്കുന്ന ദിക്കുകളും, അസഹ്യമായ നോന്നുരക്കാച്ചകൾ. എല്ലാം ഇന്ത്യയാളും വേദനകൾക്കു നേരെ തിരിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്ന കണ്ണാടികളാണ്. അറിവുകൾ അനുഭവങ്ങളാകുന്നു. അനുഭവിപ്പിച്ചേ അവ പിന്നവാങ്ങുന്നു ഒള്ള. പിഴച്ച കണ്ണുകൾ, വരുതികെട്ട് കാതുകൾ, രൂചിഭേദങ്ങളുടെ തടവരിയിൽ തളച്ചിടുന്ന നാകൾ, തുറന്നിരിക്കുന്ന മുകൾ, സ്പർശനങ്ങളെ വലിച്ചെടുത്തു വരട്ടുന്ന തൊലി, വേണ്ടതും വേണ്ടാത്തതും ഉശ്രക്കാളുന്ന മനസ്സ്....എതിനെന്നയാണ് പിന്നവലിക്കാനാവുക! 'കാലോടിന്ത നായ്ക്കളുടെ ഓരി മാത്രമാണ്' എങ്ങും മുഴങ്ങുന്നത്.

അല്പമൊരാശാസനത്തിന് ശുപാതുരസമരണകളിലേക്ക് കവി പിന്നവാങ്ങുന്നു. ആർദ്ദമനസ്മിതം, പുവനചരായ, കുരുനുകുന്ന്, കുന്നിളിൽ നിറയും ഒളി, ആശാസരിത്ത്, മധുരമലചിന്തകൾ, വനലഹരി, ആപ്പോ ദന്തത്തം, വർണ്ണനമേളനും - എല്ലാം ആനന്ദകരം. പാരുഷ്യങ്ങളിൽനിന്ന് ഒളിച്ചോടാനുള്ള ഇടത്താവളങ്ങൾ.

"തടിനിയുടെ തഴെ വിണാലിഞ്ഞരുജ്ഞണാംയാം

വരുവതിനു കാഴ്താർത്തു നാം കിടന്നില്ലജ്ഞാ"

എന്നു കവി. സമത്വത്തിന്റെ അരുണോദയം കവിയുടെ സ്വപ്നമാണ്; കവിപത്തിനെയുടെയും.

“ഒഴുകി വരികെന്നിലേക്കാശ്വാസഗംഗയായ്

ഉണർവിന്റെ സംഗീതധാരയായ് നീ വരു, ശാന്താ!”

ഉണർവും ആശാസവും ശാന്തധാരാണ്. ഉണർവിൽനിന്ന് ഉള്ളജ്ജം സംഭരിച്ചുകൊണ്ടല്ലാതെ പുതിയ പ്രഭാതത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കാനാവില്ല. എറ്റവും കൂടുതലും ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിയിലെത്തുനില്ല. ധാരയുടെ ലക്ഷ്യം മഹാത്മരമാണെങ്കിൽ വിശ്വേഷിച്ചും. പരസ്പരം കൈകോർത്തുകൊണ്ട് ഫോതെ മഹാധർത്ഥങ്ങൾ വിജയിപ്പിക്കാനാവില്ല. ഇതു വിശാലമനസ്കത യുള്ള ഒരു കവിയുടെ ഉൾക്കൊഴ്ചയും നേരിക്കാഴ്ചയുമാണ്. ചിന്താശീലവന്റെ തിരിച്ചറിവാണ്.

ഞെട്ടിക്കുന്ന നേരിവുകളിലേക്കാണ് നാം പിന്നീട് കണ്ണത്തുറക്കുന്നത്. അസഹ്യമായ നിർവ്വികാരത. അത് എഴുപതുകളിലെ നിറ്റിബന്ധതയാണ്. പൊട്ടിത്തറിക്കുന്ന നിറ്റിബന്ധത. ‘ഒരു നെടുവിൽപ്പുകളിലുമയച്ച ഈ നിർവ്വികാരത നീ ഭേദജിക്കുക.’ എല്ലാ അറിവുകളും സുഖഭേദങ്ങൾ ആയി കൈകാളളണമന്നില്ല. ചില അറിവുകൾ ദുരോഗങ്ങളാണ്. അത്തരം അറിവുകളാണ് കവിക്കുണ്ടാവുന്നത്. ട്രാന്റുപിടിച്ചോടിപ്പോയ വിധവയുടെ മകൻ, വിഷം കഴിച്ച മരിച്ച പെൺകുട്ടി, അടുപ്പുകളെറിയാതെ പിടിന്റെ കത്തിയമരൻ, മരംബട്ടുകാരൻ മഴുതിരിഞ്ഞ് അയാളെത്തന്നെ കൊല്ലുന്നത്....ദുരന്തങ്ങളുടെ ആവർത്തനങ്ങൾ.

‘ഒരു കറുത്ത തുണിപോലെ

നിർവ്വികാരത ഈ ഗ്രാമത്തെ പൊതിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.’

എക്കില്ലും കവി പ്രതീക്ഷയുടെ മുന്നവിലാണ് എത്തിനില്ക്കുന്നത്. ‘നന്നും എന്നും ഒരുപോലെയായിരിക്കില്ല.’ നിറ്റിബന്ധതയെ ഭേദജിക്കുക അനിവാര്യമാണ്. ഇല്ലെങ്കിൽ ‘ഗ്രാമത്തിന്റെ പുതിയം പോലെ നാവും ചീയും.’ മാനന്തവ തകർക്കാതെ കിരാതന് കവിയായി മാറാനാവില്ല; മനുഖ്യനായി മാറാനും കഴിയില്ല.

“ഹാ! നാം ഇവിടെ ഈ കരിവന്നച്ചുവട്ടിൽ

കാൽച്ചുങ്ങലയിൽ തള്ളിയു കിടക്കുകയാണെല്ലാ!

നാം കാണുന്നതും കേൾക്കുന്നതുമരിയുന്നതുമെല്ലാം

ഈ ചങ്ങലക്കണ്ണികൾക്കിടയിലും ദൈഹികാണെല്ലാ!”

ഇത്തരം ചില തിരിച്ചറിവുകൾ ഉണ്ടാവുന്നുമുണ്ട്. പിന്നീട് പ്രതീക്ഷാനിർഭരത കവിപ്പുദയത്തിൽ ഉറഞ്ഞുകൂട്ടുകയായി. “നിന്റെ നെടുനിശ്ചാസത്തിന്റെ നവുള്ള ചുട് എന്റെ മുഖത്തു തട്ടിയല്ലോ! നിന്റെ നെറ്റി

തടങ്കിൽ വിയർപ്പുതുള്ളികൾ പൊടിഞ്ഞല്ലോ! നിന്മിൽ എന്തിടിപ്പ് എനിക്കു കേൾക്കാറാകുന്നല്ലോ!’ അതുകൊണ്ട് നീയുണ്ടുക. കാർക്കുഴ ലിൽ മിന്നലുചുടി, മിച്ചിയിൽ കതിരുചേരി, കാതുകളിൽ ഓല ഞാതി, കല്ലുമാലയണിഞ്ഞ ഉണ്ടുക. കടമനിട്ടക്കാവു തീണ്ടാൻ ഉണ്ടുക. അടിയാളരുടെ ഉണർച്ചയിലുടെയല്ലാതെ ഈ വരൾച്ചയെ മറികടക്കാനാവില്ല.

“പാതാളപടവുകൾ കയറി

പറയപ്പട തുള്ളി വരുന്നു

പറയറയും താളംതുള്ളി

പറയപ്പട പാടി വരുന്നു.”

നിംഞ്ഞ പെണ്ണ്, പുരികുഴലി, കാട്ടരിക്കിൽ വിടർന്ന പെണ്ണ് തുടങ്ങിയ പ്രയോഗങ്ങൾ ‘പറയപ്പട’യോട് ചേർത്തു വായിക്കേണ്ടവയാണ്. ഉറയുരി ഉണർന്നാടുന തീപ്പാന്ത്, തുടിയുണ്ടുന വയലിന്മേൽ വിരിമാർ, ചീരി വിളിച്ചമരുന വാഴക്കുരൽ...ഉണർച്ചയുടേയും തിരിച്ചിറിവിന്നേയും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണീവ. കടമനിട്ടക്കാവുതീണ്ടാൻ ഒരുവർ പേണമെന്നും അതിന് അനുയോജ്യ ‘കാട്ടരിക്കിൽ വിടർന്നവർ’ തന്നെയെന്നുമുള്ള തിരിച്ചിറിവ് കവിക്കുണ്ട്.

പ്രത്യുക്കഷത്തിൽ വരൾച്ചയുടെ കമ പറയുന്ന ‘ശാന്ത’ ആഴങ്ങളിൽ രാഷ്ട്രീയമാനമുള്ള കവിതയാണ്. അടിയന്തിരാവസ്ഥകാലത്തശുതിയ ഒരു കവിത എന്ന നിലയ്ക്ക് പ്രത്യേകിച്ചും. “അത് ഇന്നും ഒരു വിജയലാധികാണ് എനിക്കുന്നേണ്ടവപെട്ടുനന്നത്. നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയ-ദേശീയ ജീവിതം നേരിട്ട് ഏറ്റവും വലിയ ഒരു ദുരന്തം. ആ ദുരന്തം സംഭവിച്ചല്ലോ ഇവിടെ. അത് പെട്ടെന്ന് ഇല്ലാതായി. കുറിച്ചു കാലമേ നീണ്ടുനിന്നുള്ളുവെകിലും അതുണ്ടാക്കിയ ആലൂതം ചില്ലിയല്ല. അതെവിടെവരെ. നമ്മുടെ കുടുംബങ്ങളീ വിത്തതിന്മേൽ സകൽപ്പങ്ങളിൽപ്പോലും അതു പ്രതിഫലിച്ചു.” (ദേശാഭിമാനി പാരാഗപ്പത്തിപ്പ്) - 13 എപ്രിൽ 2008) എന്ന് ആ കാലത്തെക്കുറിച്ച് കവി അയവിക്കുന്നു. “എത്രു ദുർബിധിയുടെ മരുഭൂമിയിലും നീരുറിവപോലെ എന്മേശി ശാന്ത കാത്തിരിപ്പുണ്ട്” എന്നു പറയുന്ന കവി ദുരിതകാലത്തിലും പ്രതീക്ഷ കൈവിട്ടുന്നില്ല. ശാന്ത പ്രതീക്ഷയുടെ ശക്തമായ ബിംബമാണ്; ആശാസവും സാന്നിദ്ധ്യമാണ്. തമ്മിൽചേർന്നുകൊണ്ടല്ലാതെ സമതയുടെ പിതാനമൊരുക്കാനാവില്ലെന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നുണ്ട് കവി. അരുണോദയം വരുവതിനു കാതോർത്തു കിടന്ന കവിക്ക് മാനവിക്കതയിലും സമത്വത്തിലും ഉറച്ച വിശ്വാസമുണ്ട്. ‘ഒന്നും എന്നും ഒരുപോലെയായിരിക്കില്ല’ എന്നു കൈകെ പറയാനുള്ള ത്രാണി, ‘സത്യം പറയാനുള്ള ത്രാണി’ കവിക്കുണ്ട്. ‘ഒരു നെടുവിർപ്പുകിലുമയച്ച ഇം നിർവ്വികാരത നീ ഭണ്ടജിക്കുക’, ‘മൗനത്തിന്മേശി കരിനോടുപൊട്ടിച്ചു പുറത്തിരിഞ്ഞാം, നിർവ്വികാരതയെ നിശ്ചയി

കാം’, ‘രു നെടുവിർപ്പുകിലുമയച്ച് ഇര ചങ്ങല നമുക്കു പൊട്ടിക്കാം’ തുടങ്ങിയ ആഹാനങ്ങൾ മാറ്റത്തിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്ന ഒരുവന്നേൻ്തുംബോധനങ്ങളാണ്. ‘പോതൊ’യിൽക്കാന്തു, പോരാളിയാബാനാണ് കവി ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. അതു കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആവശ്യവുമാണ്. ദർത്താവഡായോടു പറയുന്ന ‘കൊച്ചുവർത്തമാന’മ്പ്പ് ‘ശാന്ത്’നീറുന്ന യാമാർത്ഥമുണ്ടിലേക്കുള്ള തെട്ടിപ്പുണ്ടത്തലാണ്. ‘ഇവിടെ എല്ലാമെത്ര വികൃതമാണ്’, ‘എല്ലാ കിണറുകളും വറ്റിയിരിക്കുന്നു’, ‘കാലഭാടിഞ്ഞ നായ്ക്കളുടെ ഓരി മാത്രം’, ‘അറുപോയ തലക്കുനേരയിഴയുന്ന ജയം പോലെ അസ്തമിക്കുന്ന സന്ധ്യ’, ‘ഭൂസ്ഥാമായ വേദന കൊണ്ടു ചിറികോട്ടി നിൽക്കുന്ന ദിക്കുകൾ’, ‘രു കറുത തുണിപോലെ നിർപ്പിക്കാരത്’, വരൾച്ച, പെൺകുട്ടിയുടെ ആത്മഹത്യ, ഭ്രാന്തന്റെ പലായനം, മുഗയാവിനോദങ്ങൾ, പുരാവസ്തുങ്ങളുടെ ഭവത്കലാലവായന...എത്രമാത്രം കല്പംഷമായ അന്തരീക്ഷത്തിലാണ് നാം ജീവിക്കുന്നത്. ‘പുതനാതത്രം പുരണ്ടതാണെങ്ങും’ (കുണ്ണൻ, മുലപ്പാൽ കുടിക്കരുത്).

“കഷ്ടം കടിച്ചിരിക്കുന്ന തൊണ്ടയിൽ

കെട്ടുപിണ്ണിത തെരകം

വെട്ടം പുരളാതെ പാതയോരങ്ങളിൽ

കെട്ടിപ്പിടിക്കും ചരണം”

(മകനാട്)

എന്ന് വേരോറിടത്ത് കവി. “നമ്മൾ ഒന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നു. സംഭവിക്കുന്നത് വേരോന്ന്. നമുക്കു സ്വച്ഛമായം കാൽപ്പനികവുമായ ജീവിതമാണ് ഇഷ്ടമാക്കുന്നത്. പക്ഷേ സംഭവിക്കുന്നതോ പരുപരുത്ത യാമാർത്ഥമുണ്ടാക്കും വിർപ്പുമുട്ടിക്കുന്ന അവസ്ഥകളും. അങ്ങനെ അവിടെനിന്നുണ്ടായതാണ് ‘ശാന്ത്.’” (“ദേശാഭിമാനി വാരാനപ്പതിപ്പ്” - 13 ഏപ്രിൽ 2008). കാല്പനികമായ സ്വപ്നങ്ങളെ താലോലിച്ചുകൊണ്ടു തുടങ്ങുന്ന കവിത പരുക്കൻ യാമാർത്ഥമുണ്ടാക്കുന്നതെ കുപ്പുകുത്തിവിഴുന്നത് നാം കാണുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, കയറ്റിരിക്കണംഉള്ള പാതയിൽ ‘ഒന്നും എന്നും ഒരുപോലെയായിരിക്കില്ല’ എന്ന ബോർഡ് കവി ഉറപ്പിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ വഴിയിലേക്കാണ് കടക്കുന്നുടെ നെടുവുകുന്നത്. ‘തുള്ളിവരുന്ന പറയപ്പ്’ അതിന്റെ സ്വചനയാണ്.

അനാർദ്ദമായ ജീവിതന്മലികളിൽ ആർദ്ദതയുടെ ചിഹ്നമാണ് ‘ശാന്ത്.’ അവഭേദ തോജ്ഞാടുചേർത്തുകൊണ്ടല്ലാതെ കവികൾ മുന്നോറാനാവില്ല. ‘മരുഭൂമിയിലെ നീരുറവ്’യാണവർ. പെണ്ണ്, നിംബന്ത പെണ്ണ്, പുരികുളി, കരിന്തകര കടഞ്ഞ പെണ്ണ്, കാട്ടുരിക്കിൽ വിടർന്ന പെണ്ണ്, നീരരൂപി, കരിന്പനകൾ ഉലച്ച പെണ്ണ് - അവഭേദ സുചിപ്പിക്കാൻ ഉപയോഗിച്ച വിശേഷാംശം ആണ്.

ഷണങ്ങളല്ലാംതന്നെ മണ്ണിന്റെ ചെത്തവും ചുറുമുള്ളവയാണ്. കല്ലുമാല യണിഞ്ഞ അവർ ഇരഞ്ഞിവരുന്നത് അധോവർഗ്ഗങ്ങളിൽനിന്നുമാണ്. ആശാ സത്തിനായി അവർ പാടുന പാട്ട് നാടോടിത്തനിമയുള്ളതാണ്. എല്ലാ ആശാതങ്ങളും ഏറ്റവാങ്ങുന്നത് അടിസ്ഥാനവർഗ്ഗമാണ്. ആശാതങ്ങൾ അടുകളെയെ ആദ്യം ബാധിക്കുന്നു. കരിയും ചെളിയും ചെതുവല്ലും, ഷൂഭസിന്റെ കീറലുമൊക്കെയായി കവിതയിൽ അതിന്റെ അടയാളങ്ങൾ കാണാം. കവിക്ക് പക്ഷപാതമുണ്ട്. അധികൃതരോടുള്ള പക്ഷപാതം. അവരുടെ അനുഭവങ്ങൾ വേറിട്ടവയാണ്. ആലക്കികാനുഭവങ്ങളുടെ ഇരയാ തിരികാന്തി, മരിച്ച അതിനെ മരിക്കകാനാണ് കവി ശ്രമിക്കുന്നത്. അതിനുള്ള ശ്രമമാണ് കവിതയിലുടെ നടത്തുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ് “സന്തം അനുഭവങ്ങളുടെ നാമനായിത്തീരാൻ നടത്തുന മനുഷ്യൻ്റെ മഹായത്തന തിന്റെ മിത്തിക്കൽ ദർശനമാണ് ‘ശാന്ത്’ (അവതാരിക - ‘കടമനിടയുടെ കവിതകൾ’) എന്ന നാരേന്ദ്രപ്രസാദ് നിരീക്ഷിച്ചത്.

അടയാളവർഗ്ഗത്തിന്റെ രോഷം ‘കുറത്തി’യിലേതുപോലെ അതുപകടമല്ല ‘ശാന്ത്’യിൽ. എന്നാൽ ശക്തവും ഉറച്ചതുമാണ് ഓരോ ചുവടു വെപ്പുകളും. വിമോചനത്തിന്റെ പ്രത്യേകാസ്ത്രമെന്ത് എന്ന് വ്യക്തമാ കാണം കവിക്കു കഴിയുന്നുണ്ട്. നിർദ്ദികാരതയെ ദണ്ഡിച്ചുകൊണ്ടല്ലാതെ മുന്നോന്നാവില്ല. മാറ്റം അനിവാര്യമാണ്, അതു സംഭവിക്കുക്കുന്ന ചെയ്യും. “ജാധ്യം അവസാനിക്കുന്നിടൽ വിമോചനം ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ ശാന്ത്, പ്രപഞ്ചത്തൊള്ളം വളരുന, പ്രപഞ്ചവുമായി ലയം പ്രാപിക്കുന്ന വിമോചനമാർഗ്ഗമായി ഉയരിക്കുന്നു” (എൻ. അജയകുമാർ, ‘ആധുനികത മലയാളകവിതയിൽ.’) ഈ കവിതയുടെ ഐടന വ്യത്യസ്ത മാണ്. ‘ശാന്ത്’യിൽ ചില കയറ്റിക്കണ്ണങ്ങളുണ്ട്. ഓരോ ഇക്കവും കയറാനുള്ള ശക്തി സംഭരിക്കാനുള്ളതാണ്. സകല്പങ്ങളിൽ നിന്ന് ധാമാർത്ഥ്യങ്ങളിലേക്കും ധാമാർത്ഥ്യങ്ങളിൽനിന്ന് സകല്പങ്ങളിലേക്കും മാറിമാറി സഖ്യരിക്കുന്ന കവിത ധാമാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ നേരെ സംഘശക്തിയായി കുതിച്ചുയരുന്നതാണ് ടെവിൽ കാണുന്നത്. എല്ലാ പിന്നാക്കം പോവലുകളും പിന്തിരിയലുകളല്ല, ചില മുന്നോന്നുക്കങ്ങളുടെ നാദിയാണ്.

മലബാറി

കത്തിന്റെ കമ

രാധാകൃഷ്ണൻ കാക്കേട്ടർ

കുറിപ്പുരാണം, തുകഴിപ്പുറം രാമൻ. വില - 50.00

കവിതയെഴുത്ത് ഒരു വിനോദങ്ങാഹായിയായി കണ്ണ പഴയകാലത്ത് പലതരം വൈചിത്ര്യങ്ങളിലും കവികൾ ഏർപ്പെടുകയുണ്ടായി. പത്രബന്ധം, രമബന്ധം, നാഗബന്ധം തുടങ്ങി പല രിതിയിലും കവിത ചിട്ടപ്പെടുത്തി, കളളികളിലാക്കി, അനുലോമമായും, പ്രതിലോമമായും വായിച്ചുരസിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ രസിക്കുന്ന സഹ്യദയരും അനുണ്ടായിരുന്നു. കവിതയെ യാന്ത്രികവും സങ്കേതങ്ങളിലെപ്പുമാക്കുന്ന ആ വിഹമലപ്രയത്നങ്ങളെക്കുറിച്ച്, പിരഞ്ഞകാലത്ത് വന്നവർക്ക് വൈരസപ്രധാനമാണ് ഉണ്ടായിരുന്നതും, ഉണ്ടായിരുന്നതും.

അന്തരരഹമാരു സാങ്കേതികതയുടെ അവതരണമാണ് ശ്രീ. തുകഴിപ്പുറം രാമൻ കുറിപ്പുരാണം. ‘കത്ത്’ എന്ന പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആവിർഭാവം തൊട്ട് ആയു നികസങ്കേതമായ എസ്.എം.എസ്. വരെയുള്ള വിവിധങ്ങളായ കത്തിന്റെ രൂപ ദേശങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഈ സമാഹാരത്തിൽ, പതിനൊന്ന് അധ്യായങ്ങളിലായി ചർച്ച ചെയ്യുന്നു. ശ്രദ്ധകർത്താവിന്റെ കവിതാസിദ്ധി, ശ്രോകരചനാപാടവം, കോശസ മുഖി എന്നിവ കാണിക്കുന്നതാണ് ഈ കൃതിയിലെ ശ്രോകരചനളിലൂം.

‘കുറിപ്പുരാണം’ തുടങ്ങുന്നത് ഇപ്പട്ടങ്ങവത്യക്ക് മംഗളം ആചാരിച്ചുകൊണ്ടാണ്. കത്തിന്റെ ഉല്പത്തിയെക്കുറിച്ച് വിവരിക്കുന്ന രണ്ടാമധ്യായത്തിൽ,

വിജ്ഞഭവുഡിയാൽ ഉർത്തുർ/വിജ്ഞഭാവം പരസ്പരം

വിജ്ഞഭാവം വിജ്ഞഭിക്കാതെ/നിശ്ചേഷഭരിയിക്കണം

ഇത്യഭാർത്തുയമാകാലം/സത്തരിതയ ചുനീഭൂർ

കത്തുകരണതന്ന പേര് കൊണ്ട്

വിരുക്കണ്ടുവിടച്ചുപോത്” എന്ന കവി പ്രസ്താവിച്ചതായിക്കാണാം. വിരാമചിഹ്നം മുതൽ, ശ്രദ്ധയോടെ നാം കത്തിന്റെ വിവിധ മേഖലകളിൽ ശ്രദ്ധ വൈച്ഛിക്കുന്നും ഉണ്ടാകാവുന്ന അർത്ഥമുള്ളുക തുടർന്നുവരുന്ന അധ്യായങ്ങളിൽ വിവരക്കുന്നു. എഴുത്തുസാമ്പർക്കളെക്കുറിച്ച് കാർബിനോടുള്ള അവഗണനയെക്കുറിച്ച് എല്ലാം അദ്ദേഹം വിസ്തരിക്കുന്നുണ്ട്. ‘ഉത്തരാങ്ഗപ്രദർശിക്’ എന്ന ചിത്രബന്ധവും ഒരധ്യായത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചുനേക്കുന്നു. കത്തുകൾ ഉമിനീരുകൊണ്ട് ഒടിക്കുന്നതുമുലം വരാവുന്ന പ്രശ്നങ്ങളാണ് പലവക എന്ന അധ്യായത്തിൽ.

ചുരുക്കത്തിൽ കത്ത് എഴുതുന്നവർ അറിയേണ്ട പല കാര്യങ്ങളും നർമ്മ മധ്യരാമയി മനോഹരമായ ശ്രോകങ്ങളിൽ കുറിപ്പുരാണത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആശയവിനിമയത്തിന് കത്തു വളരെ ദുർലഭമായി മാത്രം ഉപയോഗിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത്, കത്തിന്റെ ജീവചരിത്രം അറിയാൻ ഈ ‘കുറിപ്പുരാണം’ സഹായിക്കും. മഹാകവി അക്കാദമിയായി അവതാരിക, ഈ കൃതിക്ക് നല്ലാരു ‘കുറി’യായി പ്രശ്നാഭിക്കുന്നു എന്നത് ശ്രദ്ധയമങ്കു.

കമയുടെ വസന്തം

പാർശ്വമി

എസ്.കെ. പൊരുക്കാട്, പുൽജീ പണ്ണിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട് വില. 50.00

മലയാളഭാഷയിലെ ചെറുകമാപസ്ഥാനത്തിന്റെ നവോത്ഥാനദശയിൽ, തങ്ങളുടെ സർബ്ബവൈവംകാണ്ട് ജനപ്രിയരായ കമാകാരമാരിൽ അഭ്യർഹിത മായ സ്ഥാനത്തിന്റെപുനഃശിരിക്കാണ് ശ്രീ. എസ്.കെ. പൊരുക്കാട്. ജീവിതസ്ത്രംഗൾക്ക് രോമാന്തിക്ക് പരിവേഷം നൽകിയ കമാക്കുത്ത് എന്ന് പരക്കെ അറിയപ്പെട്ട അദ്ദേഹം ബഹിരമുഖനായിരുന്നുകൊണ്ട് മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ആശങ്കളിലേയും അനുഭാചകരെ കൃതിക്കൊണ്ടുപോകാൻ ശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി. കമാപക്രത്താളുടെ മനോഭ്യത്തിക്കെഴു സുക്ഷ്മമായി നിരീക്ഷിച്ച്, പ്രതീകരിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം അസാമാന്യമായ സർബ്ബശക്തി പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'സ്ത്രീ' മൃതലായ കമകൾ ഇതിന്റെഹാരണാഞ്ജളാണ്. നവോത്ഥാനകാലാല്പത്തിൽ പല കമാക്കുത്തുകളിലും വളരെ വാചാലമായിത്തെന്ന തങ്ങളുടെ സാമൂഹ്യപരിബീഡിത വൃക്തമാക്കിയപ്പോൾ, പൊരുക്കാട് പുഴുവെ പുനരുദ്ധരാക്കുന്ന കമനശ്രദ്ധിയാണ് സ്ത്രീകൾക്കുത്ത്.

അന്തരീക്ഷപ്രധാനമായ പല കമകളും അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അതോടൊപ്പം തന്നെ നർമ്മഭേദാവും ആ കമകളിൽ ആധാരമുണ്ടിയായി വർത്തിക്കുന്നു. 'പാർശ്വമി' എന്ന കമാസമാഹാരത്തിലെ കമകൾ അന്തരീക്ഷപ്രധാനമെന്നപോലെത്തെന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാനസികാപഗ്രമന്തരയെയും, നർമ്മഭോധനയെയും വ്യക്തമാക്കുന്നു.

ഈ സമാഹാരത്തിൽ അഥവാ കമകളാണുള്ളത്. 'പ്രതികാരത്തിന്റെ പരിണാമം' എന്ന കമ, പ്രതികാരത്തിൽ തുടങ്ങിയ ബന്ധം വിഹരിതരിശയിലേയും കുമത്തിൽ ഒരുക്കിയെന്നതുനാ അവസ്ഥ ചിത്രീകരിക്കുന്നു. സ്ത്രീയുടെ മനസ്സ് ഒരു പ്രഹ്ലികയാകുന്നു എന്ന തന്ത്രത്തിന് നൽകിയ ഒരു വ്യാവ്യാമം പോലുണ്ട് ആ കമ. "ആ ചെക്കപ്പേ" എന്ന കമയിൽ, വിചിത്രസഭാവികളായ കുറെ കമാപാത്രങ്ങളെ നാം കണ്ടുമട്ടുന്നു. തെരുവിന്റെ കമയും, ഭേദത്തിന്റെ കമയും വിരിയിച്ച് എസ്.കെ.യുടെ കരാറിരുത് നല്ലപോലെ വ്യക്തമാക്കുന്ന കമയാണിത്.

'രൗറൂപ്പികയുടെ കടം' എസ്.കെ. എന്ന യാത്രികന്റെ അനുഭവകമയാണ്. പത്രം കൂട്ടപ്പേരും കഴിഞ്ഞ ബോംബേയ്ക്ക് പുറപ്പെട്ട ഒരു നാരാധാരമേ നോന്നു വെദനപ്പിക്കുന്ന ജീവിതകമയാണിത് - 'ആശ്രമത്തിന്റെ നെടുവിൽപ്പുകൾ', 'വനാണി' കമകൾ അപ്രതീക്ഷിതം എന്ന് പറയാവുന്ന പരിണാമഗുംബിക്കാണ് ശ്രദ്ധയാളാണ്.

ലളിതവും, സുന്ദരവുമായ ഭാഷ, ആകർഷകമായ ആവ്യാസം, നർമ്മവും, കവിഭാവനയും (പ്രകടമാക്കുന്ന ഉക്തിഡംഗികൾ കമാപഗ്രതനിർമ്മാണത്തിലും, മാനസികാപഗ്രമന്തരത്തിലും) പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന അനിതരസധാരണമായ വനപുണ്യം എന്നിവയാണ് എസ്.കെ.യുടെ കമകളെ ഇന്നും ശ്രദ്ധയമാക്കുന്ന ഘടകങ്ങൾ.

മുറാംടിൽ ഒഴുക്കാരം

ആരോഗ്യസംരക്ഷണത്തിന് ലോകമിന്ന് ഉദ്യോക്കുന്നത് ആയുർവ്വേ ദത്തിലേക്കാണ്. കൂദിന്ത മുറാംടിൽ ആയുർവ്വേദത്തിന്റെ നവോത്തരം നന്ദിക്കാന് വശിത്തളിച്ചത് വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാരിയർ ആണ്. 1902ൽ അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച കോട്ടക്കൽ ആധുവൈദ്യശാലയാണ് ലോക ഭൂപ ദത്തിൽ ആയുർവ്വേദത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തിയത്

- ▶ കോട്ടയ്‌ക്കല്ലും ധർമ്മിലില്ലും
- ▶ ആലുവയിലും കൊച്ചിയിലും (രൂക്കാക്കര)
- ▶ ആദ്രോപപ്രതികൾ
- ▶ കോട്ടയ്‌ക്കൽ ചാരിറ്റബിൽ ഹോസ്പിറ്റൽ
- ▶ കോട്ടയ്‌ക്കല്ലും കമ്പിക്കോട്ടും
- ▶ ഒഴുക്കാരിമാഡാഹാക്കട്ടികൾ
- ▶ അഞ്ചുറിലധികം ശാസ്ത്രീയ ഒഴുക്കൾ
- ▶ ഗവേഷണത്തിനും പ്രവിഷ്ടിക്കണാൻിനും പ്രത്യേകം വിഭാഗങ്ങൾ
- ▶ ഒഴുക്യരേതാടങ്ങൾ
- ▶ ഒഴുക്യസന്ധ്യവേഷണക്ക്രമം
- ▶ ആയുർവ്വേദപഠനസാളകളുണ്ട്
- ▶ 20 ശാഖകൾ, 1200 - ഓഫീസ്
- ▶ അംഗീകൃത വിതരണകാർ
- ▶ പി.എസ്.പി. നായനംലം
- ▶ വൈദ്യരത്നം പി.എസ്. വാരിയർ ഭൂമിയം

ആയുർവ്വേ ആധികാരികമാർഗ്ഗം

Vaidyaratnam P.S. Varier's
ARYA VAIDYA SALA
 (A CHARITABLE TRUST)
 ESTD 1902   KOTTAKKAL-676 503, KERALA

Tel: (0483) 2742216, Fax: (0483) 2742572/2742210
 E-mail: mail@aryavaidyasala.com/avsho@sancharnet.in,
 Web: www.aryavaidyasala.com